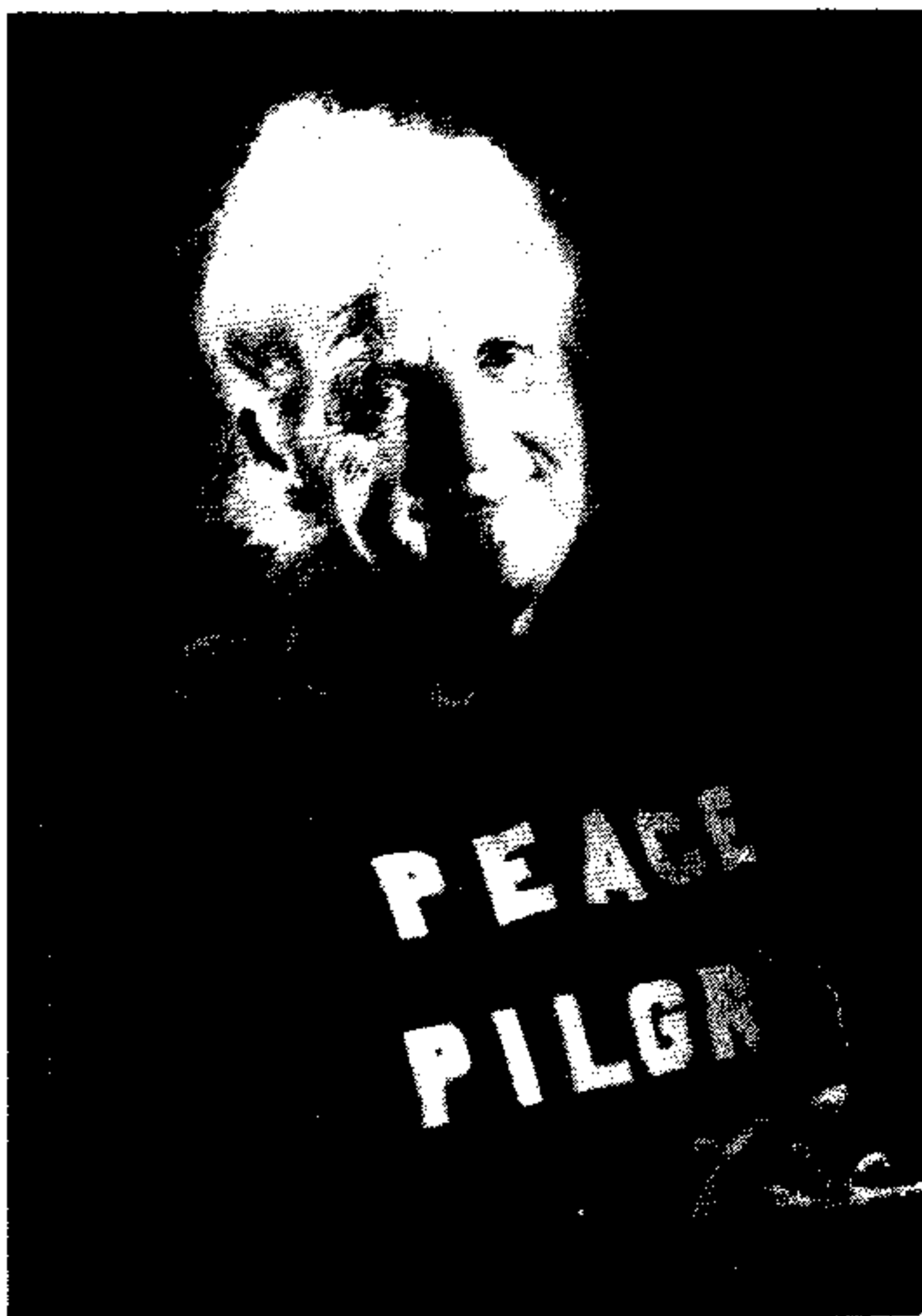

PEACE
PILGRIM

PILGRIM FÖR FRED

"Jag är en pilgrim, en vandrare. Jag ska förbli en vandrare tills mänskligheten lärt sig fredens väg. Jag ska vandra tills jag får husrum och fasta tills jag får mat."

PEACE PILGRIM

PILGRIM FÖR FRED

Hennes liv och arbete
med hennes egna ord.

Sammanställt av några av hennes vänner

En bok från
Regnbågsförlaget AB

Copyright © 1982, 1988 Friends of Peace Pilgrim
Första utgåvan 1982 av Ocean Tree Books
Över 100.000 ex. av Peace Pilgrim finns nu i tryck.

I svensk översättning av Pirkko Erasmie

Copyright i Sverige © 1993 Regnbågsförlaget AB
77071 STJÄRNSUND

Den som önskar närmare upplysning angående
aktiviteter kring Peace Pilgrim ombedes kontakta;
Ami Hedberg på Deva Center, Dalagatan 30,
113 24 Stockholm, tel. 08-326620.

ISBN 91 970841-7-4

Typsnitt; Palatino 11

Omslagsbild; Sören Brynielsson

Presentation av Pilgrim för fred

NI KANSKE ser henne vandra genom er stad eller längs landsvägen - en silverhårig kvinna, klädd i marinblå byxor och blus och en kort tunika med fickor längs nederkanten, i vilka hon bär sina enda världsliga ägodelar. Det står "PEACE PILGRIM" med vita bokstäver framtill på tunikan och "25 000 mil till fots för fred" på baksidan. Hon har redan gått de 25 000 engelska milen, men hon fortsätter att gå, för hennes önskan är: "Jag ska förbli en vandrare tills mänskligheten lärt sig fredens väg, gå tills jag får husrum och fasta tills jag får mat." Hon går utan ett öre på fickan och hon är inte lierad med någon organisation. Hennes vandring är en bön och en möjlighet att inspirera andra att be och arbeta med henne för fred. Hon pratar med människor längs vägen och med kyrkogrupper och studentgrupper, hon talar genom dagspress och veckotidningar, radio och television. Hon berättar om intressanta och meningsfulla upplevelser och diskuterar inre och yttre fred. Hon känner att vi har lärt oss att krig inte är vägen till fred och att lager av bomber inte innebär säkerhet. Hon påpekar att detta är en krisperiod i mänsklighetens historia, och att vi som lever i världen idag måste välja mellan ett kärnvapenkrig, som utrotar allt, och en gyllene fredsålder. Fast hon inte ber om att få se resultat, vittnar tusentals brev om att hennes resa inte har varit förgäves, eftersom de säger: "Sedan jag talat med er, har jag bestämt att jag också ska göra någonting för freden."

(Detta budskap trycktes på ett brevpapper, och Peace Pilgrim bar några kopior i sin tunika för att presentera sig själv.)

Kärleksfullt tillägnad alla sökare

Innehåll:

Presentation.....	iii
Förord till den svenska upplagan.....	vii
Introduktion.....	1
1. Min uppväxt.....	7
2. Den andliga utvecklingen: Mina steg mot inre fred.....	12
<i>Förberedelser</i>	14
<i>Reningsprocesser</i>	19
<i>Att avstå</i>	25
<i>Att uppnå inre fred</i>	29
3. Pilgrimsfärden.....	34
4. Tankar kring pilgrimsfärden.....	56
5. Att leva ett enkelt liv.....	66
6. Att lösa livets problem.....	75
<i>Om vanan att oroa sig</i>	80
<i>Om vanan att bli vred</i>	81
<i>Om vanan att känna fruktan</i>	83
<i>Om gudomligt beskydd</i>	86
<i>En meditation som hjälper</i>	89
7. Att leva det andliga livet.....	90
<i>Sätt att bedja</i>	91
<i>Om fasta</i>	96
<i>Om healing</i>	97
<i>Tankens makt</i>	98
<i>Förändringen som kallas död</i>	101
<i>Om religion</i>	105
<i>Kärlekens väg</i>	107
Tankar att begrunda.....	109
8. Fredens väg.....	116
<i>Berättelser om icke-våld</i>	126
<i>En vision om fredshopp</i>	129
<i>Fler tankar om fred och nedrustning</i>	129
<i>Fredens pris</i>	133

9.	Utvidgning av pacifism.....	134
10.	Barnen och fredens väg.....	140
11.	Att förändra samhället.....	143
	<i>Ett världsspråk</i>	143
	<i>Om demokrati och samhälle</i>	144
	<i>Lokala fredsaktiviteter</i>	158
12.	En pilgrims väg.....	151
 Bilagor		
I.	Kort sammanfattning av Peace Pilgrims liv	162
II	Peace Pilgrims diagram över sin andliga utveckling.....	163

Peace Pilgrim — en vandrerska

"En pilgrim är någon som vandrar i ett bestämt syfte. Min livsuppgift är att vandra till dess mänskligheten uppnått fred" sade Peace Pilgrim, en äkta pilgrim i vår tid.

1953 lämnade hon för all framtid, fast bostad, yrke, en tryggad försörjning och social tillhörighet, allt det som förankrar oss 'vanliga' människor i tillvaron, ger oss trygghet och känslan av att ingå i den mänskliga familjen.

Hon gav sig ut på en vandring för freden, som kom att omfatta mer än trettio år. Under denna tid genomkorsade hon till fots femtio av Amerikas stater och sju kanadensiska. 1963, när hon slutade att räkna sina mil, hade hon tillryggalagt 25.000 miles till fots (cirka 4.000 mil). Hon var som en flyttfågel; vandrade norrut och in i Kanada på somrarna och när hösten närmade sig, gick hon söderut.

"Först sedan jag länge sökt efter ett meningsfullt sätt att leva och efter att ha vandrat en hel natt i skogen, kom jag fram till det som jag nu förstår var en mycket viktig psykologisk tröskel. Jag fylldes av en villighet att utan förbehåll viga mitt liv åt att tjäna mänskligheten. Jag försäkrar att detta är en punkt, från vilken man aldrig återvänder till ett själcentrerat liv"

"Under femton år förberedde jag mig för min pilgrimstillvaro genom att ge. Hela mitt väsen var inställt på att ge, snarare än att ta. Jag hade då uppnått en tillräcklig mognad känslomässigt, mentalt och fysiskt och hade lätt att umgås och tala med människor. En dag, som en blixtnedslag från en klar himmel, kände jag att jag skulle vandra för freden. Jag övervann min själcentrering och kom i kontakt med min sanna gudomliga natur. När jag nu använder ordet 'jag' så är det mitt högre jag som talar."

"Från den stunden har jag vetat att min livsuppgift var att arbeta för fred - fred mellan nationer, fred mellan grupper, fred mellan människor - och den inre fred som ligger till grund för all fred i den yttre världen. Det är emellertid en stor skillnad mellan att vara villig att viga sitt liv åt ett arbete som detta, och att verkligen göra det."

På frågor om vem hon var, i betydelsen hur hennes förflutna

såg ut, svarade hon, att femton år av tjänande hade förberett henne för uppgiften som fredsmäklare (peacemaker). Under dessa förberedande år ägnade hon sig åt människor med psykologiska problem. *"Jag är bra på att hjälpa människor att finna ett rätt förhållningssätt till livet"*, sade Peace Pilgrim i en intervju.

Den egna personen och dess historia var för henne oväsentlig i förhållande till det som hon uppfattade som sitt kall; att inspirera människor och institutioner till fred, genom att ständigt påminna makthavare och enskilda om att all yttre fred börjar med att man sluter fred inom sig och lär sig att acceptera och förlåta sig själv för sina ofullkomligheter. Den som ständigt är i krig med sig själv, som på ett personligt plan tänker och känner i aggressiva, krigiska termer, för också ut sin 'krigiskhet' på sitt verksamhetsfält.

När en intervjuare frågade Peace Pilgrim hur gammal hon var, svarade hon uppriktigt att hon faktiskt inte visste, alldenstund hon sedan länge hade upphört att fästa något avseende vid något så oväsentligt som en människas ålder. Tidigt upphörde hon med att se sig själv eller någon annan människa mot bakgrund av deras deras ålder, kön eller sociala status.

"I'm ageless, and in radiant health." *"Jag är utan ålder och (följaktligen) i strålande hälsa."* var hennes svar. Under sina trettio år som pilgrim förskonades hon från varje form av sjukdom och minsta förkylning trots att hon tillbringade många frostbitna nätter under bar himmel i det fria, utan något annat att skyla sig med än den tunika hon bar. Hon tycktes dessutom ha utvecklat en säregen förmåga att anpassa kroppens temperatur efter rådande väderlek, med en högre värmeutveckling vid låga temperaturer och en lägre kroppsvärme i stekande sol.

"Jag äger bara vad jag har på mig och vad jag bär i mina små fickor. Jag hör inte till någon organisation och tillhör ingen etablerad kyrka, religion eller sekt. Jag har sagt att jag vill gå, tills jag får härbärge och fasta tills jag får mat och förbli en vandrare tills mänskligheten har lärt sig vägen till fred. Och jag kan sanningsenligt säga att utan att någonsin ha bett om någonting, har jag fått allt jag behöver för min färd, vilket visar hur goda människor verkligen är."

Peace Pilgrim ägde inga pengar och accepterade heller inga ekonomiska bidrag. I tunikans veck hade hon frimärken som en välvillig person bestod henne med. Under hela sin vandring förde hon en omfattande korrespondens med ungdomar, människor i kris,

med universitet, samt TV- och radiostationer som önskade föra ut henne i media.

Hennes 'riktiga' namn var och förblev okänt. Eftersom hennes uppgift var att sprida fred genom ord, men framför allt genom eget exempel, så kallade hon sig Peace i förnamn och Pilgrim i efternamn — en pilgrim för freden. I likhet med berättelser om forntida helgon som Franciskus av Assisi och andra, får också hennes liv något legendartat över sig. Vi vet ju mycket lite om hennes personliga historia. Detta bidrar till att hon med sitt väsen och de tankar hon spred, inkarnerar varje människas längtan efter inre frihet och frid.

Det som många upplevde som påfallande med Peace Pilgrim var hennes nästan bedövande vitalitet. I en intervju med anledning av ett TV program, ser man en vithårig kvinna med strålande blick och rosig hy, som vandrar med långa steg, rak och frimodig hållning och svängande armar som en mycket glad och lycklig tjugoåring. Den människan måste älska sig själv är den reaktion man gör vid åsynen av hennes sätt att röra sig. Här möter oss en människa, totalt befriad från all skyddande förställning, oskuldsfull som ett barn och samtidigt bedövande kraftfull i sin utstrålning av glädje och intensitet. Allt vittnar om en person som lyckats integrera alla sidor i sitt väsen till en harmonisk helhet.

I sitt tal var hon livlig, nästan ivrig, hela tiden ackompanjerande sina ord med stora intensiva gester, framsprungna ur ett helgjutet engagemang i allt hon gav uttryck för. Rösten var klangfull och stark. Vid ett tillfälle, när en inspicient ville sätta på henne en mikrofon strax före en TV-utsändning sade hon ungefär följande: "Jag vill påminna er om att jag har en mycket mäktig stämma", som om hon med sin blotta röst skulle kunna nå fram till människor genom etern.

Den överflödande energi, som utgick från hennes väsen tillskrev hon det faktum, att hon hade uppnått en total inre frid. Inga skuldkänslor höll henne tillbaka, ingen fruktan av något som helst slag fick inträde i hennes själ, inget uns av bitterhet behärskade henne. Hon var så fri, som var och en av oss, i vår fullaste potential, har möjlighet att bli. Eftersom det förflutna inte hade någon makt över henne, levde hon intensivt i varje stund och njöt av varje ögonblick och alla möten med de människor, som kom i hennes väg. I varje levande väsen såg hon endast godhet och oanade möjligheter.

Det vi betecknar som ondska och elakhet, framkallade hos

Peace Pilgrim den djupaste medkänsla. Vanligt är att vi, i vår egenrättfärdighet, uttalar död och förbannelse över dem som utövar större eller mindre fysiskt eller psykiskt våld på sin omgivning. När känslan av att vilja ge igen och 'skipa rättvisa' uppfyller oss, kallar vi den för rättmätig 'helig vrede'. Eftersom flertalet av oss inte har utrotat våldet i vår egen själ, förespråkar vi dödsstraff och nödvändigheten av att i *fredens namn* utplåna de människor som visar prov på alltför stor 'omänsklighet'.

Peace Pilgrim påminde oss oavbrutet om att se med förståelse och medkänsla på all 'ondska', i form av våldsverkare och plågoandar, och betrakta dessa varelser som de olyckliga människor de i grunden är. En aggressiv människa behöver mer än andra vår kärlek och förståelse, menade hon. Ju mer vi ondgör oss över det onda i världen, desto mer förlamas vår förmåga att handla till förmån för det goda.

Inom de flesta av oss finns en förförisk röst som viskar: "*Jag är inte bara annorlunda än du, utan dessutom bättre*".

Även så kallade normala och oförargliga människor hyser en större eller mindre portion uttalat eller outtalat våld och lust att hämnas på sin omgivning. Att det verkligen förhåller sig så, blir uppenbart den dag vi på allvar vågar rannsaka våra hjärtan och njurar.

"*Det må så vara, men jag tycker i alla fall inte att man ska visa något förbarmande med människor, som förgriper sig på sitt eget folk och låter oskyldiga lida,*" sade en gång en bekant. Sagda person tillade också att vår tids berömda anti-idol och Belsebub "*inte var värd något annat än förakt och vedergällning.*"

För Peace Pilgrim, som var totalt befriad från varje känsla av hämnd och bestraffning, oavsett gärningens kolossalformat, existerade inte vedergällningstankar i någon form. Hon talade om varje individs okränkbara helighet och hennes gudomliga natur. Ingen kan någonsin förverka sin gudomliga natur, hur besudlad hon än tycks vara av av det vi ser som ondska. "*Overcome evil with good and hatred with love.*" Att övervinna det onda med godhet och hat med kärlek, var det motto, som hon själv var ett levande uttryck för.

Vid ett tillfälle erbjöd hon föräldrarna till en mycket våldsam tonåring att ta med honom ut i skogen och försöka få honom att inse att hans aggressivitet inte kunde ge honom det han önskade. Plötsligt kastar sig den unge mannen över henne och bearbetade henne med sina knytnävar. Peace Pilgrims kommentar

till händelsen löd: "Jag fick en del blåmärken och sår, men det var ingenting i jämförelse med den överväldigande medkänsla jag kände med den stackars pojken som hade spårat ur och var så olycklig att han kunde ge sig på en äldre kvinna." Historien berättar vidare att pojken vid ett senare låtit Peace Pilgrim förstå att hon var den enda som verkligen förstod honom.

"Ont skall med ont förgås," säger ordspråket. Nej, våldet behöver inte vara en självklarhet, bara för att många, kanske flertalet känner sig så hotade och rädda att de (och vi) tänker i krigiska termer. "Krig är något naturligt, annars skulle krig och allt som följer i dess spår, som tortyr och våldtäkt, inte ha funnits under hela mänsklighetens historia," är fraser som vi hör då och då.

Ett argument som detta låter bestickande, särskilt när vi använder ordet 'naturlig' i betydelsen av något som skulle vara en oundgänglig beståndsdel i vår mänskliga natur. Härmed säger vi också att vi inte tror att det finns någon väg ut ur våld och krig, lika lite som vi kan krypa ut ur vårt eget skinn, med mindre vi dör. Ändå kan vi med samma rätt hävda att människan trots allt, till sitt djupaste väsen är kärlek och medkänsla. När vi ser den oerhörda uppslutningen i kampen mot rashets — och våld mot invandrare, så vill vi gärna tro att mänskligheten lärt av sin blodiga historia och är på väg ut ur den sjuka logik som säger att våld ska mötas med våld. "You attract what you fear," sade Peace Pilgrim och menade, att så länge vi fruktar våldet, drar vi det till oss och förbereder oss för det som vår fruktan, uppförstorad av vår fantasi, skapar i vår hjärna.

Peace Pilgrim anvisade en väg ut ur det negativa tänkandet att våld måste återgäldas med våld och att nationer alltid måste rusta för tänkta framtida krig. Hon ansåg att när våldet (som är uttryck för rädsla) inom individen blir transformerat till kärlek och medkänsla, så sker också gradvis detsamma i den yttre världen.

Det finns ett samband mellan vandring och meditation, mellan det oavlåtliga vandrandet och frihet från begär och jordiska ägodelar. Peace Pilgrim demonstrerade i sitt eget liv att det går att omsätta sina högsta ideal till verklighet. Hon levde i förtröstan på att det alltid fanns en skyddande hand som inte bara bevarade henne för faror, utan också försåg henne med vad hon behövde för livets nödtorft. Och livets nödtorft var den tunika hon bar på sin överkropp och de tygskor, som täckte hennes fötter

och som bar henne genom vinter och sommar. Att vandra var för Peace Pilgrim ett sätt att vara nära Gud. Många har upplevt hur vandrandet hjälper tankarna att komma till ro och påminner oss om vår egen vandring mellan födelse och död. Vandrandet hjälper oss att bli närvarande, inte bara i våra egna steg. Att vandra är att hålla jämna steg med det som utspelar sig innanför och utanför oss, till skillnad från bilåkandet som lätt föder otålighet när det transporterar vår kropp till och från människor och platser. Här är målet viktigare än färden.

1981 gjorde Peace Pilgrim sorti från sitt vandrarliv på ett sätt som man kanske inte gärna vill förknippa med ett helgons hädanfärd. En välvillig människa erbjöd henne bilskjuts en kort sträcka till det universitet, där hon skulle tala till ungdomar om inre och yttre fred. Föraren råkar ut för en smärre bilolycka och tvärbromsar, varvid Peace Pilgrim faller framåt och slår huvudet i instrumentbrädan och dör ögonblickligen. Eftersom hon tog vara på varje dag, som om den verkligen var den sista, så var trots allt detta sätt att lämna tillvaron lika riktigt som något annat.

Den man som intervjuade henne i en av hennes sista framträdanden, yttrade följande tänkvärda ord:

"Det finns de som hört talas om Peace Pilgrim och säger att hon omöjligen kan ha varit verklig. Det är något överkligt över hennes liv, säger de. Mitt svar är — Hon var verkligare än många av oss och kanske större än det liv vi ser omkring oss, uppfylld som hon var av en obegränsad kraft och glädje, en levande förebild som till fullo i sitt eget liv demonstrerade de möjligheter till självförverkligande vi alla bär inom oss. "

Johan Wretman

Introduktion

PILGRIM FÖR FRED gjorde ett så starkt intryck på människor, när hon glatt vandrade genom landet att det aldrig kan uttryckas till fullo. Hon inspirerade många tusental under sin tjugoåttåriga pilgrimsfärd. De som blev personligt berörda av henne, bär nu med sig mycket speciella minnen av att ha pratat, skrattat, gått tillsammans, ha lyssnat på pilgrimsberättelser över middagsbordet eller när de körde henne till ett möte, ha vinkat farväl när hon kvickt gav sig av till nästa bestämmelseort.

Från 1953 till 1981 var denna silverhåriga kvinna, som glatt lydde sin kallelse, en tjänare i världen. När hon närmade sig byar eller städer bar hon med sig ett fredsbudskap uttryckt på detta enkla vis: När tillräckligt många av oss får inre fred, blir våra institutioner fredligare och det finns inte längre anledning till krig.

Efter sin död 1981 samlades ett antal av hennes vänner över hela landet i Santa Fe, New Mexico, för att minnas henne och dela våra upplevelser av henne. En liten grupp stannade kvar för att arbeta med bokprojektet, något som vi burit i våra hjärtan en tid. Vi har i denna bok försökt presentera Peace Pilgrims märkliga liv och undervisning med hennes egna ord. De har samlats ihop ur hennes lilla häfte, *Steg mot inre fred*, hennes nitton *Peace Pilgrims nyhetsbulletiner*, privata samtal, utdrag ur hennes korrespondens och samtal som bandats av många enskilda under årens lopp. Andra värdefulla källor har varit de tusentals tidningsartiklar och annat tryckt material som finns i Peace Pilgrimsamlingen i Swarthmore universitetets fredsbibliotek.

Fastän orden är hennes egna, är den här boken inte skriven av henne som en självbiografi. En del material nedtecknades ordagrant efter bandinspelningar, vilket ger somliga avsnitt en talspråksmässig karaktär. Vi önskar hon hade kunnat skriva sin egen bok. Folk frågade ofta om hon skulle skriva sin egen historia och hon brukade svara: "Jag har verkligen skrivit tillräckligt med material till en bok, det är bara inte i bokform."

Att ge ut det i bokform har varit vår uppgift.

Fastän hennes grundläggande budskap aldrig förändrades, så färgas innehållet av variationsrikedom och upplevelser. Läsaren kanske kommer att finna hennes koncisa uttalanden av principer eller aforismer upprepade, men vanligen i en ny utformning.

*

I mänsklighetens sökande efter fred, är Peace Pilgrims enkla men ändå djupa budskap, angeläget och brådskande. Hon har gett oss förnyat hopp om världens framtid — att om tillräckligt många finner inre fred så kan världen bli fredlig. Hon var själv en person som *levde* i inre fred och som var fylld av en gränslös energi, som snarare växte än minskade med åldern.

Robert Steele skrev i den indiska tidningen *Gandhi Marg*: "Peace Pilgrim talar med förvånansvärd auktoritet och tillförsikt, hon påminner om en av Guds talesmän i bibliska tider. Emellertid är hennes uttalanden varken fanatiska eller dogmatiska. I stället låter hon som en djupt uppriktig och hängiven människa med en outplånlig och vis vision..."

Hon var känd rätt och slätt som Peace Pilgrim från kust till kust och det var hennes önskan att betona "budskapet och inte budbäraren". Hon berättade aldrig detaljer om sitt liv, som t.ex sitt ursprungliga namn, ålder och födelseort som hon ansåg betydelselösa. Eftersom denna bok handlar om hennes pilgrimsfärd, har vi beslutat att inte

ta med dessa data.

"Jag vill bara att folk ska minnas mig i samband med fred," sa hon. För oss som kände henne väl och såg henne under ett antal år kommer hon alltid att förbli den lugna, varmhjärtade Peace Pilgrim — full av humor, vitalitet och livsglädje.

Hon föddes på en liten gård i östra USA tidigt detta sekel. Hon var av enkelt ursprung och som många andra, fick hon så småningom både pengar och ägodelar. När hon insåg att detta själviska liv var meningslöst och att världsliga ägodelar blivit en börda för henne, snarare än en välsignelse, vandrade hon en hel natt omkring i skogen tills hon kände "en fullständig och reservationslös villighet att ge sitt liv till Gud och att tjäna."

Gradvis och metodiskt började hon leva ett enkelt liv. Hon påbörjade vad som skulle bli till en femton år lång förberedelse utan att veta exakt vad hon förberedde sig på. Hon arbetade frivilligt för fredsgrupper och arbetade också med människor som hade fysiska, känslomässiga eller mentala problem.

Under denna 'förberedelseperiod' och mitt i många andligen höga bergs- och djupa dalsupplevelser fann hon inre fred — och sin kallelse.

Hennes pilgrimsfärd för freden började den 1:a januari 1953. Hon avlade löftet: "att förbli en vandrare tills mänskligheten lärt sig fredens väg." Peace Pilgrim vandrade ensam, utan pengar och utan att någon organisation backade upp henne. Hennes vandring var en bön och en möjlighet att inspirera andra att be och att arbeta för freden. Hon bar en marinblå blus och byxor och en kort tunika med fickor nederst i vilka hon bar sina enda världsliga ägodelar; en kam, en hopfällbar tandborste, en kulspetspenna, kopior av sitt budskap och löpande korrespondens.

Efter att ha gått 25 000 engelska mil, fram till 1964, slutade hon att räkna mil och prioriterade sina tal och föredrag, men fortsatte att vandra dagligen. Hennes in-

bokade tal blev så många att hon ofta blev tvungen att acceptera bilskjuts.

Peace Pilgrim pratade med tusentals människor under McCarthy epoken, Koreakriget, Vietnamkriget och därefter. Hon träffade människor på gator och vägar, i ghetton, förstäder, öknar och på långtradarkaféer. Hon intervjuades av alla nationella radio- och TV-stationer, liksom av hundratals lokala stationer över hela landet. Journalister i oräkneliga städer skrev om henne. Om inte de fann henne först, sökte hon upp dem för att låta människor lyssna till sitt budskap. Hon talade inför universitetskurser i psykologi, filosofi och sociologi, inför universitetsförsamlingar, kommunala sammanslutningar och från predikstolar i en mängd olika kyrkor.

Allt eftersom åren gick, fick hennes budskap allt större genomslagskraft tack vare hennes smittande entusiasm och enkla klokhet, och hennes åhörare svarade allt oftare med varma och spontana skratt och eftertänksamma frågor.

Under alla dessa år, då många av oss blev mer och mer rädda för att gå ut på gatorna, gick hon genom farliga stadsdelar och sov vid sidan av vägen, på stränder och på busstationer, när hon inte erbjöds en säng. Med åren blev främlingar hennes vänner, och de bjöd in henne i sina hem och ordnade med föredrag och möten, ofta mer än ett år i förväg.

Peace Pilgrim ansåg att vi hade gått in i en krisperiod i mänsklighetens historia, "och att vi gick balansgång mellan ett kärnvapenkrig och en gyllene fredsålder". Hon kände det som sin kallelse att väcka människorna ur deras apati och få dem att tänka och aktivt arbeta för fred. Och hon uppmanade alltid människor att söka den verkliga källan till fred i sitt inre och att använda fredliga medel i sina relationer med andra.

*

Vid tiden för sin död var Peace Pilgrim på väg genom landet för sjunde gången. Hon hade vandrat genom alla femtio stater och hade också besökt Kanadas tio provinser samt delar av Mexico. 1976 flög en man henne till Alaska och Hawaii för att träffa hans barn, vandra, tala i kyrkor och tala med massmedia. 1979 och 1980 återvände hon till dessa stater och tog med sig små grupper av folk som ville lära sig mer om hennes livsstil. Hon hade planer på att återvända 1984 till Alaska och Hawaii och hade funderingar på att bjuda med andra på sina inspirationsturer genom åtskilliga stater de kommande åren.

Hon gjorde vad hon kallade "den härliga övergången till ett friare liv" den 7:e juli 1981, nära Knox, Indiana. Hon avled omedelbart i en frontalkollision, när hon blev körd till ett möte där hon skulle tala. Hennes många vänner över hela landet blev chockade. På något sätt hade vi aldrig föreställt oss att Peace kunde bli kallad att lämna detta jordelivet så snart. Men en av hennes vänner skrev: "Jag känner mig övertygad om att hon skulle ha önskat en så snabb övergång, och att den skulle ske mitt uppe i hennes verksamhet."

I sin sista tidningsintervju talade hon om sin strålande hälsa. Hon höll på att planera sin färdväg utanför den vanliga pilgrimsrutten och var bokad för möten hela 1984. I en intervju med henne den 6 Juli i WKVL radion i Knox anmärkte Ted Hayes: "Ni tycks vara en sällsynt lycklig kvinna." Hon svarade: "Jag är verkligen en lycklig kvinna. Hur skulle man kunna känna Gud och inte vara glad?"

Budskap från vänner som har fått kännedom om hennes död, fortsätter att strömma in till det lilla postkontoret i Cologne, New Jersey, som alltid eftersände hennes post. Breven är rörande: "Min Kära Peace, jag har just fått veta att du lämnat denna jordiska kropp... om det inte är så, var snäll och skriv till mig." Någon annan skrev: "Jag vet att du är ett med Gud... jag ser dig i universum..."

En förläggare som intervjuat henne på sextio-talet och som blev en av hennes goda vänner, skrev: "... *Mitt hjärta är jämt fyllt av böner, som talar om för PEACE hur mycket jag uppskattade hennes undervisning och hur mycket hon betydde i mitt liv, jag önskar henne allt väl på resan...*"

En vän i Massachusetts skrev: "Det var minst sagt en stor chock och likaså en stor förlust för vår lilla planet! Mitt hjärta svämmar nu över, för jag liksom tusentals andra människor älskade Peace så mycket! Men på samma gång känner jag att hon alltid kommer att finnas bland oss genom det vackra hon lärde ut och det liv hon levde..."

Många har skrivit och hoppats att man skulle sätta samman en bok för att hjälpa till med att sprida hennes speciella budskap om fred och kärlek. Andra har sagt att de funderar på att skriva artiklar eller längre arbeten om henne. Vi hoppas att denna bok ska bli en värdefull källa för dessa och andra framtida skribenter, och även en inspiration och uppmuntran för dem som aldrig hade turen att möta henne.

En som fångade hennes andebudskap skrev: "Fredens frön har spritts på ett underbart sätt. Vi som berördes av henne bör nu påbörja skörden."

Det är vårt hopp att hennes ord och ande ska fortsätta att inspirera. Och vi förenar oss med er i en kärleksfull krets, tillsammans med alla andra som kände henne och berördes av henne..

*Fri från jorden, fri som luften
färdas du nu överallt.*

Fem av Peaces många vänner
Santa Fe, New Mexico
Den 31:a mars, 1982

Kapitel 1

Min uppväxt

JAG HADE EN MYCKET GYNNNSAM START, trots att många kanske inte tror så. Jag föddes fattig på en liten bondgård i utkanten av en liten stad, och jag är tacksam över det. Jag hade en lycklig barndom. Jag hade en skog att leka i och en liten flod att simma i och utrymme att växa. Jag önskar att alla barn skulle ha utrymme att växa, jag tror att barn liknar plantor. Om de växer för tätt blir de tunna och sjukliga och aldrig fullt utvecklade. Vi behöver utrymme för att växa.

Vi börjar förbereda oss för det arbete vi ska göra och vanligtvis har vi inte minsta aning om vad vi förbereder oss för. Som liten hade jag ingen aning om vad jag förberedde mig för. Men ändå så förberedde jag mig för pilgrimsfärden när jag valde regeln "låt mig ta saker i tur och ordning" och började prioritera saker i mitt liv. Det ledde till ett mycket välordnat liv och det lärde mig självdisciplin — en mycket värdefull kunskap utan vilken jag aldrig hade kunnat göra pilgrimsresan. Jag bar med mig kunskapen rakt in i mitt vuxna liv.

Jag fick ingen regelrätt religiös uppfostran som barn. (Det blev mindre att frigöra sig ifrån senare!) Första gången jag besökte en kyrka var vid tolv års ålder när jag tittade in genom porten till en katolsk kyrka för att se på när portvakterna städade katedralen. När jag var sexton år gick jag för första gången in i en kyrka för att bevista ett bröllop.

När jag gick i gymnasiet började jag söka Gud, men alla

mina ansträngningar riktades utåt. Jag gick runt och frågade: "Vad är Gud? Vad är Gud?" Jag ställde många frågor till många människor och fick aldrig några svar! Men jag var inte villig att ge upp. Intellectuellt kunde jag inte hitta Gud där ute, så jag försökte närma mig det på ett annat sätt. Jag tog en lång promenad med min hund och funderade djupt på frågan. Sedan lade jag mig och sov på saken. Och morgonen därpå hade jag svaret inifrån, genom en stilla liten röst.

Det svar jag fick var mycket enkelt — att vi människor bara klumpar ihop allt i universum som vi inte förstår och allt detta kallar några för Gud. Det fick mig att söka själv och det första jag gjorde var att titta på ett träd och jag sade: *Där är en*. Även om vi hjälptes åt allihop skulle vi inte kunna skapa det där trädet, och även om det liknade ett träd skulle det inte växa. Det finns en skapande kraft bortom oss. Och sedan såg jag på mina älskade stjärnor på natten och sade: *Där är en till*. Det finns en uppehållande makt som håller planeterna i sina omloppsbanor.

Jag studerade alla förändringar som sker i universum. På den tiden försökte man få en fyr att inte spolas ut i havet. Till slut flyttade man den till fastlandet och sade att man klarat av det. Men jag lade märke till alla dessa förändringar och jag sade: *Där är en till*. Där finns någonting som är drivfjädern till den ständiga förändringen i universum.

När jag fick bekräftelse inifrån insåg jag bortom allt tvivel att jag hade funnit mitt högsta ljus.

Intellectuellt rörde jag många gånger vid Gud som sanning och känslomässigt upplevde jag Gud som kärlek. Jag kände Gud som godhet, som vänlighet. Det föll mig in att Gud är en skapande kraft, en drivande kraft, en allomfattande intelligens, en alltid närvarande, allt genomsyrande ande — som binder ihop allt i universum och ger liv till allting. Detta gjorde att Gud kom nära. Jag kunde inte vara där Gud inte är. *Du är i Gud, Gud är i dig.*

Mellan högstadiet och gymnasiet arbetade jag i ett snabbköp. Jag älskade arbetet, särskilt när jag fick arrangera diskarna. Jag fick till och med ansvara för skyltningen för att jag tyckte om det. Ja, jag var förstås billigare än en dekoratör.

Jag hade två kassaapparater på min disk. En dag hade jag inte tillräckligt med växel i ena kassan, så jag gick naturligtvis till den andra, slog in "ingen försäljning" och tog ut växel. Då upptäckte jag att jag begått en dödssynd. Jag hörde hur de viskade: "Hon slog in ingen försäljning!" Avdelningschefen kom över och sa: "Kom här med mig." Han placerade mig vid en disk i ett hörn som behövde snyggas till. Han lämnade mig där och kom sedan tillbaka och sa: "Varför gjorde du så?" Jag svarade: "Jag vet fortfarande inte vad jag har gjort. Jag tog bara växel från ena kassan — jag stal inga pengar." Han sa: "Du fick ju lära dig att aldrig slå in "ingen försäljning." Jag svarade: "Jag har inte fått några instruktioner alls."

Sedan gick han till den kvinnliga avdelningschefen som man trodde hade lärt upp mig. Jag återinsattes på min post. Men på grund av den händelsen hatade hon mig. Jag förstod att något måste göras åt saken. Jag gick förbi hennes disk och lade märke till några vissna blommor där. Nästa morgon tog jag med mig en underbar blomsterbukett till henne från min trädgård. Jag sa: "Jag såg de här vissna blommorna. Jag vet att du älskar blommor och här har du några från min trädgård." Hon kunde inte motstå dem. I slutet av veckan promenerade vi ut därifrån arm i arm!

Jag kände mig säker på att jag höll på att förberedas för pilgrimsresan när jag läste historiens Gyllene Regel: "Gör mot andra vad du skulle vilja att andra gör mot dig." Det verkar som om den finns i alla kulturer uttryckt på många olika sätt. Den fick en inre bekräftelse från mig.

Den påverkade hela mitt liv. I själva verket hade regeln små sidoskott som ledde till pilgrimsfärden. När jag gick i gymnasiet hade jag ett talesätt, *Om du vill ha vänner, måste du vara vänlig*. Om du analyserar detta, är det ett sidoskott till den Gyllene Regeln. Det bekräftar att människor reagerar i enlighet med de impulser de får. Jag bär med mig det i mitt nuvarande liv tillsammans med talesättet: *Om du vill åstadkomma fred, måste du vara fridfull..*

Jag började praktisera den Gyllene Regeln just innan studenten. Jag fick ett jobb som en av mina flickvänner ville ha. Hon trodde hon hatade mig. Hon sa allt möjligt elakt om mig. Jag insåg att det var en mycket ohälsosam situation. Så jag plockade fram den Gyllene Regeln — jag tänkte och sa varje vänligt ord som sanningsenligt kunde sägas om henne. Jag försökte göra henne tjänster. Och för att göra en lång historia kort, när hon gifte sig ett år senare, blev jag "hedersbrudtärna", vid hennes bröllop. Se, så långt man kan komma genom att tillämpa litet andlighet.

Jag vet att jag förbereddes för pilgrimsfärden när jag gjorde vissa val. När jag till exempel gick i mellanstadiet, bjöds jag på cigaretter. Jag rökte inte, men mina vänner gjorde det. På gymnasiet erbjöds jag all slags alkohol. Jag drack inte, vilket mina vänner gjorde. Och strax efter studenten blev jag utsatt för ett slags test därför att alla mina vänner både drack och rökte. Det var ett sådant tryck mot likriktning på den tiden — nu kallas det grupptryck — att de faktiskt såg ner på mig därför att jag inte gjorde sådana saker. Och när vi en gång var samlade i någons vardagsrum sa jag till dem: "Hör på, livet består av en serie val och ingen kan hindra er att göra era val, men jag har också rätt att göra mina val. Och jag har valt frihet."

*

Med tiden gjorde jag också två mycket betydelsefulla

upptäckter. För det första att det var lätt att tjäna pengar. Jag hade förletts att tro att pengar och ägodelar skulle tillförsäkra mig ett lyckligt liv och sinnesfrid. Så det var den vägen jag följde. För det andra upptäckte jag att det var fullständigt meningslöst att tjäna pengar och sedan använda dem på ett dåraktigt sätt. Jag förstod att det inte var på grund av detta som jag var här, men just då visste jag inte exakt varför jag var här.

Det var faktiskt när jag insåg att pengar och saker inte skulle göra mig lycklig som förberedelserna för pilgrimsfärden påbörjades. Du kanske undrar hur i all sin dar jag över huvud taget intresserade mig för pengar, men vi får lära oss så många motsägande saker som är ytterst förvirrande.

Jag hade stor tur att jag bara förvirrades av ett av dessa motsatspar; de flesta människor förvirras av båda.

Å ena sidan uppfostrades jag till att tro att jag skulle vara snäll och kärleksfull och aldrig skada någon, vilket är fint. Å andra sidan uppfostrades jag att tro att det är hedersamt att lemlästa och döda människor i krig. De delar till och med ut medaljer för det. Men det där förvirrade mig aldrig. Jag trodde aldrig att det någonsin eller under några som helst omständigheter var rätt att skada någon. Men den andra motsägelsen förvirrade mig ett tag.

Jag uppfostrades till att vara generös och osjälvisk och på samma gång lärdes jag att tro att om jag ville bli framgångsrik, måste jag gå ut i världen och ta för mig mer än min del av denna världens goda. Dessa motsägelsefulla budskap som jag hade sugit åt mig i min barndom förvirrade mig en tid. Men till slut genomskådade jag budskapen och kom till klarhet.

Kapitel 2

Den andliga utvecklingen: Mina steg mot inre fred

NÄR JAG SÅG MIG OM I VÄRLDEN, och såg så mycket fattigdom, blev jag mer och mer illa till mods över att äga så mycket medan mina bröder och systrar svält. Till slut var jag tvungen att hitta en annan väg. Vändpunkten kom när jag, i desperation och under ett intensivt sökande efter ett meningsfullt liv, en hel natt gick omkring i skogen. Jag kom till en månbelyst glänta och bad.

Jag kände en fullständig, reservationslös villighet att ge mitt liv — att ägna mitt liv åt att tjäna. "Använd mig", bad jag Gud. Och en stor frid kom över mig.

Jag säger er att detta är en punkt utan återvändo. Efter detta kan man aldrig återvända till ett fullständigt självupptaget liv igen.

Och så började den andra fasen av mitt liv. Jag började leva för att ge vad jag kunde ge i stället för att få vad jag kunde få, och jag gick in i en ny och underbar värld. Mitt liv började bli meningsfullt: Jag blev välsignad med god hälsa: Jag har inte haft värk eller smärta, någon förkylning eller huvudvärk sedan dess. (De flesta sjukdomar har psykisk orsak). Ända från den stunden visste jag att mitt livsverk skulle bli att arbeta för freden — att det skulle täcka "*hela fredsbilden*": fred mellan nationer, fred mellan grupper, fred mellan individer och den mycket, mycket viktiga inre freden. Det är emellertid en stor

skillnad mellan att vara *villig* att ge sitt liv och att verkligen *göra* det och för min del låg femton års förberedelser och inre sökande där emellan.

*

Jag hade inte kommit så långt på den andliga vägen när jag stiftade bekantskap med det som psykologerna kallar ego och samvete och som jag kallar det lägre och det högre jaget, eller den självupptagna karaktären och den Gudsmedvetna karaktären. Det är som om vi har två jag eller två viljor med två motsatta ståndpunkter.

Ditt lägre jag ser endast till ditt eget välbefinnande — ditt högre jag tar hänsyn till hur du mår såväl psykiskt som andligt. Ditt lägre jag ser dig själv som centrum i universum, ditt högre jag ser dig som en cell i mänsklighetens kropp. När du styrs av ditt lägre jag är du självisk och materialistisk, men allt eftersom du följer det som ditt högre jag säger dig, kommer du att se klart och finna inre och yttre harmoni.

Kroppen, själen och känslorna är instrument som kan användas antingen av din självupptagna natur eller av den Gudsmedvetna. Den självupptagna naturen använder dessa instrument men kan aldrig kontrollera dem helt och fullt, så det blir en ständig strid. De kan bara kontrolleras helt och fullt av din Gudsmedvetenhet.

När den Gudsmedvetna naturen tar över, har du funnit inre frid. Till dess kan man få en viss kontroll genom disciplin. Det kan vara disciplin som man får utifrån genom tidig träning och som har blivit en del av den undermedvetna sidan av den självupptagna naturen. Det kan också vara frivillig disciplin — självdisciplin. Om du nu gör saker du vet du inte borde göra och egentligen inte vill göra, saknar du disciplin. Jag rekommenderar andligt växande — och under tiden självdisciplin.

Under den andliga tillväxtperioden kan den inre kon-

flikten vara mer eller mindre stormig. För mig var den mitt emellan. Den självupptagna naturen är en fruktansvärd fiende och den strider våldsamt för att få behålla sin identitet. Den försvarar sig på ett slugt sätt och man får inte bagatellisera den. Den känner till dina svagaste punkter och söker konfrontation när du minst anar det. Försök att vara ödmjuk under dessa angrepp och var förtrolig endast med vad ditt högre jag viskar till dig.

Det högre jaget har fått många underbara namn av religiösa ledare, några kallar den högre styrande makten för *det inre ljuset* eller den *inneboende Kristus*. När Jesus sade: "Guds rike är inom dig", syftade han uppenbarligen på det högre jaget. På ett annat ställe heter det: *Kristus i dig, ditt hopp om frälsning, den inneboende Kristus*. Jesus kallades för Kristus därför att hans liv styrdes av denna högre makt.

*

När jag talar om mina steg mot inre fred, har de en viss struktur, men det är inte godtyckligt hur många steg man tar. Men detta är viktigt — stegen mot inre fred tas inte i någon särskild ordning. Det första steget för någon, kan vara det sista för en annan. Så tag bara de steg du själv tycker är lättast, och när du tagit några steg, blir det lättare för dig att ta några till. Här är vi verkligen lika. Ingen av er behöver känna sig kallad att göra en pilgrimsfärd, och jag försöker inte inspirera er till det. Men vi kan dela upplevelsen att finna harmoni i våra liv. Och jag misstänker att när ni hör mig berätta om några av mina steg mot inre fred, kommer ni att känna igen dem som steg som ni också har tagit.

Förberedelser

Jag skulle vilja nämna några av de förberedelser som krävdes av mig. Den första är att *"inta rätt attityd till*

livet." Detta betyder att sluta fly från verkligheten! Att sluta leva ett ytligt liv. Det finns miljoner sådana människor, och de hittar aldrig något som gör livet värt att leva. Var villig att öppet möta livet och att gå ner under livets yta, där man hittar sanning och verklighet. Det är vad vi håller på med här och nu.

Det hela handlar om att ha en meningsfull attityd till de problem som du kanske möter i livet. Om du bara kunde se hela bilden, om du kände hela berättelsen, skulle du inse att det aldrig uppstår något problem som inte har något syfte i ditt liv, som inte kan bidra till din inre växt. När du inser det, kommer du att förstå att problem är förklädda möjligheter. Om du inte hade problem skulle du bara driva genom livet. Det är genom att lösa problem i samklang med vårt högre ljus som vi uppnår inre mognad. Men kollektiva problem måste lösas kollektivt, och ingen finner inre fred som undviker att göra sin del för att lösa t.ex. nedrustning i världen och världsfred. Så låt oss alltid tänka på dessa problem tillsammans och prata om dem och kollektivt arbeta för deras lösning.

*

Den andra förberedelsen består av att *börja leva i harmoni med de lagar som styr detta universum*. Det är inte bara världarna och varelserna som skapats, utan också de lagar som styr dem. Dessa lagar styr mänskligt beteende, eftersom de har sin tillämpning både på det fysiska och det psykiska planet. I den mån vi kan förstå och förmår leva i harmoni med dessa lagar, blir våra liv harmoniska. I den mån vi inte lyder dessa lagar, skapar vi svårigheter för oss själva genom vår olydnad. Vi är våra egna värsta fiender. Om vi är oharmoniska på grund av okunskap lider vi en del, men om vi vet bättre och fortfarande är oharmoniska, lider vi mycket mer. Lidandet driver oss till lydnad.

Jag förstod att det finns några välkända, föga förstådda och sällan praktiserade lagar som vi måste efterleva om vi vill finna inre eller yttre fred. Till dem räknas lagarna att ont bara kan övervinnas med gott, att ett gott slut bara kan uppnås med goda medel och att de som handlar kärlekslöst skadar sig själva andligen.

Dessa lagar är desamma för alla människor och måste åttlydas innan harmoni kan råda.

Så jag fick bråttom med ett intressant projekt — att leva upp till allt det goda jag trodde på. Jag rörde inte till det för mig genom att försöka ta itu med allt på en gång, utan det var snarare så, att när jag gjorde något jag visste jag inte borde göra, så slutade jag upp med det, och avstod alltid snabbt ifrån det. Det är den lätta vägen. Att gradvis trappa ner tar lång tid och är svårt. Och om jag inte gjorde något som jag visste att jag borde göra, tog jag snabbt itu med det. Att leva upp till sin tro tar en stund, men det går, och om jag tror på något nu så lever jag upp till det. Annars skulle det vara helt meningslöst. När jag levde i enlighet med det *högsta ljuset* jag innehade, upptäckte jag att jag fick mera *ljus*, att jag öppnade mig själv för att ta emot mera ljus allt eftersom jag levde det ljus jag hade.

*

Det finns en tredje förberedelse som har att göra med något unikt för varje människa, därför att var och en av oss har *en speciell plats i Livsmönstret*, och att två människor aldrig har exakt samma roll att spela i Guds plan. Det finns en inre vägledning för alla som vill lyssna. Genom denna vägledning kommer var och en att känna sig dragen till någon del av tingens ordning.

Guds lagar kan man lära känna från sitt inre, men man kan också få kunskap om dem utifrån, så som alla stora religiösa ledare har förkunnat dem. *Vägledning* från Gud kan man däremot bara få inifrån.

Vi måste vara öppna för Guds *vägledning*. Gud leder

oss aldrig till att bryta den gudomliga lagen, och om vi får en negativ vägledning, kan vi vara säkra på att den inte kommer från Gud. Det är upp till oss själva att leva våra liv i orubblig harmoni med den gudomliga lagen, som är densamma för oss alla. Bara i den mån vi förblir i harmoni med den gudomliga lagen, kommer det goda till oss.

När du föds i den här världen finns redan din uppgift i den gudomliga planen här. Du behöver bara inse den och leva den. Om du ännu inte vet var du passar in, föreslår jag att du försöker finna svaret under mottaglig tystnad. Jag brukade promenera i naturen, vara mottaglig och tyst och fick underbara insikter.

Du börjar fullfölja din del i Livsmönstret genom att utföra alla de goda handlingar du känner dig motiverad till, även om de bara är små till en början. I ditt liv prioriterar du dessa i stället för alla de ytliga ting som vanligtvis belamrar tillvaron.

Varje morgon tänkte jag på Gud och tänkte på saker jag skulle kunna göra den dagen för att tjäna Guds barn. Jag skärskådade varje situation jag hamnade i för att se om det var någonting jag kunde göra för att vara nyttig. Jag gjorde så mycket gott jag förmådde varje dag utan att glömma hur viktigt det är med ett vänligt ord och ett glatt leende. Jag bad om saker som tycktes för stora för mig att handha — och en riktig bön leder till en riktig handling.

Jag fylldes av en allt större entusiasm att hjälpa andra, och man skulle kunna fråga sig om jag inte berövade människorna den andliga växt som problemlösande innebär, när jag hjälpte dem på så många sätt. Jag insåg snart att jag måste lämna lite gott arbete åt andra att utföra, som de också kunde välsignas av.

I början hjälpte jag folk med små enkla saker som ärenden, trädgårdsarbete och med att läsa för dem. Jag vistades i privata ålderdomshem och konvalescenthem och hjälpte de sjuka att komma över sina olika krämpor.

Jag arbetade med störda ungdomar, psykiskt störda och fysiskt och mentalt handikappade. Mina motiv var rena och mycket av mitt arbete hade en positiv och god verkan. Jag använde vad jag kallar andlig terapi: Jag listade ut allt det goda som de jag arbetade med ville göra, och jag hjälpte dem att göra det. Några blev alltför fästa vid mig, så jag måste arbeta för att bryta beroendet.

Detta att jag inte var expert uppvägdes mer än väl av den kärlek jag visade andra. När kärlek fyller ditt liv försvinner alla begränsningar. Den medicin denna sjuka värld sukter efter är kärlek.

Jag arbetade också frivilligt för hjälporganisationer som the American Friends Service Committee, the Women's International League for Peace and Freedom och the Fellowship of Reconciliation — till och från under minst en tioårsperiod.

Det finns de som vet, men inte gör någonting. Det är mycket sorgligt. I den här materialistiska världen har vi ett falskt kriterium enligt vilket vi mäter framgång. Vi mäter den i pengar, i materiella ting. Men lycka och inre fred kan inte mätas på det sättet. Om du vet, men inte handlar, är du i sanning en olycklig person.

*

Det finns en fjärde förberedelse. Den innebär *att förenkla livet*, att få harmoni mellan inre och yttre välbefinnande. Detta var mycket lätt för mig. Strax efter det att jag bestämt mig för att ägna mitt liv åt att tjäna, kände jag att jag inte längre kunde acceptera *mer* än jag behöver, medan andra i världen har mindre än de behöver. Detta fick mig att inte äga mer än vad jag verkligen behövde — jag fann min egen *behovsnivå*. Jag trodde det skulle bli svårt. Jag trodde det skulle medföra en mängd umbäranden, men jag hade alldeles fel. I stället för försakelser upplevde jag en underbar känsla av fred och glädje och att onödiga ägodelar bara är onödiga

bördor.

Under denna period kunde jag klara mig på ca 60 kr i veckan. Jag delade upp min budget i två kategorier. Jag använde 40 kr till mat och oförutsedda händelser och 20 kr till bostad.

Jag menar emellertid inte att alla har samma behov. Dina behov kanske är mycket större än mina. Om du till exempel har familj, behöver du en fast punkt för dina barn. Men jag menar att allt utöver behov – och behov innefattar ibland saker utöver fysiska behov också – tenderar att bli till en börda. Om du äger det, måste du sköta om det!

Det innebär en stor frihet att leva enkelt och sedan jag började förstå detta, fann jag harmoni mellan inre och yttre välbefinnande. Det finns mycket att säga om denna harmoni, inte bara för individen, utan också för samhället. Det är på grund av att vi i denna världen har försatt oss själva i en djup disharmoni, långt bort på den materiella vägen. När vi till exempel upptäcker atomenergin, så förmår vi fortfarande att konstruera en bomb av den och använda den till att döda folk! Det är på grund av att vårt inre välbefinnande saktat så långt efter vårt yttre välbefinnande. Det är viktigare att i framtiden forska *på insidan*, på den andliga sidan, så att vi vet att rätt begagna det yttre välstånd vi redan har.

Reningsprocesser.

Sedan upptäckte jag att jag måste gå igenom några reningsprocesser. Den första är något så enkelt som *renandet av kroppen*. Detta hade att göra med mina fysiska levnadsvanor. Jag brukade äta all standardföda. Nu ryser jag när jag tänker på vad jag brukade skyffla in i detta själens tempel.

Jag vårdade mig inte om min kropps tempel när jag var mycket ung, detta skedde först senare i livet. Det var fem år efter det att jag kände mig fullständigt villig att ge mitt

liv, som jag började vårda mitt kroppsliga tempel — *fem år!* Nu äter jag mest frukt, nötter, grönsaker, hela frön (helst organiskt odlade) och kanske en bit ost eller lite mjölk.

Det fanns en tid då jag var beroende av koffein. Det första jag gjorde på morgonen var att dricka en kopp kaffe. En morgon när jag just druckit mitt kaffe, satt jag och tittade på den där kaffekoppen och sa: "Du är beroende *av den där*, för att bli piggt på morgonen! Jag ska inte bli någon koffeinslav. Det är slut med det nu!" Och så blev det. Jag rörde det aldrig mer. Jag saknade det i några dagar, men jag är starkare än den där koppen med kaffe!

Jag började inse att jag inte lydde min egen levnadsregel som säger: *Jag ska inte be någon göra något för mig som jag skulle vägra att göra själv.* Jag skulle ju aldrig döda något djur — jag skulle inte ens döda en kyckling eller en fisk — och därför slutade jag omedelbart att äta kött.

Jag har inte ätit kött på många år, inte heller fisk eller fågel. Senare lärde jag att det är dåligt för hälsan, men vid den tidpunkten vidgade jag min kärlek till att omfatta inte bara mina medmänniskor utan också alla levande väsen och så slutade jag skada dem och slutade att äta dem.

På den tiden visste jag inte att det också var dåligt för den andliga hälsan att äta kött. Jag insåg bara att det gick emot en av mina levnadsregler. Senare lärde jag av en läkare att kött lämnar giftiga rester i kroppen, något som också skulle ha gjort mig till vegetarian. Jag tror på förebyggande åtgärder eftersom kroppen är själens tempel.

Sen lärde jag av en läroverkslärare att det krävs flera gånger så stor areal för att föda upp den boskap vi äter, än det skulle behövas för att odla frukt, grönsaker eller säd, för att få samma mängd mat. Eftersom jag vill att vi skall föda så många som möjligt av Guds barn, skulle även detta ha gjort mig till vegetarian.

Svårigheten är att vi inte har lärt oss att sluta döda varandra ännu. Det är det vi måste lära nu — att inte döda varandra. Att lära oss icke-våld och att dela med oss. Att lära oss att inte döda djur ligger lite längre fram i tiden, även om de av oss som vet bättre behöver leva upp till sin insikt.

När jag insåg att vitt mjöl och vitt socker var dåliga för hälsan, slutade jag äta det. När jag förstod att starkt kryddad mat var dålig, slutade jag med den. Och när jag insåg att all behandlad mat innehåller ämnen som är skadliga för kroppen, slutade jag äta sådan mat. Till och med det mesta vatten som kommer ur kranen består av en kemisk blandning, så jag skulle vilja föreslå buteljerat eller destillerat vatten.

Jag visste tillräckligt mycket om mat för att ge min kropp rätt föda och jag har en utmärkt hälsa. Jag tycker om att äta, men jag äter för att leva, jag lever inte för att äta, och jag vet när jag ska sluta äta. Jag är inte slav under maten.

Folk kan fortfarande vara hungriga efter att ha ätit enorma mängder felaktig föda. Man kan i själva verket lida av undernäring även om man ständigt äter för mycket dåliga födoämnen. Man kan börja med en hälsosam diet genom att bara ha god och nyttig mat tillgänglig. Ät långsamt och tugga maten väl som jag gör. Och låt maten spela en biroll i ditt liv genom att fylla ditt liv med så många meningsfulla saker att du knappast har tid att tänka på mat.

När jag äter och sover har jag så nära kontakt med naturen som möjligt. Varje dag får jag så mycket frisk luft och solsken och kontakt med naturen som jag kan. Jag lever mycket utomhus och är en del av landskapet. Vila och motion är viktigt. Jag tillhör inte dem som konsekvent klarar sig utan sömn. Om det är möjligt lägger jag mig i skymningen och får åtta timmars sömn. Jag motio- nerar genom att gå och samtidigt svänga armarna vilket gör det till en fullständig motion.

Ni tror kanske att rena kroppen vore det första folk skulle vilja arbeta med, men av erfarenhet har jag upptäckt att det oftast är det sista — därför att det skulle innebära att bli av med några av våra dåliga vanor, och det finns inget vi håller fast vid mera envist.

*

Det finns en andra reningsprocess; *att rena tanken*. Om du insåg hur mäktiga dina tankar är, skulle du aldrig tänka en negativ tanke. De kan ha ett starkt inflytande på det goda när de är positiva och när de är negativa kan och gör de fysisk skada. Jag äter inte skräpmat. Skräptankar är också något att vara på sin vakt emot.

Jag vill berätta en historia för er om en man som blev skadligt påverkad av negativa tankar. Han var sextiofem år när jag lärde känna honom och han hade alla symptom på vad vi kallar en kronisk fysisk sjukdom. När jag pratade med honom insåg jag att han var bitter över något. Men jag kunde inte sätta fingret på det, därför att jag såg att han hade det bra med sin fru, sina vuxna barn och sina bekanta. Men bitterheten fanns där i alla fall. Jag fann att han hyste bitterhet mot sin far, som hade varit död i många år, därför att hans far hade gett brodern utbildning och inte honom. Han var mycket intellektuell så jag pratade länge med honom.

När han, som var den äldste sonen, skulle ha sin utbildning, hade hans far absolut inga pengar till det. Familjen var väldigt fattig på den tiden. Han hade flera yngre systrar och jag tror att tre av dem inte heller hade fått sin utbildning. Hans bror var yngst och då hade fadern mer pengar och kunde kosta på honom utbildning. Han missunnade inte brodern hans utbildning, han tyckte bara att han också borde ha utbildats. När han förnuftsmässigt fattade att fadern hade gjort det bästa han förmådde för båda sina söner, kunde han släppa den bitterhet han hyst. Den så kallade kroniska sjukdomen

började mattas av och han blev snart mycket bättre och till sist helt återställd.

Om du hyser minsta bitterhet mot någon eller har några som helst ovänliga tankar, måste du göra dig kvitt dem fort. De skadar bara dig själv. Det räcker inte att bara göra och säga rätt saker – du måste också *tänka* rätt tankar innan ditt liv blir harmoniskt.

*

Under förberedelseperioden identifierade jag mig inte fullt med mitt sanna själv, jag höll bara på att lära mig. Jag var mycket förlåtande mot andra, det var inget problem, men jag var mycket oförsonlig mot mig själv. Om jag gjorde något som inte var det absolut bästa, kunde jag säga till mig själv: "Du borde veta bättre." Och så en dag, när jag stod och kammade mig framför spegeln, tittade jag på mig själv och sa: "Din inbilska typ! Varför tror du att du vet bäst, när du förlåter alla andra för att de inte vet bättre? Du är inte bättre än de."

Du måste lära dig att förlåta dig själv lika lätt som du förlåter andra. Och så ta ytterligare ett steg och använda all den energi du använder för att döma dig själv till att förbättra dig själv. Efter det började jag verkligen komma någonstans — därför att det finns bara en människa du kan ändra på och det är dig själv. Efter det att du har ändrat på dig själv, kan du kanske inspirera andra till att söka en förändring.

Att leva upp till denna tro tog ett bra tag, men det gick till slut. Och så startade en process som aldrig slutade. När jag levde efter mitt högsta ljus, kom mer och mer ljus till mig.

*

Den tredje reningsprocessen är att *rena sig från alla begär*. Vad är det för saker du eftertraktar? Vill du ha

ytliga saker som nöjen — nya kläder eller nya hushållsapparater eller bilar? Eftersom du är här för att leva i harmoni med de lagar som styr mänskligt beteende och du har din plats i tingens ordning, borde dina önskningar fokuseras i den riktningen. Det är väldigt viktigt att du *centrerar* dina önskningar, så att du bara önskar göra det som Gud vill med dig. Du kan komma att nå enhetspunkten vad gäller dina önskningar eller begär, när du vet och gör din del i Livsmönstret. När du tänker efter, kan det då finnas något annat som är lika viktigt att önska sig?

*

Det finns ytterligare en reningsprocess och det är att *ha rena avsikter*. Vad har du för motiv när du gör någonting? Om det är ett rent habegär eller egoism, eller för att du önskar förhärliga dig själv, skulle jag råda dig, *gör det inte*. Gör ingenting med sådana motiv. Jag har aldrig träffat någon människa som har haft helt och hållet dåliga motiv. Det finns kanske någon sådan person. Jag har inte stött på någon. Jag träffar ständigt folk som har en blandning av goda och dåliga avsikter. Jag mötte till exempel en affärsman som tillstod att han inte hade de allra renaste motiven men ändå hade han goda motiv också — han sörjde för sin familj och gjorde lite gott i samhället. Blandade motiv!

Jag talar inför grupper som studerar de mest avancerade andliga läror och ibland frågar de här människorna varför inget händer i deras liv. Deras motiv är att själva uppnå inre fred — vilket naturligtvis är ett själviskt motiv. Om du vill finna inre fred måste motivet vara riktat utåt. Att tjäna, naturligtvis, *tjänande*. Att ge, inte att få. Ditt motiv måste vara gott om det ska komma någonting gott ut av det. Livets hemlighet är att tjäna.

Jag kände en man som var en duktig arkitekt. Det var uppenbart att det var vad han passade för, men han

gjorde det utifrån fel motiv. Hans motiv var att tjäna en massa pengar och vara bättre än Svensson. Han arbetade så han blev sjuk och det var kort därefter som jag mötte honom. Jag fick honom att göra små tjänster. Jag pratade med honom om tjänandets glädje och jag vet att när han hade erfårit det, kunde han aldrig gå tillbaka till ett verkligt själv-centrerat liv igen. Vi brevväxlade litet efteråt. Några år senare kände jag knappt igen honom, när jag stannade till för att hälsa på honom. Han var så förändrad! Men han var fortfarande arkitekt. Han höll på med en ritning och han pratade med mig om den: "Du förstår, jag ritar på det här sättet för att det ska passa deras budget och sen ska jag placera huset på deras tomt så att det ser trevligt ut..." Hans motiv var att tjäna de människor han gjorde ritningar för. Det strålade om honom och han var som förvandlad. Hans hustru berättade att hans verksamhet hade vuxit, därför att folk sökte upp honom miltals ifrån för att han skulle rita deras hem.

Jag har mött några få personer som varit tvungna att byta jobb för att ändra sina liv, men jag har mött många fler som bara behövt ändra sina motiv i riktning mot ett tjänande, för att kunna ändra sina liv.

Att avstå

Den sista delen handlar om att avstå. När du väl har lärt dig detta har du funnit inre fred, därför att det *handlar om att avstå från egensinne.*

Du kan arbeta på att tämja ditt lägre jag genom att avstå från att göra de icke-goda ting du motiveras att göra — inte genom att undertrycka dem utan genom att omvandla dem så att ditt högre jag kan ta över ditt liv. Om du känner dig motiverad att säga eller göra något elakt, kan du alltid tänka på något gott. Du vänder avsiktligt på det hela och använder samma energi till något positivt i stället. Det fungerar!

Det andra man måste avstå från är *att avstå från känslan av avskildhet*. Till en början känner vi oss själva mycket avskilda och bedömer allting i förhållande till oss själva, som om vi vore universums centrum. Även när vårt förnuft inser att det inte är så fortsätter vi att bedöma på det sättet. I själva verket är vi naturligtvis allihop celler i mänsklighetens kropp. Allt är en helhet. Det är bara på ett högre plan som du kan förstå vad det innebär att älska din nästa såsom dig själv. På det högre planet finns det bara ett realistiskt sätt att arbeta och det är för helhetens bästa. Så länge du arbetar för ditt själviska lilla jag, är du bara en enda cell emot alla dessa andra celler, och du befinner dig långt ifrån harmonin. Men så snart du börjar arbeta för helhetens bästa, så lever du harmoniskt med alla dina medmänniskor. Detta är den lätta, harmoniska vägen att leva.

Att avstå ifrån bindningar är det tredje du måste göra. Ingen är verkligt fri som fortfarande är fäst vid materiella ting, vid platser eller vid människor. Materiella ting måste ha sin rätta plats. De finns där för att användas. Det är bra att använda dem, det är vad de är till för. Men när du inte längre behöver dem, var då beredd att avstå ifrån dem och ge dem kanske vidare till någon som behöver dem. Allt du inte kan avstå ifrån när du inte längre behöver det, äger dig, och i denna materialistiska tid är många av oss ägda av sina ägodelar. Vi är inte fria.

Jag ansåg mig frigjord långt innan det blev ett mode. Först frigjorde jag mig från nedbrytande vanor och fortsatte med att befria mig från motstridiga, aggressiva tankar. Jag har också lagt varje onödig ägodel åt sidan. Detta är sann frigörelse enligt min mening.

Det finns ett annat slags habegär. *Du äger ingen annan*

mänsklig varelse, hur nära ni än står varandra. Ingen make äger sin hustru, ingen hustru äger sin man, inga föräldrar äger sina barn. När vi tror att vi äger människor, tenderar vi att styra deras liv och på grund av detta uppstår ytterst oharmoniska situationer. Bara när vi inser att vi inte äger dem, att de måste leva i samklang med sina inre motivationer, slutar vi att försöka styra deras liv, och då upptäcker vi att vi kan leva i harmoni med dem. Vad du än söker att kontrollera, kommer att kontrollera dig — och om du åstundar frihet måste du ge frihet.

Förbindelser som knyts i det här jordelivet måste inte nödvändigtvis hålla livet ut. Skilsmässor äger ständigt rum och så länge det sker *kärleksfullt* tar vi inte någon skada andligen, utan den andliga tillväxten kan till och med befordras.

Vi måste kunna uppskatta och glädjas åt de platser där vi befinner oss, och likväl kunna gå vidare utan ångest när vi kallas någon annanstans. Vi måste rycka upp våra rötter många gånger under vår andliga utveckling och avsluta många kapitel i våra liv, tills vi inte längre håller fast vid materiella ting och kan älska alla människor utan någon bindning till dem.

*

Till sist har vi *att avstå från alla negativa känslor*. Jag ska bara nämna en negativ känsla som de allra finaste människor fortfarande hyser, och den negativa känslan är *oro*. Oro är inte *omtanke*, vilket skulle motivera dig att göra allt du förmår i en situation. Oro är ett värdelöst grubbel över saker vi inte kan ändra på.

En sista kommentar om negativa känslor, som hjälpte mig mycket en gång och som har hjälpt andra. Ingen yttre sak — inget ting, ingen utifrån — kan skada mig invändigt, psykiskt. Jag blev varse att jag kunde skadas psykiskt bara av mina egna felaktiga handlingar, vilka jag har

kontroll över: av mina egna felaktiga *reaktioner* (de är listiga men jag har kontroll över dem också) eller av min egen *passivitet* i somliga situationer, som i den nuvarande världssituationen, som kräver att jag handlar. När jag insåg allt detta kände jag mig så fri! Och jag slutade göra mig själv illa. Nu kan någon vara fruktansvärt elak mot mig, och jag känner bara djupt medlidande med denna oharmoniska person, denna sjuka person, som kan göra elaka saker. Jag skulle absolut inte skada mig själv genom att bli bitter eller känna vrede. Du har fullständig kontroll över om du vill skadas psykiskt eller inte, och närhelst du vill, kan du sluta med att skada dig själv.

*

Detta är mina steg mot inre fred som jag ville dela med mig av till dig. Det är inget nytt med det. Detta är en universell sanning. Jag har bara pratat om saker som jag själv upplevt på ett vardagligt språk. De lagar som styr universum arbetar för det goda så snart vi lyder dem, och allt som trotsar dessa lagar varar inte länge. De innehåller i sig själva fröet till sin egen förintelse. Det goda i varje människa gör det möjligt för oss att lyda dessa lagar. Vi har vår fria vilja och det är vi själva som bestämmer hur snart vi vill lyda dem och därigenom finna harmoni såväl inom oss själva som i vår värld.

*

Under denna andliga uppväxtperiod ville jag förstå och göra det som Gud ville med mig. Det är inte lätt att växa andligen, men det är väl värt ett försök. Det tar tid, liksom allt växande tar tid. Man bör glädjas åt små framgångar och inte vara otålig, eftersom otålighet hämmar växten.

Att välja att gradvist göra sig kvitt saker som hindrar

den andliga tillväxten är svårt. Inte förrän man gjort sig kvitt alla hinder kommer den verkliga belöningen. Att snabbt göra sig kvitt hindren är lättare, man får omedelbar lön för mödan. Och när Gud uppfyller ditt liv, flödar Guds gåvor över och välsignar alla du rör vid.

För mig var det en flykt från den konstlade illusionen till den rika verkligheten. För omvärlden kanske det såg ut som om jag fått avstå från mycket. Jag hade skilts från betungande ägodelar och en tillvaro utan mening och från att göra saker jag visste jag inte borde göra, och inte göra saker jag visste jag borde göra. Men jag tyckte jag hade vunnit mycket — till och med hälsans och lyckans ovärderliga rikedom.

Att uppnå inre fred

Det fanns många berg och dalar under den andliga tillväxtperioden. Så mitt under kampen fick jag en underbar upplevelse av att vara på en bergstopp — den första glimten av vad inre fred kunde innebära.

Detta hände när jag var ute och gick tidigt på morgonen. Plötsligt kände jag mig mera upplyftad än jag någonsin varit. Jag kommer ihåg att jag kände *tidlöshet, rymdlöshet* och *lätthet*. Jag tycktes inte gå på jorden. Där fanns inga människor eller ens djur, men varenda blomma, varenda buske och vartenda träd tycktes ha en gloria. Allting hade en svag utstrålning och guldstänk föll som ett sluttande regn genom luften. Denna upplevelse kallas ibland upplysningsperioden.

Det viktigaste med det var inte fenomenet som sådant, det viktigaste var att jag insåg att jag var ett med hela skapelsen. Inte bara med alla människor — jag visste redan tidigare att alla mänskliga varelser är ett. Men nu erfor jag också en enhet med resten av skapelsen. Varelserna som går på jorden, och det som växer på jorden. Luften, vattnet och själva jorden. Och det underbaraste av allt: *enhet med det som genomsyrar allt och*

binder ihop allt och ger liv åt allt. Enhet med det som många skulle kalla Gud.

Sedan dess har jag aldrig känt mig utanförstående. Jag kunde återvända om och om igen till denna underbara bergstopp och sedan kunde jag stanna där allt längre tid och glida ner endast sporadiskt.

*

Vid den tiden blev jag inspirerad att göra pilgrimsresan. Jag satt högt uppe på en kulle och såg ut över New England. Dagen innan hade jag varit oharmonisk och kvällen innan hade jag bätt till Gud: "Jag tror att om jag alltid får vara harmonisk, skulle jag vara till större nytta — för varje gång harmonin bryts försvagar det min kraft."

När jag vaknade i gryningen var jag tillbaka på den andliga bergstoppen med en underbar känsla. Jag visste att jag aldrig mer skulle behöva gå ner i dalen. Jag visste att kampen var över för min del, och att jag till slut hade lyckats med att skänka mitt liv inre fred. Detta är återigen en punkt utan återvändo. Kampen är över nu därför att man verkligen *vill* göra det rätta och inte behöver tvingas till det.

Jag gick ut för att vara ensam med Gud en tid. När jag befann mig ute fick jag en tanke: Jag kände en stark inre motivation att göra pilgrimsfärden — att på detta speciella sätt bära vittnesbörd om fred.

För mitt inre öga såg jag mig själv gå omkring klädd för mitt uppdrag... jag såg en karta över USA med de stora städerna markerade — och det var som om någon tagit en färgpenna och ritat en linje i sick-sack tvärsöver, från kust till kust, från gräns till gräns, från Los Angeles till New York. Jag visste vad jag skulle göra. Och detta var en vision av det första årets pilgrimsresa år 1953!

Jag gick in i en ny och underbar värld. Mitt liv välsignades med ett meningsfullt syfte.

Men mina framsteg var ännu inte över. Stora framsteg har gjorts i denna tredje fas av mitt liv. Det är som om huvudmotivet i mitt livs pussel är färdigt och klart och oföränderligt, och runt om kanterna fortsätter andra bitar att passa in. Kanten växer stadigt, men det sker på ett harmoniskt sätt. Det känns som att alltid omges av allt gott, såsom kärlek och fred och glädje. Det är som ett skyddande hölje och det verkar finnas en orubblighet där inne, något som tar dig genom vilken situation som helst som du kan komma att möta.

Omvärlden kan se på dig och tro att du har stora problem, men där finns alltid den inre kraften som lätt övervinner problemen. Ingenting tycks svårt. Du är lugn och stilla och inte jäktad — du behöver inte längre kämpa och anstränga dig. Detta är något väldigt viktigt som jag lärt. Om ditt liv är i harmoni med Livsmönstret, och om du lyder de lagar som styr universum, då är livet rikt och gott men livet är aldrig mera överfullt. Om det är överfullt, gör du mer än vad som är bra för dig — mer än det som är din uppgift att göra i tingens totala ordning.

Du ska ju leva för att ge i stället för att få. När du koncentrerar dig på att ge, upptäcker du att precis som du inte kan få utan att ge, kan du inte heller ge utan att få — till och med de mest underbara saker som hälsa och lycka och inre fred. Du får en känsla av outtömlig energi, den tar aldrig slut, den verkar lika outtömlig som själva luften. Det verkar nästan som om du är *ansluten till* det universella energiflödet.

Du kontrollerar ditt liv nu. Din högre natur, som kontrolleras av Gud, kontrollerar kroppen, själen och känslorna. (Egot kan aldrig riktigt ta över kontrollen. Egot kontrolleras av önskningar om välbefinnande och bekvämlighet för kroppens del, av själviska tankar och av känsloutbrott.)

Jag kan säga till min kropp: "Ligg ner där på cementgolvet och sov", och den lyder. Jag kan säga till mitt inre: "Stäng allting annat ute och koncentrera dig på jobbet som ligger framför dig" och det lyder. Jag kan säga till mina känslor: "Lugn nu, även i den här hemska situationen" och de är lugna. En stor filosof har sagt; *den som går i otakt tycks följa en annan trumslagare*. Och nu följer du en annan trumslagare; den högre naturen i stället för den lägre.

När du har mognat andligen, inser du att alla människor har lika värde och har arbete att uträtta i denna världen och har lika möjligheter. Vi befinner oss på många olika utvecklingsstadier; detta är sant för att vi har den fria viljan. Du har din fria vilja att bestämma om du vill fortsätta att utvecklas mentalt och känslomässigt. Många väljer att inte göra det. Du har din fria vilja om du vill börja utvecklas andligen. Det börjar när du känner dig fullkomligt och reservationslöst villig att sluta med det själviska livet. Och de flesta väljer att inte göra så. Men det var genom att gå igenom den utvecklingen och komma fram till inre fred, som jag förbereddes för den pilgrimsfärd jag gör idag.

*

När du ser med din gudomliga naturs ögon ser du den sanna meningen med skapelsen, ser du skaparen i skapelsen, och det är en underbar, underbar värld!

*

1952 förstod jag att det var det rätta ögonblicket för en pilgrim att träda fram. Koreakriget rasade, McCarthy härjade som värst. Det var en tid när kongresskommittéer betraktade folk som skyldiga tills de kunde bevisa sin oskuld. Stor fruktan rådde på den tiden och det var säkrast att vara passiv. Ja, det var verkligen rätt tidpunkt

för en pilgrim att träda fram, för en pilgrims uppgift är att väcka upp människor från apati och få dem att tänka.

Med mina sista pengar köpte jag inte bara penna och papper till mitt första budskap utan också tyg till min första tunika. Jag ritade den, en dam i Kalifornien sydde den, och bokstäverna målades dit av en man som gjorde skyltar. Min första reaktion när jag tog på mig den var att det kändes helt rätt, och jag accepterade den med detsamma.

Kapitel 3

Pilgrimsfärden

EN PILGRIM HAR ETT SYFTE MED SIN VANDRING. En pilgrimsresa kan gå till en plats — det är det vanligaste — men den kan också företas för en sak. Jag gör min pilgrimsresa för freden och därför är jag Pilgrim för fred.

Min pilgrimsfärd täcker hela fredsbilden: fred mellan nationer, fred mellan grupper, fred i vår omgivning, fred mellan individer, och den mycket, mycket viktiga inre freden — som jag oftast talar om, därför att det är där freden börjar.

Tillståndet i världen runt om är bara en återspeglning av den kollektiva situationen. Det är först när vi själva blir fridsammare, som vi kommer att leva i en fredligare värld.

Under medeltiden sändes pilgrimer ut på samma sätt som lärjungar — utan pengar, utan mat, utan tillräckligt med kläder — och jag kände till den traditionen. Jag har inga pengar. Jag tar inte emot några pengar på min pilgrimsresa. Jag tillhör inte någon organisation. Det finns ingen organisation som stöder mig. Jag äger bara det jag har på mig och bär med mig. Jag är inte bunden av någonting. Jag är lika fri som fågeln som svävar i skyn.

Jag går tills jag får husrum, fastar tills jag får mat. Jag ber inte om det — man ger mig det utan att jag ber om det. Vad människor är godhjärtade! Det finns en gnista av gott i var och en, hur djupt den än ligger begravd så finns den där. Den väntar på att få styra ditt liv på ett strålande sätt. Jag kallar den för den Gudsmedvetna

naturen eller den gudomliga naturen. Jesus kallade den för Guds inneboende rike.

En pilgrim vandrar sin väg andäktigt och för att få tillfälle att komma i kontakt med många människor och kanske inspirera dem att göra något för freden, var och en på sitt sätt. Därför har jag min korta tunika med *PEACE PILGRIM* på framsidan och *25.000 mil till fots för fred* på baksidan. Detta gör att jag får kontakter på ett mycket vänligt sätt... och jag tycker om vänlighet.

Du har ett mycket bättre utgångsläge att prata med människor, när det inte är du som kontaktar dem, utan de som närmar sig dig. De individer som dras till mig är antingen genuint intresserade av någon slags fredsarbete eller bara vakna och nyfikna. Bägge sorterna är mycket givande människor. Och så har jag tillfälle att förmedla det fredsbudskap som säger:

*Detta är vägen till fred — löna ont med gott,
falskhet med sanning och hat med kärlek.*

Den Gyllene Regeln skulle duga lika bra. Den kommer inte med något nytt utom att vi ska tillämpa den. Men jag anser att det är vad nutiden behöver lära sig och därför blir den pilgrimsresans fredsbudskap. Säg inte lättsinnigt att det här bara är religiösa tankar som inte fungerar i praktiken. Detta är lagar som styr mänskligt beteende och som har lika stor giltighet som tyngdlagen. När vi bortser från dessa lagar i något skede av livet, blir det kaos. Genom att lyda dessa lagar, kommer denna vår värld att gå in i en period av fred och fullödigt liv bortom våra vildaste drömmar.

Vår tids nyckelord är *tillämpning*. Vi har all insikt vi behöver, vi behöver bara tillämpa den i praktiken.

*

Det som får mig att vandra är inte ungdomens energi, det är en bättre energi. Jag vandrar på den inre fredens aldrig sinande energi! När du blir en kanal för Gud, finns

det inga begränsningar mer, för Gud uträttar arbetet genom dig; du är blott ett redskap — och vad Gud kan göra är obegränsat. När du arbetar för Gud, anstränger du dig inte. Du är lugn, samlad och har ingen brådska.

Min pilgrimsfärd är inte ett korståg som innebär våld. Det är inget försök att tvinga någonting på folk. En pilgrimsfärd är en stilla och andaktsfull resa och ett exempel. Min vandring är först och främst en bön om fred. Om hela ditt liv är som en andakt, får andakten en enorm kraft.

När jag företar denna pilgrimsresa, tänker jag inte på mig själv som en individ, utan snarare som om jag förkroppsligar världens hjärta, och att detta ber om fred. Mänskligheten går med ängsliga vacklande steg på knivsudden mellan bottenlöst kaos och pånyttfödelse, och starka krafter driver på mot kaos. Men det finns hopp. Jag ser hopp i det arbete som några få outtröttliga själar utför. Jag ser hopp i den uppriktiga önskan om fred i människors hjärtan, även om den mänskliga familjen trevar i blindo efter freden och inte känner vägen.

Min pilgrimsresa gör det möjligt för mig att prata med mina medmänniskor om fredens väg. Den är också en botgöring för vadhelst jag kan ha bidragit med eller underlåtit att göra, så att vi har den tragiska värld vi har idag. Den är en bön om att denna vår krigströtta värld ska kunna finna vägen till fred, innan vi går mot en totalförstörelse.

Min mission är att befordra freden genom att hjälpa andra att finna *inre fred*. Om jag kan finna den, kan du också. Tiden är inne för fredstanken.

*

Jag började min pilgrimsresa den första januari 1953. Det är på sätt och vis min andliga födelsedag. Det var en period när jag var ett med helheten. Jag var inte längre ett frö begravt under jorden. Jag kände mig som en blomma

som utan ansträngning sträcker sig mot solen. Den dagen blev jag en vandrare som litade till andras godhet. Det skulle bli en pilgrimsfärd som gjordes på det traditionella sättet: till fots och med tron som drivkraft. Bakom mig lämnade jag alla anspråk på ett namn, en personlig historia, ägodelar och band.

Det skulle bli en fantastisk resa.

Pilgrimsresans födelseort var Pasadena, Kalifornien, under paraden "Rosornas Tornerspel". Jag gick främst i paraden och pratade med folk, och lämnade över fredsbudskap och jag märkte att feststämningen inte minskade det genuina intresset för fred. När jag hade gått ungefär halvvägs, lade en polis armen om min axel och jag trodde han skulle be mig lämna paraden. I stället sa han, "Vad vi behöver är tusentals som du". Vad som hände mig i Los Angelesstrakten i början är nästan mirakulöst. Alla kommunikationskanaler öppnades för mig och mitt lilla fredsbudskap. I timmar blev jag intervjuad av tidningsreporters och jag fotograferades av nyhetsfotografer. Historien om pilgrimsfärden och även min bild gick ut över alla nyhetsstationer. Förutom att jag var med i två direktsända TV-program, tillbringade jag många timmar med att spela in för radio och TV:s nyhetsstationer.

Hela vägen från Los Angeles till San Diego var tidningarna intresserade. Jag gjorde ett TV-program och fyra radio-program. Ledaren för kyrkorådet i San Diego samtyckte till mitt budskap och mina tre petitioner och de cirkulerade vida omkring i kyrkorna.

*

När jag inte befann mig på vandring, pratade jag och samlade underskrifter för de tre fredspetitioner jag bar med mig. Den första var en kort vädjan om omedelbar fred i Korea. Den löd: *"Upphör med dödandet i Korea! Lös sedan konflikten i enlighet med den enda princip som kan lösa den — övervinn ont med gott, falskhet*

med sanning och hat med kärlek."

Den andra petitionen var riktad till Presidenten och kongressledamöterna och anhöll om att man skulle upprätta ett Fredsdepartement. Den löd: *"Detta är fredens väg, övervinn ont med gott, falskhet med sanning, och hat med kärlek. Vi anhåller om att man inrättar ett Fredsdepartement med en fredssekreterare som accepterar dessa principer — och att man hänskjuter alla inrikes och utrikes konflikter till detta Fredsdepartement."*

Den tredje petitionen var en vädjan till Förenta Nationerna och världens ledare om nedrustning och återuppbyggande i världen: *"Om ni vill finna vägen till fred måste ni övervinna ont med gott, falskhet med sanning och hat med kärlek. Vi vädjar till er att befria oss alla från vapnens förkrossande börda, från hat och fruktan så att vi kan föda dem som hungrar, bygga upp våra sönderslagna städer och få uppleva ett fullödigt liv som bara kan åstadkommas i en värld där man har mat och inga vapen."*

Jag samlade underskrivna petitioner från enskilda, fredsgrupper, kyrkor och organisationer längs min pilgrimsväg och förvarade dem i en axelremsväska som jag bar för det ändamålet. Jag överlämnade dem till tjänstemän både i Vita Huset och Förenta Nationerna när jag avslutat min första vandring tvärs över landet. Och jag är tacksam över att min första petition, *"Upphör med dödandet i Korea..."* åtminstone delvis beviljades innan det första året var till ända.

*

I Tijuana, Mexiko, på andra sidan gränsen från San Diego, mottogs jag av borgmästaren och han gav mig ett budskap att bära med mig till borgmästaren i staden New York. Jag bar också med mig ett budskap från Kaliforniens indianer till Arizonas indianer.

När jag passerade San Diego det första året fick jag hålla mitt första offentliga tal. En läroverkslärare kom fram till mig på gatan och frågade om jag ville tala till hennes klass. Jag berättade ärligt för henne att som Pilgrim för fred hade jag aldrig pratat inför en grupp. Hon försäkrade mig att det skulle vara fint och bad mig bara att jag skulle svara på elevernas frågor. Jag gick med på det. Om du har något viktigt att säga, kan du säga det. Varför i hela världen skulle du annars vilja prata?

Jag har inga problem med att tala inför en grupp. När du har överlämnat dig fullständigt åt Guds vilja, verkar vägen lätt och glad. Det är bara innan du har överlämnat dig fullständigt som vägen verkar svår. När jag talar flödar energin genom mig liksom elektriciteten flödar genom ledningen.

I början arrangerades ofta mina framträdanden i stundens ingivelse. När jag gick förbi en skola till exempel, kunde rektorn komma ut och säga: "Mina elever tittar på dig från fönstren. Om du vill komma in och tala till dem ska vi samla dem i aulan." Och jag gick in.

Vid middagstid kom en man från kommunen fram till mig och sa: "Min talare fick förhinder, kan du komma och prata under lunchen?" Och det gjorde jag naturligtvis.

Samma eftermiddag blev jag hejdad av en läroverkslärare på väg till sina elever som frågade: "Kan jag ta dig med till mina elever?" Så jag pratade med hans klass.

På kvällen hejdades jag av en protestantisk präst och hans fru på väg till en sammankomst och de sa: "Skulle du kunna tänka dig att komma och äta med oss och tala till oss?" Och det gjorde jag. De gav mig också husrum för natten. Och allt detta hände under en och samma dag när jag vandrade omkring utan att vara inbokad på något i förväg.

Nu är jag fullt sysselsatt med att tala om fred på universitet, läroverk, kyrkor och så vidare — men jag är

alltid lyckligt sysselsatt. Min slogan *En sak i sänder* har gjort det möjligt för mig att sköta alla dessa möten, min brevväxling och också hinna med att gå.

En gång i Cincinnati höll jag sju tal vid sju olika gudstjänster under en och samma dag. Den speciella söndagen gav jag de lokala prästerna ledigt!

Ingen kollekt tillåts vid mina möten. Jag accepterar inte en enda slant för det arbete jag uträttar. De pengar som sänds per post till mig används till att publicera det jag skrivit och det skickas gratis till den som ber om det.

Sanningen är en pärla utan pris. Man kan inte köpa sanningen — allt man kan göra är att sträva efter andlig sanning och när man är redo, får man den gratis. Andlig sanning ska man inte sälja, då tar säljaren andlig skada. Man förlorar all andlig kontakt i den stund man kommersialiserar den. De som äger sanningen bör inte paketera och sälja den. Den som säljer den, äger den egentligen inte.

*

När jag satte igång trodde jag att pilgrimsresan skulle innebära en del umbäranden. Men jag var fast besluten att leva på behovsnivå. *Jag ville nämligen inte ha mer än jag behöver, när så många har mindre än de behöver.* Botgöring innebär att man är villig till umbäranden för att uppnå ett gott syfte. Jag var villig. Men när umbärandena kom, fann jag att jag lyftes över dem. I stället för umbärande fann jag en underbar känsla av fred och glädje och jag var övertygad om att jag följde Guds vilja. Välsignelser i stället för umbäranden regnar ner över mig.

Jag minns att det första jag fick lära mig under pilgrimsfärden var att ta emot. Jag hade varit på givarnas sida i så många år att jag behövde lära mig att ta emot, lika älskvärt som jag hade kunnat ge, i syfte att välsigna min medmänniska med givandets glädje. Det är så

härligt när man lever för att ge. För mig är detta det enda sättet att leva, därför att när man ger får man andlig välsignelse.

Jag fick genomgå hårda prov i början av pilgrimsfärden. Livet är en serie prövningar, men om du klarar dina prov, ser du tillbaka på dem som goda erfarenheter. Jag är glad över mina erfarenheter.

Om du har en älskvärd och positiv attityd till dina medmänniskor, behöver du inte frukta dem. *"Fullständig kärlek fördriver all fruktan"*.

En prövning inträffade mitt i natten mitt i den kaliforniska öknen. Trafiken hade just nästan upphört, och där fanns inte en mänsklig boning på flera mils avstånd. Jag såg en bil parkerad vid sidan av vägen. Föraren ropade på mig och sa: "Kom in så du blir varm." Jag sa: "Jag åker ingenstans." Han sa: "Jag ska inte köra någonstans, jag har bara parkerat här." Jag klev in. Jag tittade på mannen. Det var en stor och kraftig man, som de flesta skulle ha kallat en råbarkad typ. Efter det att vi pratat ett tag sa han: "Skulle du inte vilja ta en tupplur?" Och jag sa: "Jo, det skulle jag verkligen vilja!" Så jag rullade ihop mig och somnade. När jag vaknade kunde jag se att mannen verkade mycket förbryllad, och när vi hade pratat ett bra tag, tillstod han att när han bett mig komma in i bilen hade han verkligen inte haft goda avsikter, men tillade: "När du kröp ihop så där tillitsfullt, kunde jag bara inte röra dig." Jag tackade honom för husrummet och började gå min väg. När jag såg mig tillbaka såg jag honom stirra på himlen, och jag hoppas han hade funnit Gud den natten.

Ingen vandrar så tryggt som den som vandrar ödmjukt och beskedligt med stor kärlek och stor tro. För en sådan människa når fram till det goda hos andra (och det finns något gott hos alla) och kan därför inte skadas. Detta fungerar individer emellan, det fungerar grupper emellan och det skulle också fungera nationer emellan, om de bara hade modet att pröva det.

*

En gång blev jag slagen av en störd tonårspojke, som jag hade tagit med på en promenad. Han ville fotvandramen var rädd att han skulle bryta ett ben och bli liggande där. Alla var rädda för att gå med honom. Han var en lång och kraftig kille, känd för att bli våldsam ibland. En gång hade han slagit sin mor så illa att hon måste tillbringa flera veckor på sjukhus. Alla var rädda för honom, så jag erbjöd mig att gå med honom.

När vi gick upp till den första bergstoppen var allting bara bra. Sen kom det ett åskväder. Han blev vettskrämd därför att åskan gick väldigt nära. Plötsligt miste han kontrollen och kom mot mig och slog mig. Jag sprang inte min väg även om jag säkert hade kunnat — han hade en tung packning på ryggen. Men till och med när han slog mig kände jag bara det djupaste medlidande med honom. Så fruktansvärt att vara så psykiskt sjuk att du kan slå en försvarslös gammal kvinna! Jag svepte in hans hat i kärlek även medan han slog mig. Som en följd av detta slutade han att slå mig.

Han sade: "Du slog inte tillbaka! Mamma slår alltid tillbaka." Reaktionen, som försenades av att han var störd, hade talat till det goda i honom. Åh, det finns där — hur djupt det än är begravt — och han fick samvetsqual och djupa självförelser. Vad betyder det att jag får ett blåmärke på min kropp i jämförelse med att en människas liv förändras? För att göra en lång historia kort, blev han aldrig våldsam igen. Han är en nyttig person i världen idag.

*

Vid ett annat tillfälle blev det min uppgift att försvara en bräcklig åtta års flicka mot en stor man som just skulle slå henne. Flickan var skräckslagen. Det var min svåraste

prövning. Jag var på en lantgård och familjen åkte in till stan. Den lilla flickan ville inte följa med och de frågade om jag ville ta hand om flickan, eftersom jag var där. Jag satt vid fönstret och skrev ett brev när jag såg en bil komma. En man steg ur bilen. Flickan såg honom och sprang, och han följde efter och jagade in henne i ladan. Jag gick omedelbart dit. Flickan kurade skräckslagen ihop sig i ett hörn. Han kom mot henne långsamt och överlagt.

Du känner till tankens makt. Man skapar oavslått det man tänker. Och du drar till dig det du fruktar. Så jag förstod att hon var i fara på grund av sin fruktan. (Jag fruktar ingenting och väntar mig gott — så det goda inträffar).

Jag ställde mig genast mellan mannen och flickan. Jag bara stod och tittade på denne stackars psykiskt sjuke man med kärleksfullt medlidande. Han kom närmare. Han stannade! Han såg en bra stund på mig. Sen vände han och gick sin väg och flickan var räddad. Det sades inte ett ord.

Nå, vad var alternativet? Antag att jag hade varit så dåraktig att jag hade glömt kärlekens lag genom att slå tillbaka och förlitat mig på djungelns lag om att äta eller ätas. Jag skulle tveklöst ha blivit slagen — kanske till och med dödad och antagligen den lilla flickan också. Underskatta aldrig styrkan i Guds kärlek — den förvandlar! Den når gnistan av gott hos den andra människan och avvärjar henne.

*

När jag påbörjade min pilgrimsfärd, hade jag två syften med vandringen. Det ena var att få kontakt med människor och jag använder den fortfarande till det ändamålet. Men det andra syftet var bönedisciplin. Att koncentrera mig på min bön om fred. Och efter några år upptäckte jag någonting. Jag upptäckte att jag inte längre

behövde bönedisciplinen. Jag ber oavbrutet nu. Min personliga bön är: *Gör mig till ett redskap genom vilket blott sanningen kan tala.*

*

Under min pilgrimsfärd genom Arizona, arresterades jag av en polis när jag postade brev på postkontoret i Benson. Efter en kort tur i en polisbil antecknades jag för lösdriveri. När du går för din tros skull är du tekniskt sett skyldig till lösdriveri. Ja, jag har blivit inburad flera gånger för att jag inte har några pengar, men de släpper mig alltid igen när de förstår.

Det är stor skillnad mellan ett fängelse och ett häkte. Ett fängelse är något stort som har någon form av standard. Ett häkte är litet och saknar bekvämligheter. Och detta var ett häkte! De placerade mig i ett stort inre rum omgivet av celler där de låste in kvinnorna, fyra i varje cell per natt.

När jag gick in sa jag till mig själv: "Pilgrim för Fred, du har ägnat ditt liv åt att tjäna — skåda nu ditt nya underbara verksamhetsfält!" När jag kom in sa en av flickorna: "Jisses, du var en rolig en, du är den enda som kommit in leende. De flesta gråter eller svär när de kommer."

Jag sade till dem: "Antag att du hade en dag ledigt hemma — skulle du inte göra något vettigt den dagen?" De sa: "Ja, vad ska vi göra?" Så jag fick dem att sjunga sånger som höjde moralen. Sedan pratade jag med dem om stegen mot inre fred. Jag sa att de levde i en gemenskap och att det som kan uträttas i samhället i stort också kunde uträttas i deras gemenskap. De var intresserade och ställde många frågor. Oh, det var en underbar dag.

Vid dagens slut bytte de vakt. Flickorna tyckte inte om kvinnan som kom in. De sa hon var en fruktansvärd person och att jag inte ens skulle prata med henne. Men jag vet att det finns något gott i alla, så naturligtvis

pratade jag med henne. Jag fick reda på att denna kvinna försörjde sina barn med det här jobbet. Hon kände att hon var tvungen att arbeta och mådde inte alltid så bra och det var därför hon var lite ilsken ibland. Det finns ett skäl för allting.

Jag bad vakten att bara visualisera det goda hos internerna och jag bad flickorna att visualisera bara det goda hos den överansträngda vakten.

Senare sade jag till vakten: "Jag ser att det är fullt här, men jag kan sova bekvämt på den här träbänken." Hon lät i stället skaffa fram en tärtsäng med rena sängkläder och jag fick en varm dusch med en ren handduk och alla ett hems bekvämligheter.

På morgonen sade jag farväl till mina nya vänner och eskorterades av en lokalt ombud till tingshuset flera kvarter därifrån. Jag hade inte handklovar och han höll inte heller i mig. Men han hade ett stort gevär vid sidan och jag tittade på honom och sa: "Om jag sprang min väg, skulle ni skjuta på mig då?" "Åh nej", sa han och flinade, "jag skjuter aldrig på något jag kan ta fatt!"

Den morgonen inför domstolen nekade jag till min skuld och mitt fall avskrevs omedelbart. Bland mina personliga ägodelar som hade beslagtagits över natten fanns ett brev som hade stor betydelse för min frigivning. Det löd: *"Den som bär detta brev beskriver sig själv som Pilgrim för Fred, som går från kust till kust för att rikta medborgarnas uppmärksamhet på sin önskan om fred i världen. Vi känner henne inte personligen eftersom hon bara passerar igenom vår stat, men eftersom det utan tvivel blir en lång och svår resa för henne önskar vi henne en trygg vandring."* Det var skrivet på tjänstebrevpapper och utfärdat av statens guvernör, Howard Pile.

När jag släpptes sade en ämbetsman vid rätten: "Ni tycks inte ha farit illa av dagen i häktet." Jag sa: "Ni kan sätta kroppen i fängelse, men inte själen." Det är bara kroppen som kan stängas in bakom fängelsegaller. Jag har

aldrig känt mig inlåst och du kommer heller aldrig att känna dig inlåst — om du inte låser inne dig själv.

De förde mig till den plats där de hade plockat upp mig dagen innan. Det var en fin upplevelse.

Varje erfarenhet är vad du gör den till och tjänar ett syfte. Den kan inspirera dig, den kan lära dig något, eller den kan komma att ge dig en möjlighet att tjäna på något sätt.

*

De flesta av mina tal är nu inbokade långt i förväg, men jag erbjuds fortfarande att tala på de mest oväntade sätt. I Minneapolis intervjuades jag av en reporter vid ett möte för kommunalt anställda, som väntade på att Minnesotas guvernör skulle tala till dem. Han kunde inte komma, så de bjöd in mig att tala i hans ställe. Naturligtvis accepterade jag!

På tal om guvernörer, när jag gick in genom den stora entrén till ett guvernörshus, hälsade en trevlig och vänlig herre på mig, skakade min hand och frågade om han kunde hjälpa mig. Jag sa att jag letade efter guvernörens kontor och han tog mig genast dit. "Är det något annat jag kan göra för att hjälpa er?", frågade han. Jag tänkte jag skulle få privilegiet att skaka hand med guvernören", sa jag. "Ni har skakat hand med guvernören", sade den vänlige mannen, som var guvernören själv.

*

Det var det första året under pilgrimsfärden och jag befann mig någonstans på landsvägen mellan El Paso och Dallas, när jag togs om hand för lösdriveri. Jag har aldrig hört att FBI förhör folk om lösdriveri, men de förhörde mig. En man i svart bil stannade och visade mig sin polisbricka. Han bad mig inte ens att komma med honom utan sa bara: "Kom med här."

Jag sa: "Javisst, jag är intresserad av att prata med er." Jag steg in i hans bil, men först ritade jag ett stort kryss på vägen, där jag hade plockats upp. Under den tid då jag räknade mil, ritade jag alltid ett stort kryss på vägen om jag lämnade den och sedan återvände jag till samma ställe för att återuppta min vandring.

Han tog mig till fängelset och sa: "Anteckna henne för lösdriveri" och jag gick igenom rutinen. Först tar de fingeravtryck. Jag var fascinerad eftersom jag aldrig varit med om det förr — eller senare! Han tog sedan fram ett kemiskt preparat och fick som i ett trollslag bort det svarta bläcket från mina fingrar, just när jag undrade hur lång tid det skulle ta att tvätta bort det.

Jag pratade med honom precis som jag skulle prata med vem som helst, och då hände något intressant. Uppenbarligen var han van vid att folk inte samarbetade. När jag behandlade honom som en mänsklig varelse, gav han mig en lektion i att ta fingeravtryck och han visade mig mönstret. Det var mycket intressant. Jag hade verkligen inte vetat något om fingeravtryck innan. Det stod en lång kö av folk och väntade men jag visste inte det förrän jag kom ut ur rummet och fick se dem.

Sedan tog de mig till fotografering och hängde ett nummer runt halsen med en kedja. När de fotograferade mig framifrån och från sidan kom jag ihåg alla dessa foton av efterlysta som finns på postkontoren.

Jag kom ihåg hur ilskna de såg ut allihopa så jag sa till mig själv: "Låt mig vara annorlunda." Och jag log så vänligt jag kunde, så det finns ett leende ansikte någonstans i förbrytarregistret!

Sedan tog de in mig till förhör. De satte mig faktiskt under en stark lampa — det antas ha en psykologisk inverkan. Men jag hade redan uppträtt i TV på den tiden och jag sa för mig själv: "Tror de verkligen att det här är ett skarpt ljus? Då skulle de se ljusen i en TV-studio!" På den tiden var TV-ljusen inte bara starka utan också heta.

De frågade mig först om jag ville besvara frågor och jag

sa: "Det är klart jag ska besvara era frågor. Inte för att ni är förhørsledare, utan för att ni är medmänniskor och jag svarar på alla mina medmänniskors frågor. Vad ni än har för officiellt yrke är ni först och främst människor. Och om vi kan prata som människa till människa så kan vi få det hela snabbare undanstökat."

Och så blev det!

De började med sin teknik i avsikt att förvirra. Den ene avfyrade en fråga. Innan jag hann svara avfyrade den andre en fråga. Jag sa hela tiden: "Förlåt mig ett ögonblick, medan jag besvarar den andre herrns fråga." Sedan övergick de till meningsfulla frågor, sådana som läroverks-elever brukar ställa till mig. Jag blev verkligen varm i kläderna!

Sedan anspelade de på fysiskt våld i avsikt att skada. De sade; "Skulle ni under några omständigheter använda eller sanktionera att man tar till fysiskt våld?" Jag sa: "Det strider mot Guds lagar. Jag vill hellre ha Gud på min sida än någon som helst makt på jorden." Jag berättade historien om den störde tonårspojken som slog mig under vår vandring tillsammans.

Sedan sade de: "Antag att ni var tvungen att försvara någon som ni älskar?" Jag sade: "Åh nej, jag tror inte att jag skulle kunna försvara någon jag älskar, genom att bryta mot den gudomliga lagen." Jag berättade om den åttaåriga flickan som jag skulle ta hand om och vad som hände oss med den psykiskt sjuke mannen som försökte skada henne.

Sedan blev de mycket filosofiska och sa: "Om ni måste välja mellan att döda eller att bli dödad, vad skulle ni välja?" Jag svarade: "Jag tror inte jag skulle behöva göra ett sådant val — inte så länge mitt liv är i harmoni med Guds vilja. Om det inte är min kallelse att bli martyr, förstås. Och det är en mycket hög kallelse, en mycket ovanlig kallelse. Jag tror inte det är min kallelse — men världen lär sig att växa genom sina martyrer. Om jag måste göra ett val, skulle jag välja att bli dödad hellre än

att döda.”

De sade: ”Skulle ni vilja ge en logisk förklaring till en sådan inställning?” Och här försökte jag förklara den själviska naturens attityd och den Guds-medvetna naturens attityd så att de kunde förstå den! Jag förklarade att enligt mitt sätt att se var jag inte kroppen. Jag blott bar på min kropp. *Jag är det som aktiverar kroppen* — det är verkligheten. Om jag blir dödad, förstör det bara själva lerhöljet, kroppen. Men om jag dödar skadar det verkligheten, själen!

Och de drog den slutsatsen att jag hade ett religiöst motiv för min pilgrimsresa. Men antag att jag hade sagt: ”När allt kommer omkring har ni ju hört talas om självförsvar — till och med lagen tar hänsyn till självförsvar.” Detta kunde ha ansetts för lagligt — men knappast religiöst.

*

Vid ett annat tillfälle kände jag verkligen att jag stred med elementen. Det var när jag gick igenom en sandstorm, som tidvis blåste med en sådan styrka att jag knappt klarade av den och ibland var sanden så tjock att jag inte kunde se genom den och bara kunde orientera mig med hjälp av vägrenen. En polis stannade bredvid mig, slängde upp bildörren och skrek: ”Kom in här, människa, innan ni dödas.” Jag sade till honom att jag gjorde en pilgrimsfärd och inte accepterade skjuts vid den tidpunkten. Jag sade också till honom att Gud var mitt beskydd och att det inte fanns något att frukta. I det ögonblicket slutade det att blåsa, sanden lade sig och solen bröt igenom molnen. Jag fortsatte att gå. Men det underbara var att jag kände mig andligen upplyftad av vedermodan.

*

I varje ny situation vi möter göms en andlig läxa vi

måste lära, och vi blir andligt välsignade om vi lär den läxan. Det är bra att prövas. Vi växer och lär genom våra prövningar. Jag ser alla mina prövningar som goda erfarenheter. Innan jag prövades, trodde jag att jag skulle handla på ett kärleksfullt sätt och utan rädsla. Efter mina prövningar, visste jag! Varje prövning visade sig vara en upplyftande erfarenhet. Och det är inte viktigt att resultatet blir det vi önskar.

Jag kommer ihåg en upplevelse, när det stod i den lokala pressen att jag skulle tala vid en gudstjänst. Man visade en bild av mig — framifrån och bakifrån, när jag bar min tunika med texten på. En man som tillhörde samfundet blev helt enkelt skräckslagen när han upptäckte att en varelse som bar en sådan tunika med text på skulle tala i hans kyrka. Han ringde till prästen om det, och han ringde till sina vänner om det. Någon talade om för mig vem han var. Jag blev så ledsen över att jag på något sätt sårat en man som jag inte ens kände. Så jag ringde till honom!

”Det här är Pilgrim för Fred som ringer”, sade jag. Jag hörde att han flämtade. Efteråt berättade han för mig att han trodde att jag ringde för att skälla ut honom. Jag sade: ”Jag ringer för att be om ursäkt för tydligen har jag gjort något som sårar er, eftersom ni är rädd för att jag ska prata i er kyrka trots att ni inte ens känner mig. Därför förstår jag att jag på något vis är skyldig er en ursäkt, och jag har ringt för att framföra den!”

Vet ni, den mannen föll i tårar innan samtalet var slut. Och nu är vi vänner — han skrev till mig efteråt. Ja, Kärlekens lag fungerar!

*

En annan man sade en gång till mig: ”Jag är förvånad över vilket slags människa ni är. Efter att ha läst ert allvarliga fredsbudskap, väntade jag mig att ni var en

mycket högtidlig person, men i stället finner jag att ni bubblar över av glädje." Jag sade till honom: "Vem kan känna Gud utan att vara glad? Om ni är lång i ansiktet och är alltför lättstött, om ni inte lyser av glädje och vänlighet, om ni inte är fylld till brädden med kärlek och välvilja till alla varelser och alla väsen och hela skapelsen, då är en sak säker: ni känner inte Gud!

Och livet är också som en spegel. Le mot det och det ler tillbaka. Jag ler bara stort över hela ansiktet, så ler alla tillbaka.

Om man älskar människor tillräckligt, svarar de med kärlek. Om jag sårar folk, klandrar jag mig själv, för jag vet att om mitt uppträdande hade varit korrekt, hade de inte blivit sårade även om de inte höll med mig. *Innan tungan kan tala, måste den ha förlorat sin makt att såra.*

Låt mig berätta om en gång då min kärlek måste uttryckas utan ord. Jag försökte hjälpa en dam som hade varit så svårt sjuk att hon inte längre kunde köra sin bil. Hon ville åka till sin äldre systers hem några veckor som konvalescent, så jag erbjöd mig att köra henne dit. Jag hade fortfarande körkort på den tiden. På vägen sa hon: "Peace, jag önskar du kunde stanna där med mig ett tag — min äldre syster är så tyrannisk. Jag är riktigt rädd för att vara ensam med henne." Jag sa: "Det går väl för sig, jag har några dagar ledigt. Jag stannar ett tag hos dig."

När vi svängde in på hennes systers gård, sade hon: "Peace, jag vet inte riktigt hur min syster kommer att ta emot dig."

Hennes äldre syster var precis som hon sade. När hon hade fått se mig och min tunika med sin text, befallde hon mig ut ur huset. Men det var sent på kvällen och hon var så rädd för mörkret att hon sa: "Inte i natt, du kan sova på soffan i natt, men du måste åka med detsamma i morgon bitti!"

Sedan skyndade hon på sin syster, så att hon skulle lägga sig däruppe någonstans. Det här var värre än jag hade föreställt mig. Jag ville verkligen inte lämna min

vän i den här situationen, men vad kunde jag göra? Jag tittade mig omkring för att se om det inte fanns någonting som skulle leda till kontakt med system. Jag tittade in i köket och där var ett berg av smutsig disk och ingen diskmaskin så jag diskade alltsammans.

Sedan städade jag i köket och lade mig och sov i några timmar. På morgonen grät den äldre systemen och bad mig stanna. Hon sade: "Jag var så trött igår kväll att jag inte visste vad jag sade, förstår du." Och vi hade det underbart tillsammans tills jag lämnade dem. Ni förstår, jag fick chansen att praktisera mitt lilla budskap. Övning är bra, övning ger färdighet, som det heter.

*

Under min resa ropade en krog-ägare in mig till sitt ställe, för att ge mig litet mat och när jag åt, frågade han: "Hur känner du dig på ett sådant här ställe?"

"Jag vet att alla människor är Guds barn," svarade jag. "Till och med när de inte visar det i handling, tror jag på deras förmåga, och jag älskar dem för vad de kunde vara."

När jag reste mig märkte jag att en man med en drink i handen också steg upp. När han fångade min blick, log han litet, och jag log mot honom. "Du log mot mig" sa han förvånat. "Jag trodde inte ens du skulle prata med mig, men du log mot mig." Jag log igen. "Jag är inte här för att döma mina medmänniskor", sade jag till honom. "Jag är här för att älska och tjäna." Plötsligt knäföll han vid mina fötter och sade: "Alla andra dömde mig, så jag försvarade mig själv. Du dömer mig inte, så nu dömer jag mig själv. Jag är en oduglig, värdelös syndare! Jag har slösat bort mina pengar på sprit. Jag har behandlat min familj illa. Det har bara blivit värre och värre." Jag lade handen på hans axel. "Du är Guds barn," sade jag, "och du kan handla som ett sådant."

Han tittade med avsmak på drinken i sin hand och

sedan slungade han den mot baren så att glaset gick i tusen bitar. Hans ögon mötte mina. "Jag svär att jag aldrig ska röra sprit igen", utropade han, "Aldrig!" Och det fanns ett nytt ljus i hans ögon, när han gick ut genom dörren med stadiga steg.

Jag känner till och med till det lyckliga slutet på den historien. Omkring ett och ett halvt år senare hörde jag nämligen av en kvinna från den staden. Hon sade att efter vad man visste höll mannen sitt löfte. Han rörde aldrig spriten igen och har nu ett bra arbete. Han har det bra med sin familj och har gått in i ett kyrkligt samfund.

När man närmar sig andra på ett fördömande sätt, blir de försvarsinriktade. När man kan närma sig dem vänligt och kärleksfullt utan fördömanden, har de en tendens att döma sig själva och förändras.

*

Under min pilgrimsfärd stannade massor av bilar och folk erbjöd skjuts. Några trodde att gå innebar att lifta. Jag sa till dem att jag inte lurade Gud — man narras inte om antalet mil på en pilgrimsresa.

Jag minns en dag när jag gick längs landsvägen och en mycket fin bil stannade och mannen därinne sade till mig: "Så underbart att du följer din kallelse!" Jag svarade: "Det är min fasta övertygelse att var och en bör göra det som han eller hon känner är det rätta."

Då började han berätta för mig vad han kände sig motiverad att göra och det var en god sak som behövde göras. Jag blev entusiastisk över det och tog för givet att han höll på med det. Jag sa: "Hur går det?" Och han svarade: "Oh, jag gör det inte. Den sortens arbete lönar sig inte."

Jag kommer aldrig att glömma hur förtvivlat olycklig den mannen var. I vår materialistiska tid har vi ett falskt kriterium efter vilket vi mäter framgång. Vi mäter i kronor, i materialistiska ting. Men lycka och inre fred

mäts inte på det sättet. Om du vet, men inte handlar, är du verkligen en olycklig människa.

Jag hade en annan upplevelse på landsvägen, när en fin bil där det satt ett välklätt par stannade och de började prata med mig. Jag förklarade för dem vad jag höll på med. Plötslig brast mannen, till min stora förvåning ut i tårar. Han sade: "Jag har inte gjort något för freden, och du måste göra så mycket!"

Och så var det den gången en annan man stannade sin bil för att prata med mig. Han tittade på mig, inte ovänligt, men med yttersta förvåning och nyfikenhet, som om han just fått en glimt av en levande dinosaur. "Nu i den här tidsåldern." utbrast han "med alla de underbara möjligheter världen har att erbjuda, vad i hela fridens namn fick dig att göra en pilgrimsvandring för fred?"

"I den här tiden", svarade jag, "när mänskligheten vacklar på randen av ett kärnvapenkrig som utplånar allt, är det inte förvånansvärt att ett liv ägnas åt fredens sak — det är snarare förvånansvärt att inte många liv ägnas åt samma sak."

*

När jag avslutade min första vandring tvärs över landet, kände jag en stor tacksamhet över att jag inte hade misslyckats med att utföra vad jag hade blivit kallad att göra. Jag både sade och tänkte: "Är det inte underbart att Gud kan uträtta något genom mig!"

Efteråt sov jag på Centralstationen i New York. När jag befann mig mitt emellan sömn och vaka, upplevde jag att en obeskrivligt vacker röst pratade uppmuntrande till mig: "Du är min älskade dotter, som jag är mycket nöjd med." När jag blev fullt vaken tycktes det som om en himmelsk orkester just hade slutat spela på stationen, och ekot dröjde sig fortfarande kvar. Jag vandrade ut i den kalla morgonen, men jag kände mig varm. Jag gick

längs den asfalterade trottoaren, men jag kände mig som om jag vandrade på moln. Denna känsla av att leva i harmoni med en gudomlig mening har sedan dess aldrig lämnat mig.

Kapitel 4

Reflektioner över pilgrimsfärden

I ALLRA FÖRSTA BÖRJAN stod det PEACE PILGRIM på framsidan av min tunika, och *Jag vandrar från kust till kust för fred* på baksidan. Med åren ändrades budskapet på baksidan från *jag vandrar 10 000 miles för nedrustning i världen till Jag vandrar 25 000 miles för freden* och slutligen till nuvarande budskapet *25 000 miles till fots för fred*. Denna vandring har tagit mig flera gånger in i de fyrtioåtta staterna, till Mexiko och till alla de tio kanadensiska provinserna.

Jag slutade räkna miles i Washington D.C. på hösten 1964. Jag sade till mig själv: "Det räcker med att räkna 25.000 miles." Det höll mig bunden till huvudvägarna där milen markeras på vägkartorna. De är inte bra platser att möta folk på. De är bara bra att räkna miles på. Nu är jag fri att vandra där det finns folk. Och miles räknas heller inte på mina älsklingsplatser; stränder, skogsstigar och bergsstigar.

*

Några saker är inte svåra, som att vara utan mat. Jag hoppar sällan över mer än tre till fyra måltider i rad och jag tänker inte ens på mat förrän jag får den. Jag har som mest gått utan mat i tre dagar, och då försedde mig moder natur med äpplen som hade fallit från ett träd. En gång fastade jag som en bönedisciplin i 45 dagar, så jag vet hur länge man kan vara utan mat! Mitt problem är inte att skaffa tillräckligt att äta, utan hur man på ett vänligt sätt

undviker att få för mycket. Alla vill skämma bort mig!

Att vandra utan att ha sovit är svårare, även om jag kan hoppa över en natts sömn utan vidare. Då och då missar jag en natts sömn, men det var ett tag sedan. Senast var i september 1977, när jag var på ett långtradarkafé. Jag hade tänkt sova litet, men det var full fart på kaféet så jag pratade hela natten med långtradarchaufförer. Så snart jag kom in, ville en chaufför, som sett mig på TV, köpa litet mat åt mig. Jag satt i ett hörnbås. Då började långtradarchaufförer komma dit och det kom den ena vågen efter den andra av killar som ställde frågor till mig. Jag pratade faktiskt hela natten med dem och fick aldrig tillfälle att sova. Så småningom bjöd någon mig på frukost och sedan gick jag min väg.

En annan gång körde en långtradarchaufför in vid vägkanten och sade: "Jag hörde att du i TV sa något om energin som aldrig tar slut och jag ville bara berätta att jag har känt det en gång. Jag var isolerad i en stad på grund av översvämning. Jag blev så uttråkad att jag till slut erbjöd mig att hjälpa till och jag blev intresserad av att få ut folk. Jag arbetade utan att äta, utan att sova och jag blev inte trött..., men den energin har jag inte nu mer." Jag sade: "Vad arbetar du för nu?" "Pengar," sade han. Jag sade: "Pengar borde vara en bisak. Du får outtömliga krafter bara när du arbetar för det helas bästa — du måste sluta arbeta för ditt futtiga egenintresse."

Det är hela hemligheten. I den här världen får man i samma mån som man ger ut.

*

Jag går i genomsnitt drygt fyra miles om dagen, beroende på hur många som stannar och pratar med mig längs vägen. Jag har gått ända upp till 8 miles på en dag för att komma i tid till något möte eller för att det inte fanns någonstans att sova. Mycket kyliga nätter promenerar jag hela natten för att hålla mig varm.

Som fåglarna flyttar jag norrut på sommaren och söderut på vintern. Om man vill prata med folk utomhus, måste man vara där vädret är fint, annars är folk inte ute.

En gång gick en 183 cm lång karl 5 miles tillsammans med mig övertygad om att han kunde gå längre än jag. När han gav upp hade han blåsor på fötterna och musklerna värkte. Han gick av egen kraft, det gjorde inte jag! Jag gick med hjälp av den outtömliga energi som kommer av inre fred.

En annan gång frågade en kvinna om hon fick göra mig sällskap på pilgrimsfärden. Hon berättade att hon ville komma ifrån sin man. Kanske hade hon en kallelse, men motivet var inte det ädlaste. En annan dam ville göra mig sällskap en dag och kunde knappast gå på eftermiddagen. Jag skickade hem henne med buss!

*

Jag har aldrig upplevt någon fara under mina vandringar. En gång följde ett gäng fyllon efter mig i sin bil, men när jag lämnade vägen, försvann de. Bara en enda gång har någon kastat något på mig, en man i en lastbil kastade en näve skrynkliga dollar på mig. Jag gav dem helt enkelt till nästa kyrka där jag höll tal.

En gymnasist frågade mig en gång om jag hade blivit rånad någon gång. "Rånad?", svarade jag. "Man måste vara tokig för att råna mig – jag äger inte ett öre!"

En gång när jag vandrade ut ur en stad i solnedgången ropade ett välbärgat par i ett stort hus in mig till sig. De hade läst om min pilgrimsresa och ansåg att det var deras kristliga plikt att tala om för mig att längre fram på vägen låg ett mycket otäckt ställe som kallades "*Söder om gränsen*". De ville bara varna mig för att gå nära den platsen. Men de erbjöd inte mat eller husrum, så jag fortsatte att gå i flera timmar.

Det var en mycket mörk natt med ett tungt molntäcke och plötsligt började det regna. Det föll stora droppar, och

jag bar på en massa obesvarad post. Jag såg mig omkring efter en plats där jag kunde ta skydd, och nära intill såg jag en kombination av bensinstation, restaurang och motell. Jag dök in under taket till bensinpumparna och började lägga den obesvarade posten framtill i tunikan för att den inte skulle bli våt. Mannen på bensinstationen kom utspringande och sade: "Stå inte här ute i regnet, kom in i restaurangen." Mannen i restaurangen sade: "Vi läser allt om dig och vi skulle vilja bjuda dig på middag eller vad du vill ha." Vid det laget insåg jag var jag befann mig. Jag var i "*Söder om gränsen*."

Mannen från motellet satt vid bordet mitt emot och han gav mig ett rum över natten. De gav mig också frukost nästa morgon. Det är möjligt att det pågick spel i det bakre rummet, någonting pågick. Men de behandlade mig mycket mera kristligt än de som varnade mig för dem. Det bevisar bara min tes att det finns något gott hos varje människa.

Jag har blivit gästfritt mottagen på de mest *ovanliga* ställen. De inbegriper en styrelsekonferens i Florence, Arizona i kommunalhuset, och ett säte i en brandbil i Tombstone, Arizona. En gång blev jag oavsiktligt inlåst under tretton timmar på den iskalla toaletten på en bensinstation. Min boplats var tyst och avskild, men en aning kylig.

*

Jag sover lika bra i en mjuk säng som på gräset bredvid vägen. Om jag får mat och husrum, så är det bra. Om inte, är jag lika lycklig. Många gånger får jag husrum av fullständiga främlingar. När jag inte finner gästfrihet, finns det alltid busstationer, järnvägsstationer och nattöppna långtradarfik.

Jag minns när jag en kväll blev erbjuden en drottningliknande säng på ett fashionabelt motell och nästa kväll fick en plats på betonggolvet på en dygnetrunt-öppen

bensinstation. Jag sov lika bra på bägge ställena. Flera gånger hände det att vänlig sheriff öppnade dörren till en ledig fängelsecell. När jag inte kan få husrum, sover jag på fälten eller vid sidan av vägen och Gud vaktar mig.

*

Broar erbjöd alltid skydd mot elementen och likaså fallfärdiga lador och tomma källare till övergivna hem. Kulvertar och långa rör tjänade ofta som bostad. Men en av de platser där jag helst sover är en stor höstack på en åker en klar natt. Stjärnorna är min filt.

Kyrkogårdar är också underbara platser att sova på om natten. De är tysta, gräset är prydligt klippt och där störs du aldrig av någon. Nej, man gör inte intrång på de avlidnas själar. Jag önskar dem fred, de förstår. Men ett picknickbord på en avfart, en hög med tallbarr i en nära intilliggande småskog eller att ha ett blommande vetefält till kudde är inte dumt det heller.

En morgon, när jag låg och sov på ett vetefält i Kansas, väcktes jag av ett mycket skarpt buller. Jag tittade upp och såg en enorm skördetröska som styrde rakt mot mig. Jag rullade ögonblickligen åt sidan flera varv, för att komma ur vägen för de virvlande knivarna.

Jag känner ett fullkomligt beskydd på min pilgrimsresa. Gud är mitt beskydd. Ingenting sker av en slump i den gudomliga planen och Gud lämnar oss inte utan tillsyn. Ingen vandrar så tryggt som den som vandrar ödmjukt och beskedligt i stor kärlek och stor tilltro.

Jag minns en tid på året då det blev mycket kallt på natten, men på dagen blev det litet varmare, så dagarna var ganska behagliga. Det var höst och det fanns torra löv på marken, jag befann mig mitt inne i skogen och det var långt till närmsta stad. Solen gick ner och det var söndag. Någon hade läst en tjock söndagstidning och slängt den vid vägkanten — som folk gör fast de inte bör. Jag plockade upp den, gick av vägen och hittade ett stort vinter-

grönt träd. Under det fanns en liten fördjupning dit några löv hade blåst. Jag lade en massa löv i gropen. Sen lade jag dit litet papper och lade resten av pappret över mig. När jag vaknade på morgonen var det tjock vit frost över allting, men det vintergröna trädet hade hållit frosten borta från mig och jag hade det ombonat och varmt i mitt bo av papper och löv. Det här är bara ett tips ifall du måste sova utomhus någon natt.

*

De flesta som längtar efter ledighet är sådana som arbetar utan någon egentlig kallelse och som vill komma ifrån ett tag. Jag kunde inte föreställa mig att behöva ta semester från pilgrimsfärden. Så fint det är att resa söderut på hösten, och få uppleva den lugna skönheten under skördetiden — att hinna före frosten och uppleva höstlövens strålande skönhet — men resa vidare innan de faller av träden. Så fint det är att följa våren norrut och glädjas åt vårblommorna i månader i stället för i veckor. Jag har upplevt bägge dessa underbara saker mitt i landet.

Under en 1000 miles lång vandring genom New England gick jag mycket i sicksack, för att inte bara komma till de stora städerna, utan även de mindre, som jag hade inbjudits till. Jag började bland äppelblommor — jag vandrade bland dem när de var skära knoppar och när deras fallande kronblad var lika vita som snö. När jag slutade befann jag mig bland mogna äpplen, som gav mig smakliga måltider. Mellan varven festade jag på ljuvliga smultron, björnbär och blåbär.

Överallt på landet såg jag att man byggde motorvägar och jag märkte att dessa drogs genom dalar, i tunnlar genom bergen och ibland under floderna. Jag är glad att jag under min pilgrimsresa vanligtvis följde de gamla vägarna som gick över bergen. Så underbara vyer det fanns som belöning åt dem som nådde toppen — ibland vyer över städer eller vägar där jag gått eller skulle gå,

ibland över dalgångar täckta med åkrar och orkidéer. Jag vet att vi lever i effektivitetens tidevarv och att motorvägar är mycket mer lönsamma, men jag hoppas att det alltid ska finnas natursköna vägar också. Vägar som klättrar uppför bergen.

*

Folk frågar ibland hur jag tillbringar helgerna — särskilt julen. Många helger har jag vandrat. Många människor tar sig en åktur på helgerna, så det är en bra tidpunkt att få kontakt med folk. Jag minns en julafton, när jag sov utomhus under stjärnorna. En planet strålade så starkt att med litet fantasi skulle det kunna ha varit Betlehems stjärna. Nästa dag vandrade jag in i New Orleans vid en temperatur av 28 grader och möttes av julstjärnor som blommade rikligt till jul — och fann några nya, underbara vänner.

En jul var jag i Fort Worth i Texas och tornen och alla höga byggnader kantades av färgade lampor, en oförglömlig syn när jag vandrade in i staden. Den dagen fick jag som välkomstpresents tillräckligt med tid för att komma ikapp med min korrespondens.

Ibland frågar folk om jag inte känner mig ensam på helger. Hur kan jag känna mig ensam när jag ständigt känner Guds närvaro? Jag älskar och är glad över människors sällskap, men när jag är ensam gläds jag åt att få vara ensam med Gud.

*

Under de första åren erbjöds jag mestadels mat och gästfrihet av människor jag inte ens kände. Jag tar emot allt som en gåva från Guds hand. Jag är lika tacksam för det gamla bröd jag fick i en ambulerande gästarbetares hem, som den överdådiga måltid jag serverades av en dambekant i huvudmatsalen på Waldorf Astoria. Det är

nämligen så, att när du fullständigt har överlåtit ditt liv till Guds vilja — om det är din kallelse att verka med trons hjälp — upptäcker du att det är mycket lätt att få mat och husrum. Allting, till och med materiella saker får du till skänks.

Jag kom första gången till Alaska och Hawaii genom en gåva från en underbar vän. Sedan blev jag ombedd av några vänner att leda resor dit, så jag ledde en till Alaska sommaren 1979 och en till Hawaii sommaren 1980. Jag planerade resorna så att de skulle undervisa och inspirera alla som deltog. Vi levde enkelt och reste med lätt packning.

Jag var inte överksam medan vi var i våra två nyaste stater. Förutom att jag visade mina vänner runt, höll jag många tal inför grupper över etern. Några av dessa vänner ville få en uppfattning om hur jag levde under pilgrimsresorna och det tror jag de fick. Det var en glädje att dela dessa inspirerande platser med dem.

Jag vill berätta något annat som hände: Jag höll på att planera min resa till Nord- och Syddakota, och jag visste att i Norddakota måste jag bryta min tidtabell för att leda en resa till Hawaii. Jag visste att det skulle ske i Bismarck och jag visste också att det skulle ta ungefär en vecka att lifta tillbaka från Los Angeles, och jag tänkte: "Åh, en vecka mindre i Norddakota och en mindre i Syddakota. Jag hade verkligen behövt de där veckorna i Nord- och Syddakota." Ungefär när jag tänkte så, skrev någon till mig och erbjöd mig flygbiljett till och från Bismarck. Det liknade nästan ett mirakel. Och detta var naturligtvis något jag behövde. Detta var en underbar gåva som jag tog emot och är evigt tacksam för.

Så till och med materiella saker tillhandahålles en.

Jag förklarade en gång för en journalist att jag bara pratar med folk och efter en stund frågar de om jag vill äta. Han påpekade att han hade pratat med folk i månader, till och med år och de hade aldrig erbjudit honom så mycket som en smörgås. Jag sade: "Men du är

ingen fredspilgrim!”

En gång rusade en sexton år gammal mexikansk pojke, som hade hört mig på radio, ut när jag passerade hans hem och sträckte ivrigt fram en inbjudan att stanna över natten. Hans familj bodde i en koja för fattiga skördearbetare, men jag minns att jag blev mottagen som deras hedersgäst. När vi hade ätit omelett och bönor, rullade familjen upp sin enda filt och lade den som lakan på sin enda säng. Innan jag gick på morgonen bjöd de mig på ytterligare en kärleksfull måltid bestående av omelett och bönor.

När jag gick igenom Memphis, rusade jag upp på en träveranda, som tillhörde ett enrumshus, för att undkomma ett våldsamt åskväder. En svart familj erbjöd älskvärt logi för natten. Deras värme mätte sig med vedkaminen som värmde deras enkla hem. De delade med sig av sin enkla mat bestående av majsbröd och vatten till middag och frukost. Vi sov allihop på ett naket, välskrubbat golv. Jag kommer aldrig att glömma hur äkta den gästvänligheten var.

En gruvligt kall morgon gav en gymnasist sina handskar till mig och kastade sin halsduk runt halsen på mig. Ett indiskt par gav mig husrum en natt när temperaturen hade krupit under noll.

En gång blev jag varnad för att resa till Georgia — och särskilt till Albany i Georgia, där fjorton fredsvandrare satt i fängelse. Men jag kan inte säga att jag mötte någon som var speciellt ovänlig. I själva verket var gästfriheten större än vanligt.

Folk från minoritetsgrupper jag träffade tog för givet att jag inte skulle göra någon åtskillnad. När de läste Pilgrim för fred på min tunika tycktes de lita på mig. De tvekade inte att stanna och prata med mig. Jag talade i flera minoritetskyrkor och flera av prästerna läste upp mitt budskap för sina församlingar.

*

Jag älskar alla jag möter. Hur skulle jag kunna låta bli? I var och en finns Gudagnistan. Jag bryr mig inte om ras eller etnisk bakgrund eller hudfärg, alla människor lyser som ljus! Jag ser Guds återsken i alla varelser. Alla människor är mina släktingar— för mig är folk underbara!

Folk här på jorden behöver lära känna varandra bättre — för då kommer vi att förstå att våra likheter är så mycket större än våra olikheter, hur stora olikheterna än må synas vara. Varje cell, varje mänsklig varelse är av lika värde och har en uppgift att uträtta i den här världen.

Kapitel 5

Att Leva ett Enkelt Liv

ATT FÖRENKLA LIVET är ett av stegen mot inre fred. En ständig förenkling skapar ett inre och yttre välbefinnande, som skänker harmoni i ditt liv. För min del började detta med att jag upptäckte hur meningslöst det var att äga saker och ting utöver mina faktiska och omedelbara behov. Så fort jag hade vad jag behövde och inte mera, började jag känna en underbar harmoni i mitt liv mellan ett inre och ett yttre välbefinnande, mellan andligt och materiellt välbefinnande.

Några tycks tro att mitt liv, som jag ägnat åt enkelhet och tjänande, är strängt och glädjelöst, men de känner inte vilken frihet det innebär att leva enkelt. Jag tackar Gud varje stund för de stora rikedomar som haglat över mig. Mitt liv är rikt och gott, men aldrig överfullt. Om livet är överfullt, gör du mer än som begärs av dig.

Mitt liv hade kört fast, jag kände mig girig innan jag avgav löftet att leva enkelt: *Jag ska inte ta emot mer än jag behöver, medan andra i världen har mindre än de behöver.*

Du kanske också har lämnat ett liv där du ägde för många prylar. När du har gjort ditt liv enklare, är jag säker på att du kommer att känna dig lika fri som jag. Om ditt motiv är att ge får du allt du behöver.

Vad jag behöver och vad jag vill ha är det samma för mig. Allt utöver behoven är betungande. Du skulle inte kunna ge mig något jag inte behöver. Jag har inga pengar, men har svårt att slippa. Flera av mina välmenande, rika

vänner har erbjudit mig stora summor pengar, som jag förstås vägrade ta emot.

Jag pratade med en person som trodde att jag berövats några av livets "njutningar". Men ingenting av det som jag inte använder eller inte gör har tagits ifrån mig. Jag inkluderade det bara inte, när jag valde ett harmoniskt liv.

Jag är inte en slav under bekvämlighet och konvens. Jag skulle inte vara pilgrim om jag vore det. Vi kan låta falska värderingar styra våra liv och förslavas av dem. De flesta vill inte vara fria. De föredrar att sucka och irriteras över ägodelar, mat, dryck, tobak och så vidare. Det är inte så att de inte kan sluta med sitt beroende — i själva verket vill de det inte.

*

Våra fysiska behov beror i viss mån på vilket klimat vi lever i, vårt allmänna hälsotillstånd och så vidare. Vanligtvis behöver vi husrum för att skydda oss mot elementen — en eld, en filt, några värmande kläder, frisk luft och friskt vatten och tillräckligt med mat för livsuppehållet. Det finns förstås behov utöver de fysiska. De kostar oftast nästan ingenting, men det är inte alltid så. Det finns till exempel människor vars liv inte är fullkomliga om de inte kan lyssna till god musik eller spela något musikinstrument. Man kan föreslå saker som kan förenkla livet, men hur man ska göra det är den enskildes sak.

För omkring fyrtio år sedan lärde jag mig att pengar och prylar inte skulle göra människor lyckliga. Och detta har bekräftats många gånger. Jag har träffat många miljonärer. De har en sak gemensamt. Ingen av dem var lycklig. Se på Howard Hughes med sina 2,5 miljarder dollar. Man säger att han var den mest eländiga och rädda varelse som kan tänkas! Och jag känner en kvinna som ärvde 4,5 miljoner dollar. Det förstörde hennes liv.

Eftersom hon alltid hade varit generös, ville hon nu använda pengarna på ett vettigt sätt. Men hon upptäckte att det blev en sådan börda för henne. Hon skulle ha mått bättre om hon inte hade fått pengarna.

Jag inser att om du inte har så det räcker, är du inte lycklig. Och du är inte lycklig om du har för mycket heller. Det är de som har tillräckligt, men inte för mycket, som är lyckligast.

*

Jag minns en rar dam som var till åren kommen. Hon arbetade hårt och klagade alltid. Till slut sade jag till henne "Varför i hela fridens namn måste du arbeta så hårt, när du bara behöver försörja dig själv?" Och hon sa: "Åh, Jag måste betala hyra för ett femrumshus:" "Ett femrumshus!", svarade jag. "Men du är ju ensam i världen. Skulle du inte kunna leva lycklig i ett rum?" "Jovisst," sa hon sorgset, "men jag har möbler till fem rum." Hon nötte bokstavligen ut sina fingrar för att kunna ha ett riktigt hem åt möblerna! Och detta händer hela tiden. Allt jag kan säga är — låt det inte hända dig.

På grund av våra bekymmer över det materiella, missar vi ofta det bästa i livet, som är gratis.

Onödiga ägodelar är onödiga bördor. Om du äger dem, måste du ta hand om dem.

Jag ska berätta för dig om en annan kvinna. Hon befriades, fast inte på bästa tänkbara sätt. Slumpen förde oss samman omkring en månad efter det att hennes enorma hus, i vilket hon och hennes man hade bott ensamma sedan barnen vuxit upp, hade brunnit ner medan de var borta. De förlorade allting utom kläderna på kroppen. Eftersom jag kom ihåg hur fäst hon hade varit vid det stora huset, trots att det varit en sådan börda för henne att ta hand om, började jag säga några medlidsamma ord.

Men hon sade: "Var inte ledsen för min skull! Det kunde du ha varit morgonen efter det hände, men inte nu. Tänk bara, jag behöver aldrig mer städa på vinden. Jag behöver aldrig mer städa garderoberna. Jag behöver aldrig mer städa källaren! Ja, jag har aldrig känt mig så fri. Det känns som jag får börja om livet på nytt!"

Hon och hennes man bodde i en lagom stor lägenhet och jag är verkligen övertygad om att de upplevde en underbar känsla av frihet. Men hade det inte varit bättre om de hade lärt sig att ge och dela med sig av sitt överflöd till dem som var behövande? Då hade de fått uppleva givandets välsignelse och andra hade fått erfara mottagandets välsignelse. Hur som helst så var det en situation som befriade dem.

*

Om du är ledig rekommenderar jag en fotvandring i ödemarken. Det är inspirerande att vandra hela dagen i solskenet och sova hela natten under stjärnorna. Du får en underbar upplevelse av ett enkelt och naturligt liv. Eftersom du bär maten, sovutrustningen o.s.v på ryggen, lär du dig snabbt att onödiga ägodelar är onödiga bördor. Du inser snart vad som är väsentligt — värme när du fryser, en torr plats en regnig dag, den enklaste maten när du är hungrig, friskt, kallt vatten när du är törstig. Du får snart perspektiv på materiella saker och inser att de finns till för att användas och du avstår från dem när du inte behöver dem. Du lär dig snart att uppskatta enkelhetens stora frihet.

*

Från maj till oktober 1952, innan jag gjorde pilgrimsfärden, vandrade jag 2000 miles på Appalacher-leden från Georgia till Maine och ytterligare 500 miles i avstickare till speciellt vackra platser.

Jag levde helt och hållet utomhus och hade bara ett par långbyxor och ett par shorts, en blus och en tröja, en lättviktsfilt och två dubbla syntetlakan, som jag ibland fyllde med löv. Jag var inte alltid fullständigt torr och varm, men jag njöt grundligt av det. Maten på morgonen och kvällen bestod av två koppar okokt havremjöl, fuktat med vatten och smaksatt med farinsocker, till natten två koppar torkad mjölk, plus de bär, nötter eller grönsaker jag hittade i skogen.

Genom denna hårdande procedur hade jag blivit ordentligt förberedd på pilgrimsfärden. En vandring längs landsvägen tycktes lätt som jämförelse därmed.

*

Så gott det är att äta välsmakande och mogen frukt från träden och färska och knapriga grönsaker från åkern. Och så bra det skulle vara för det framtida jordbruket att inrikta sig på att inte använda giftiga besprutningsmedel så att maten kunde gå direkt från jorden till bordet.

En morgon åt jag till frukost blåbär överdragna med dagg, som jag plockade från buskarna när jag färdades genom bergen i New England. Jag tänkte på mina medmänniskor som äter alla slags behandlade och smaksatta födoämnen, och jag insåg att om jag fick välja min frukost bland all världens mat, skulle jag inte kunna göra ett bättre val än blåbär överdragna med dagg.

Så härligt det är att stiga upp med solen på våren och sommaren när dagarna är långa och att gå och lägga sig med solen. På hösten och vintern, när dagarna är kortare, kan man utnyttja en del av natten. Jag är benägen att hålla med om att det finns en substans i luften, som solen lämnat kvar och som minskar efter det att solen gått ner och som man bara kan tillgodogöra sig när man sover. Att sova från nio till fem är ungefär lagom för mig.

*

Så fint det är att arbeta i den stärkande friska luften, i den livgivande solen, mitt i naturens inspirerande skönhet. Det finns många som inser det, som den unge man jag mötte och vars liv hade avbrutits av värnplikten. Medan han var borta, kunde fadern, som hade dålig hälsa, inte klara gården och den såldes. Den unge mannen arbetade då i flera år med ett motbjudande arbete, för att kunna köpa en annan gård. Så fint det är att tjäna sitt uppehälle på att få plantor att växa för att förse folk med mat. Med andra ord, så fint det är att tjäna sitt uppehälle på att konstruktivt bidra till det samhälle man lever i — alla borde förstås göra det och i ett hälsosamt samhälle skulle alla göra det.

*

Mina kläder är mycket bekväma och praktiska. Jag har marinblå långbyxor och en långärmad skjorta med tunikan utanpå. Längs kanten på min tunika, både fram och bak, finns olika fickor. Dessa innehåller alla mina ägodelar, som består av en kam, en hopfällbar tandborste, en kulspetspenna, en karta, några kopior av mitt budskap och min post.

Så du förstår varför jag besvarar min post snabbare än de flesta — då slipper jag nämligen ha putande fickor. Min slogan är: *Varje gram räknas!* Undertill har jag ett par gymnastikbyxor och en kortärmad tröja — så jag är alltid redo för en stärkande simtur om jag passerar en flod eller en sjö.

När jag satte på mina enkla kläder en dag efter en simtur i en klar bergssjö, tänkte jag på alla dem som har garderoberna fulla med kläder att vårda och som har med sig tungt bagage när de reser. Jag förundrades över att folk vill belasta sig på det sättet och kände mig härligt fri. Om jag vill ut och resa, stiger jag bara upp och går min väg. Det finns inget som binder mig.

En omgång kläder är tillräckligt. Det är allt vad jag ägt sedan jag började pilgrimsfärden 1953. Och jag vårdar mina saker väl. Jag kan alltid hitta ett tvättfat på en offentlig toalett eller en bäck i närheten, där jag kan tvätta mina kläder, och att torka dem är ännu lättare. Jag tar dem bara på mig och låter solens energi torka bort fukten.

Jag tvättar mig bara i vatten, tvål tar bort det naturliga fettet. Det gör också den kosmetika och de krämer de flesta kvinnor använder.

Den enda fotbeklädnad jag behöver är ett par billiga gymnastikskor. De är i mjukt tyg och har mjuka gummi-liknande sulor. Jag tar dem ett nummer för stora så att jag kan vicka på tårna. Jag känner mig lika fri som om jag vore barfota! Vanligen räcker ett par i 250 miles. Jag har på mig marinblå sockor. Det finns ett skäl till att jag har marinblå kläder — det är en mycket praktisk färg, smutsen syns inte då, och den blå färgen representerar fred och andlighet.

Jag kasserar inget klädesplagg förrän det är totalt utslitet. En gång när jag skulle lämna en stad sade värdinnan till mig: "Peace, jag såg att dina skor behövde lagas och jag skulle ha erbjudit mig att laga dem, men jag vet så mycket om sömnad att jag visste att de inte gick att laga." Jag sade till henne: "Det är bra att jag vet så litet om sömnad att jag inte visste att de inte kunde lagas — så jag bara slutade att laga dem."

Under de första år använde jag en blå scarf och en blå tröja när det var kallt, men så småningom kasserade jag dem, eftersom jag anpassat mig så väl till temperaturväxlingar, att jag kan bära samma kläder sommar som vinter, inne som ute.

Liksom fåglarna flyttar jag söderut på vintern och norrut på sommaren. Om man vill prata med folk utomhus, måste man vara där vädret är fint, annars är folk inte ute.

När temperaturen stiger och solen blir het, finns det ingenting så välkommet som skugga. Trädens skugga har en speciell svalka, men om det inte är ett stort träd måste

man förflytta sig för att få skugga. Molnen förser oss med skugga när de skymmer solen. En klippa ger vad jag kallar djup skugga, det gör också en flodbank tidigt på morgonen eller sent på kvällen. Ibland uppskattar man till och med skuggan av en buske eller en höstack. Saker tillverkade av människor förser oss också med skugga. Byggnader förstås och till och med skyltar som skydd mot regnet. Naturligtvis kan man ha hatt eller ett paraply. Jag har ingetdera. En gång när en journalist frågade mig om jag hade ett hopfällbart paraply i fickan, svarade jag: "Jag smälter inte och min hud är vattentät. Jag fäster mig inte vid små förtretligheter." Men ibland har jag använt en bit papp som solskydd.

Vatten är något man tänker på, när det är varmt, men jag har upptäckt att om jag bara äter frukt tills dagens vandring är slut, blir jag inte törstig. Våra fysiska behov är så enkla.

*

9

Efter en underbar vistelse i vildmarken, minns jag att jag gick omkring på gatorna i en stad, som hade varit mitt hem en tid. Klockan var ett på eftermiddagen. Hundratals prydligt klädda mänskliga varelser med bleka eller målade ansikten skyndade i ganska välordnade led till och från sina arbeten. Jag, i min bleka blus och nötta byxor, gick mitt ibland dem. Gummisulorna på mina mjuka tygskor rörde sig ljudlöst bredvid smattret av snygga, nätta skor med stylvlika klackar. Bland de mindre välbärgade tolererades jag. Några av de mera välbärgade kastade förvånade och ibland föraktfulla blickar på mig.

På bägge sidor om oss skyltade man med saker man kan köpa, om man vill stanna kvar i ett välordnat system dag efter dag, år efter år. Några saker är mer eller mindre användbara, många är rena skräpet. Några gör anspråk på skönhet, andra är grälla och fula. Tusentals saker exponeras — och ändå mina vänner, så saknas det värdefullaste.

Man skyltar inte med frihet, hälsa, lycka eller sinnesfrid. För att få dessa saker, kanske man också behöver fly från det välordnade och riskera föraktfulla blickar.

Det kan verka som om jag är mycket fattig, som vandrar utan ett enda öre och med mina enda ägodelar i fickorna, men jag är i själva verket rik på sådana glädjeämnen som ingen summa pengar kan köpa — hälsa och lycka och inre fred.

Ett enkelt liv är ett helgat liv

Mycket lugnare, mycket mindre strid.

Åh, vilka underbara sanningar som uppdagas —

Man lyckas med planer, som man förut misslyckats med.

Åh, så vackert livet kan vara,

Det enkla livet är underbart.

Kapitel 6

Att lösa livets problem

SYFTET MED PROBLEM är du skall lära dig att lyda Guds lagar, som är precisa och oföränderliga. Vi har vår fria vilja för att lyda eller inte lyda dem. Lydnad medför harmoni, olydnad medför fler problem.

Likadant är det när samhällen blir oharmoniska, problem utvecklas inom samhället. Kollektiva problem. Syftet med dem är att förmå hela samhället att leva i harmoni. Individer kan upptäcka att de inte enbart växer och lär sig genom att lösa enskilda problem, utan också genom att lösa kollektiva problem. Jag säger ofta att mina personliga problem har tagit slut och så dyker det ändå upp ett någonstans. Men jag ser det knappast som ett problem. Jag vill faktiskt lära och växa genom att hjälpa till att lösa kollektiva problem nu.

Det fanns en tid då jag tyckte det var besvärligt att konfronteras med ett problem. Jag försökte bli av med det. Jag försökte få någon annan att lösa det åt mig. Det var en stor dag i mitt liv, när jag upptäckte det underbara syftet med problem. Ja, de har ett underbart syfte.

Några människor önskar att få leva problemfritt, men jag skulle aldrig önska något sådant för er del. Vad jag önskar er är att ni ska få den stora inre styrkan att lösa era problem på ett meningsfullt sätt och att växa. Problem är erfarenheter som gör att man lär och växer. Ett liv utan problem är en steril tillvaro utan möjligheter att växa andligen.

Jag träffade en gång en kvinna som bokstavligen var

totalt problemfri. Jag var på en sen kvällssändning i radio i New York City. Kvinnan ringde till radiostationen och ville jag skulle komma hem till henne. Jag hade tänkt övernatta på busstationen, så jag tackade ja. Hennes chaufför hämtade mig och jag kom till ett miljonärshem och pratade med en medelålders kvinna som var som ett barn. Jag undrade över hennes omogenhet tills jag insåg att hon hade skyddats från alla problem av en samling tjänare och advokater. Hon hade aldrig behövt gå i närkamp med livet. Hon hade inte haft några problem att växa av, och därför hade hon inte vuxit. Problem är förklädda välsignelser!

*

Om jag skulle lösa problem åt andra, skulle de stagnera och aldrig växa. Det skulle vara mycket orättvist. Min metod är att hjälpa till med orsaken snarare än verkan. När jag hjälper andra, ingjuter jag inspiration i dem så att de själva löser sina problem. Om du ger någon ett mål mat, ger du honom bara mat för dagen — men om du lär någon att odla växter föder du honom resten av hans liv.

Genom att lösa problem på ett riktigt sätt, växer vi andligen. Vi får aldrig en börda som vi inte kan klara av. Om du får ett stort problem, visar det bara att du äger den stora inre styrkan att lösa ett stort problem. Egentligen behöver man aldrig bli nedslagen över någonting, för svårigheter är möjligheter till inre växt, och ju större svårigheterna är, desto större är möjligheten att växa.

*

Problem med materiella ting är ofta till för att påminna oss om att vi bör koncentrera oss på andliga ting i stället för materiella saker. Ibland är problem med kroppen till för att visa att kroppen bara är ett förgängligt skal och att verkligheten är det oförgängliga väsen som aktiverar

kroppen. Men när vi kan säga: "Tack Gud för problemen som gives oss för vår andliga tillväxt," är de inte längre problem. Då blir de möjligheter.

Låt mig berätta historien om en kvinna, som hade ett personligt problem. Hon levde med en ständig smärta. Det var något i ryggen. Jag kan fortfarande se henne, när hon ordnade kuddarna bakom ryggen så att det inte skulle göra så ont. Hon var ganska bitter över detta. Jag pratade med henne om det underbara syftet med problemen i våra liv, och jag försökte inspirera henne att tänka på Gud i stället för på sina problem. Jag måste ha lyckats delvis, för en kväll när hon hade lagt sig, började hon tänka på Gud.

"Gud anser mig, som bara är ett litet dammkorn, så betydelsefull att han skickar mig rätt problem att växa av," började hon tänka. Och hon vände sig till Gud och sade: "Åh, käre Gud, tack för denna smärta genom vilken jag kanske kommer närmre dig." Då försvann smärtan och den har aldrig mer kommit tillbaka. Det kanske är det som avses när man säger: "*Var tacksam för allt.*" Kanske vi oftare borde be en bön av tacksamhet över våra problem.

Bön är en koncentration av positiva tankar.

*

Felaktiga attityder orsakar många vanliga problem. Folk ser sig själva som universums mittpunkt och dömer utifrån sig själva. Naturligtvis blir man inte lycklig på det sättet. Man kan bara bli lycklig när man ser på saker ur sitt rätta perspektiv: Alla mänskliga varelser är lika betydelsefulla ur Guds synpunkt och har ett arbete att uträtta i den gudomliga planen.

Jag ska ge er ett exempel på en kvinna som hade vissa svårigheter att få reda på vad hennes uppgift var i den gudomliga planen. Hon var drygt fyrtio år, ensamstående och behövde tjäna sitt uppehälle. Hon hatade sitt arbete

så att det gjorde henne sjuk, och det första hon gjorde var att gå till en psykiater som sade att han skulle anpassa henne till jobbet. Så efter litet hjälp gick hon tillbaka till jobbet. Men hon hatade fortfarande sitt jobb. Hon blev sjuk igen och kom då till mig. Nåväl, jag frågade vad hon kände sig kallad att göra, och hon sade: "Jag känner ingen kallelse."

Det var inte sant. Hon menade egentligen att hon inte kände till sin kallelse. Så jag frågade vad hon *tyckte om* att göra, för om det är din kallelse gör du det lika lätt och glatt som jag går min pilgrimsvandring.

Jag fann att hon tyckte om att göra tre saker. Hon tyckte om att spela piano, men var inte duktig nog att leva på det. Hon tyckte om att simma, men var inte tillräckligt bra för att bli simlärare, och hon tyckte om att arbeta med blommor.

Jag skaffade ett jobb åt henne i en blomsteraffär så hon kunde försörja sig genom att arbeta med blommor. Hon älskade det. Hon sade att hon skulle kunna göra det gratis. Men vi använde de andra sakerna också. Kom ihåg att hon behövde mer än bara en födkrok. Simning blev hennes motion. Det passar bra ihop med förståndiga levnadsvanor. Pianospelning blev hennes sätt att tjäna. Hon gick till ett ålderdomshem och spelade för människorna där. Hon fick dem att sjunga och hon var bra på det. Av dessa tre saker byggdes ett mycket vackert liv för denna kvinna. Hon blev en mycket tilldragande kvinna och gifte sig något år senare. Hon fortsatte att följa samma livsmönster.

*

Jag kände en annan kvinna som var sängliggande och hade varit det ett bra tag. Jag gick och hälsade på henne och såg genast på rynkorna i ansiktet och på hennes ansträngda sätt att det inte alls var fysiskt. Och jag tror inte hon hade pratat med mig i mer än fem minuter

förrän hon berättade allt om hur elak hennes syster hade varit mot henne. På det sätt hon berättade, förstod jag att hon hade berättat den historien om och om igen och ständigt i sitt inre ältat sin bitterhet gentemot systemen. Jag började förklara för henne att om hon kunde förlåta, skulle hon sluta fred med sin syster och då kunde hon hoppas på en förbättring i hälsan. "Hu!", sade hon, "jag skulle hellre dö. Du har ingen aning om hur elak hon var." Så fortsatte det på samma sätt ett tag.

Men tidigt i gryningen en dag skrev denna kvinna ett vackert och inspirerat brev till sin syster, som hon visade mig. (Man kan säga något mycket vackert om gryningen. Solnedgången är också fin. Det är bara så att på kvällen är nästan alla vakna och jäktar omkring. I gryningen är nästan alla lugnare eller sover och de är mycket mer harmoniska när de sover. Så gryningen är ofta en bra tid för andliga göromål). Jag gick genast in till stan och postade brevet innan hon hann ändra sig. När jag kom tillbaka hade hon ändrat sig — så det var bra att jag redan hade postat brevet! Hon var lite ängslig, men när posten kom fanns det ett brev från hennes syster och hon var så glad över att de skulle försonas. Och samma dag som det brevet kom var hon uppe ur sängen och gick. Det sista jag såg av henne var när hon glad for iväg för att försonas med sin syster.

Det ligger något i det gamla talesättet att hat skadar den som hatar, inte den som hatas.

*

Somliga människor använder mycket mindre tid till att välja sig en livspartner än till att välja sig en bil. De bara halkar in i dessa relationer.

Ingen borde bilda familj utan att känna sig lika kallad som jag kände mig för pilgrimsfärden. Annars blir det tragiskt. Jag kommer ihåg en kvinna som inte drog jämt med sin man och jag kunde se att de inte hade någonting

gemensamt. Till sist sade jag till henne: "Varför i hela fridens namn gifte du dig över huvud taget med den mannen?" Och hon sade: "Alla mina flickvänner gifte sig och han var den bästa jag kunde få på den tiden." Det här händer hela tiden. Undrar du över alla skilsmässor? Människor bildar familj utan att känna sig kallade till det.

Känslomässig bindning kan vara någonting fruktansvärt. När jag arbetade med folk som hade problem, handlade det ofta om känslomässiga bindningar, som uppenbarligen borde avbrytas. En sådan var en sextonårig flicka. Nu är hon förmodligen lyckligt gift med någon annan. Jag säger alltid att tiden läker alla sår, men hon trodde att hennes hjärta hade krossats därför att hennes pojkvän hade gift sig med någon annan. Trots att det var en svår tid för henne, kunde hon efter ett tag se filosofiskt på saken. Det tar tid. Det är faktiskt så att människor ibland hämtar sig fortare från en älskads död, än från det faktum att en älskad lämnat dem.

Om vanan att oro sig

Lev idag! Gårdagen är bara en dröm och morgondagen är en vision, men en väl levd dag gör varje gårdag till en lycklig dröm och varje morgondag till en hoppfull vision. Känn aldrig någon vånda över det som varit eller oro inför framtiden. Lev denna dag och lev den väl.

Att oro sig är en vana. Det är något som kan bearbetas. Det finns tekniker som hjälper. Jag pratar med några underbara kristna och upptäcker att de fortfarande känner oro. Det är ett fullständigt slöseri med tid och energi. Om du brukar be och ber med övertygelse borde du genast och automatiskt ta det du oroar dig över till Gud i din bön och lämna det i Guds händer — de bästa möjliga händer. Det är en utmärkt metod. I början kanske du måste lämna det åt Gud flera gånger innan du utvecklar vanan (som jag har utvecklat) av att alltid göra allt du kan i en situation och sedan tryggt lämna resten i Guds händer.

Hur ofta oroar du över nuet? Nuet är oftast bra. Om du oroar dig, har du oftast ångest över vad som hänt, något som du borde glömt för länge sedan, eller också fruktar du framtiden, som inte ens inträffat ännu. Vi har en tendens att glida över det närvarande ögonblicket, som är det enda ögonblick Gud ger någon av oss att leva. Om du inte lever i nuet, lär du dig aldrig att leva över huvud taget. Och om du lever i nuet, har du en benägenhet att inte oroa dig. För mig innebär varje stund en ny och underbar möjlighet att kunna tjäna.

Om vanan att bli vred

Jag ska här nämna några andra vanor. En av dem är att bli vred. Vrede kostar enorm energi. Man kan kalla det vredesenergi. Undertryck den inte; det skulle inte bara skada ditt inre, utan också åstadkomma svallvågor i din omgivning. Omvandla den i stället. Använd den enorma energin konstruktivt på något sätt, på en uppgift som behöver göras eller på någon nyttig motion.

Det bästa sättet att berätta för dig om detta är att berätta vad några människor gjorde. En kvinna tvättade till exempel alla fönster i huset, en annan dammsög hela huset antingen det behövdes eller inte, och en tredje bakade bröd — härligt fullkornsbröd. Och en annan kvinna satte sig ner och spelade piano, först vilda marscher, sedan lugnade hon ner sig och spelade psalmer och vaggvisor och så visste jag att hon mådde bra.

En man tog ut sin handgräsklippare. Kom ihåg att handgräsklippare inte har någon motor. Du kanske aldrig har sett en sådan! Och han klippte sin stora gräsmatta. Jag bodde granne med honom. Så en dag kom han över och lånade grannens maskindrivna gräsklippare. Jag pratade med honom om det och han sade: "Åh, om jag inte vore så ilsken, skulle jag aldrig kunna klippa hela den stora gräsmattan med en handgräsklippare." Då kan man förstå att det handlar om en enorm energi.

Och så var det mannen som räddade sitt äktenskap. Han hade så dåligt humör att hans unga fru var nära att lämna honom och ta deras två små barn med sig. Och han sade: "Jag måste göra något åt det här!" Och han gjorde det. Så snart han kände ilskan komma, sprang han ut på en joggingtur i stället för att kasta saker runt omkring i hela huset, som han hade gjort tidigare. Runt, runt kvarteret tills han hade tappat andan och var alldeles uttömd på energi — och han räddade sitt äktenskap. Det fungerade. Jag träffade honom flera år senare och jag frågade honom: "Nå, joggar du fortfarande?" "Åh, litet grann för motionens skull," sa han "men jag har inte haft något raseriutbrott på årtal". Om du använder energin på ett konstruktivt sätt blir du av med vanan att bli arg.

Dessa metoder har fungerat bra på barn också. Jag kommer ihåg en tioårig pojke. Jag försökte hjälpa hans mamma, därför att hon hade det förskräckligt jobbigt med honom. Han brukade få raseriutbrott, och en gång, när han inte var ilsken, frågade jag honom: "Vad är det jobbigaste du vet?" Och han sade: "Att springa uppför backen bakom huset, tror jag". Och så hittade vi en underbar lösning. Varje gång mamma såg tecken på ilska knuffade hon ut honom genom dörren och sade: "Gå ut och spring uppför backen". Det fungerade så bra att när en lärare sade att hon hade liknande problem med en pojke i ungefär samma ålder, föreslog jag att hon skulle säga till honom att springa runt skolhuset, och det fungerade också.

Nu ska jag berätta om ett annat par. De blev arga samtidigt, och de beslöt att gå runt kvarteret. Den ene gick åt ett håll och den andre åt det andra hållet, men de möttes då och då. Och när de kunde mötas på ett vänligt sätt, gick de hem tillsammans och diskuterade vad som hade orsakat deras ilska och vad som kunde göras, för att det skulle bli bättre i framtiden. Detta var mycket klokt gjort. Man bör aldrig försöka prata med någon som är arg, för den personen kan inte bruka sitt förnuft just då.

Jag ska berätta en historia till om en ung mor. Hon har tre barn under skolåldern och sade: "När jag blir arg har jag lust att springa min väg, men det kan jag inte. Jag kan inte lämna mina tre små barn. Och till slut är det de som drabbas." Jag sade till henne: "Har du någonsin försökt att springa på stället?" Och jag kunde se för mig hur hon sprang på stället. Hon skrev till mig: "Peace, det fungerar fantastiskt bra. Det tömmer inte bara ut ilskan, det roar också barnen."

Om vanan att känna fruktan

Fruktan är också en vana. Fruktan kan förvärfvas och den lärs ständigt ut. Man vidmakthåller fruktan.

Jag känner ingen som helst fruktan. Gud är alltid med mig. Men jag hade en vän som var rädd för en speciell etnisk folkgrupp. Hennes man hade förflyttats till annan ort och hon bodde plötsligt mitt i den folkgrupp som hon alltid hade varit rädd för. Jag arbetade med henne. Hon var musiker, så jag gjorde henne först bekant med dessa människors musik. Sedan hittade jag en kvinna i gruppen som hade två barn i ungefär samma ålder som min väns två barn och vi gick och hälsade på henne. De två små pojkarna sprang iväg, de två små flickorna sprang iväg, och så började vi bekanta oss. Naturligtvis blev de nära vänner. Jag minns den gången de båda besökte varandras kyrkor. Den ena söndagen gick de båda till den ena kyrkan och nästa söndag till den andra. Det var mycket intressant att se att när de lärde känna varandra, upptäckte de att deras likheter var mycket större än olikheterna. De kom att älska varandra, när de lärde känna varandra.

Jag kände en dam som var gymnasielärare i engelska. Varenda gång hon hörde det minsta åskmuller på avstånd, blev hon hysterisk. När hon var liten kröp hennes mamma in under sängen så fort åskan gick och naturligtvis gjorde barnen likadant. Hennes mor lärde

henne att vara rädd för åskan. På det sättet lär sig barn.

Nästan all fruktan är rädsla för det okända. Vad är då botemedlet? *Att bli bekant med det du fruktar.* Vi måste lära oss alla säkerhetsåtgärder innan vi kunde bekanta oss med åskan, men det fungerade.

Jag ska berätta en annan historia om rädsla. Jag har hört att kvinnor är rädda för möss. Och jag har personligen känt kvinnor och män som är rädda för hundar. Men den här kvinnan var rädd för katter. Jag pratar inte om vildkatter — utan alldeles vanliga huskatter. Det fanns katter i hennes grannskap. Alla hennes vänner hade katt. Varje gång hon stötte på en katt skrek hon och sprang, hon blev hysterisk. Hon berättade för mig att hon trodde att varje katt hon mötte tänkte hoppa upp mot hennes hals. En psykolog skulle säga: "När hon var en liten baby, blev hon skrämmd av en katt; hon har glömt det, men det finns kvar i hennes undermedvetna." Det kanske är sant, men det spelar ingen roll. Jag sade: "Om du vill sluta vara rädd för katter, måste du bli bekant med en katt." "Åh nej!", svarade hon. Jag sade: "Men är du rädd för en kattunge?" "Inte om den är tillräckligt liten", sade hon. Så jag lånade en söt, liten kissekatt. De sade att jag antingen kunde låna eller behålla den. Jag tog med den till henne och sade: "Är du rädd för den här?". "Inte för den där lilla saken", sade hon. "Bra", sade jag, "nu måste ni bli bekanta. Du måste ge den mat och leka med den." Du förstår naturligtvis hur det slutade. Kattungen växte och blev stor, men vid det laget var hon så fäst vid den att hon inte kunde skiljas från den.

*

Vissa saker man fruktar kan bero på upplevelser i tidigare liv. Det sista problemet jag berättade om kan faktiskt ha haft en sådan orsak. De ska behandlas på samma sätt. Man bekantar sig med de saker man fruktar.

Det finns några få saker som man måste närma sig på

ett annat sätt. Jag ska berätta om ett fall när vi närmade oss gradvis. Den här kvinnan var rädd för att sova i ett litet rum; hon kunde vistas i ett litet rum, men hon kunde inte sova där. Denna fruktan berodde på en upplevelse i ett tidigare liv. Hon kom för att få hjälp, där jag arbetade. Vi ställde upp en tältsäng åt henne i ett hörn av biblioteket. Biblioteket var mycket stort. Hon var till och med rädd för att sova ensam där, så jag ställde upp en tältsäng till och sov där med henne första natten. När hon sedan hade lärt sig att åtminstone sova ensam i biblioteket, ställde vi tältsängen i matsalen, som var något mindre. Jag sov intill henne första natten och sedan lärde hon sig gradvis att sova för sig själv. Sedan försökte vi med det största sovrummet vi hade och så vidare, tills hon kom därefter att hon klarade av att sova i ett litet sovrum.

Man behöver inte nödvändigtvis använda sig av denna gradvisa metod. Vi gjorde så därför att det finns några sorters fruktan som är lättare att hantera om man använder en gradvis teknik. En annan är höjdskräck och den kan också bero på upplevelser i ett tidigare liv. Även unga, starka människor kan ha höjdskräck.

Vad jag brukade göra med människor med höjdskräck var att ta dem till en höjd som de klarade av, men inte ville överskrida. Sedan stannade jag ett tag hos dem. Jag brukade lämna dem där med något att läsa, något att sysselsätta sig med, medan de stannade på den höjden ett tag. Nästa dag gick vi direkt upp till den höjden och sedan en liten bit högre. Till sist nådde de toppen, vana vid höjden och var inte längre rädda för den.

*

Jag har blivit tillfrågad om det är hälsosamt med en viss portion fruktan. Jag tror inte det är nyttigt med något slag av fruktan. Om du inte menar det faktum att du är rädd för att gå över gatan, och därför tittar åt bägge sidor

innan du går över. Jag tror nämligen att vi behöver göra allt som är möjligt för oss själva, så därför tittar jag alltid åt bägge hållen, innan jag går över en gata. Men jag tror inte att det är detsamma som fruktan. Det är bara att vara förständig. Jag förbinder det inte på något vis med rädsla. Jag vet till exempel, att om det ligger småsten på en jämn klippa, är det sannolikt att jag halkar om jag trampar på den, så därför undviker jag det. Jag är inte rädd, det är bara klokt att göra så.

Om gudomligt beskydd

När jag nyligen ledde en grupp människor på en undervisnings- och inspirationsresa till fyra öar på Hawaii, blev jag av en polis varnad för att övernatta på stranden. Det hade tydligen skett ett mord på den stranden. Jag var mycket bekymrad över all den rädsla man kände på dessa vackra öar. Jag var inte rädd. En medlem i gruppen försökte berätta för mig om farorna på stranden. Jag sade till henne: "Vi är alla beskyddade av min skyddsängel". Och det inträffade inte det minsta lilla incident på någon strand.

Vi var på stranden en natt, och jag tror vi var de enda angloamerikanerna där. De andra var så trevliga. Många människor kom fram till oss och någon sade: "För några år sedan såg jag dig på TV." Det måste ha varit fem år tidigare under mitt första besök på öarna. De bad till och med om autografer! Så jag tror inte vi behöver frukta något. Jag tror att det enda som fruktan åstadkommer är attraktion. "*Det som jag fruktade, hände mig.*" Jag kände mig fullständigt säker på stranden och jag kände att vi allesammans var beskyddade och det var vi.

*

Jag känner att jag är fullständigt beskyddad. Två gånger har jag varit tvungen att stiga ur bilar jag åkt i och en

gång förstod jag varför. Nåväl, jag klev inte ur bilen, när jag kom ner över "vinrankan" till Los Angeles med två högskolestuderande. De testade hur fort de kunde få bilen att gå ner för backen. Jag satt i baksätet och jag kände mig helt okey.

Men en gång åkte jag med en man som drack whisky och jag erbjöd mig att köra. Jag visade honom mitt körkort men han lät mig inte köra, så jag bad honom att släppa av mig i korsningen. Då plockades jag upp av en liten lastbil och vi hade inte åkt mer än ca en halvmil innan vi såg den andra bilen. Den hade kört ner i en bäck och kört omkull ett bomullsträd. På den sida där jag suttit var glaset trasigt och taket intryckt. Så jag förstod genast varför jag hade velat stiga av. Föraren var inte illa skadad. Han skar sig något, men inte så farligt.

En annan gång såg jag inte resultatet, men jag kände mig tvungen att stiga av. Den mannen körde som en dåre. Han kunde köra över de dubbla mittlinjerna för att köra om bilar när han inte hade någon sikt alls. Så jag steg ur. Sedan fick jag åka med en man som for österut vid vägkorsningen, så jag såg aldrig vad som hände med den andra bilen. Jag hoppas det inte hände någonting.

Så en viss försiktighet är bra, som att se till höger och vänster innan man går över gatan, men absolut inte den slags dåraktiga fruktan som många människor hyser. Om man till exempel är rädd för att sova på en strand, måste man känna sig skräckslagen varenda gång man sover i sitt eget hem. Se så många som dödas på hotellrum. Detta kan leda till ett löjligt uppförande.

Jag har verkligen en känsla av fullkomligt beskydd. Om jag hade känt på minsta lilla sätt, som jag gjorde i de där två bilarna, skulle jag ha tagit hela gruppen bort från stranden. Men jag visste att vi var fullkomligt trygga där.

Det finns mycket vi inte förstår fullt ut. Vi bara vet att det inträffar. Jag har till exempel sluppit saker som kunde skada mig. Jag gick nerför en smal väg, som jag visste var mycket trång. Trädtopparna möttes ovanför. Jag kunde

inte se riktigt var jag gick, men jag kände vägen sedan tidigare och jag kunde se ljus i slutet av tunneln. Jag gick väldigt snabbt, när något, som jag bara kan kalla en kraft, hejdade mig, den var stark nog att stoppa mig. Sedan fortsatte jag mycket försiktigt för att se vad i all sin dar som stod på — och där fanns en ståltråd, som sträckte sig över vägen. De höll på att laga inhägnaden vid slutet av vägen, något som jag inte visste och de hade satt upp ståltråden för att förhindra att boskapen skulle rymma. Jag skulle ha sprungit rakt på ståltråden om jag inte hade hejdats. Vi har mycket mer beskydd än vi inser.

Det mest tydliga i den vägen hände en gång när jag körde bil. Jag har inget körkort nu, men medan jag hade det var jag en god och stabil chaufför och bilen var alltid under min kontroll. Denna gången körde jag en väns bil längs en väg som inte var färdig. När jag kom nerför en sluttning, fanns det ett trafikljus vid slutet av vägen, där man måste svänga åt det ena eller andra hållet. Bilar svängde åt båda hållen, och körde upp på vägen förbi mig. Jag trampade naturligtvis på bromsen, när jag såg att det var rött ljus, men jag hade inga bromsar! Jag ryckte i handbromsen, men jag hade ingen handbroms. Jag tänkte att om jag kunde ställa bilen på tvären kunde jag stanna den, även om jag skulle kvadda den. Jag försökte få den på tvären, men den lydde inte. Framför mig såg jag en herrgårdsvagn med två små barn som tittade ut genom bakrutan. Jag *måste* stanna bilen! Jag kunde inte vrida till vänster — det fanns en bergvägg där — och det kom tjockt med bilar på den andra sidan som körde fort. Det fanns en bergvägg till höger med ett dike och min lilla medvetenhet sa mig: "Kör ner i diket och längs med bergväggen. Det kommer att stoppa bilen. Den kommer att slitas upp men den kommer att stanna." *Jag förmådde inte göra det..* Detta var enda gången i mitt liv som jag inte hade kontroll över en bil. Bilen svängde till vänster, gick mitt emellan två bilar och fortsatte in på en grusväg upp på en sluttning, vilket givetvis stannade bilen. Jag

hade ingen aning om att grusvägen fanns där.

Så du kanske förstår att förvånansvärda saker har hänt mig. Du kanske förstår varför jag känner mig fullständigt beskyddad. Detta beskydd omfattar även alla grupper jag är tillsammans med.

En meditation som hjälper

Jag skulle vilja dela med mig av den här meditationen till dig. Kan vi först vara överens om att Guds beskydd omger oss? Känn att du är Guds vackra barn, alltid i Guds händer. Acceptera Gud,... acceptera Guds beskydd... du behöver verkligen inte frukta något problem. Inse att du inte är ditt kroppsliga skal. Inse att du inte är den själv-upptagna natur som utan någon nytta styr ditt liv. Inse att du är den Gudsinriktade naturen. Guds rike inom dig. Den Inneboende Kristus. Ewig och oförstörbar. Identifiera dig med ditt verkliga jag.

Fred.... var lugn.... och vet.... att jag är Gud.

Fred.... var lugn.... och vet.... att jag är.

Fred.... var lugn.... och vet.

Fred.... var lugn.

Fred.... var.

Fred....

Fred....

Fred....

Och nu, när vi vet att vi är Guds fulländade barn, eviga och oförstörbara, låt oss gå våra skilda vägar i kärlek, men alltid förbli tillsammans i anden. Gud välsigne er och fred över er alla.

Kapitel 7

Att leva det andliga livet

I BÖRJAN företog jag mig min vandring inte bara för att få kontakt med folk, utan också som en bönedisciplin för att koncentrera mig på min bön om fred. Jag hade ännu inte lärt mig att bedja oupphörligen. Jag gjorde även en fyrtiofem dagar lång böne- och fasteperiod som bönedisciplin.

Efter några få år blev bönedisciplinen fullkomligt överflödig, därför att jag hade lärt mig att *bedja oupphörligen*. Jag hade nått en så nära kontakt med mitt bönemedvetande att jag kunde rikta in det på vilken situation eller person som helst i hela världen, som jag ville be för, och så skedde resten automatiskt.

Ibland kommer någon situation tillbaka till mitt medvetande, för att jag verkligen behöver koncentrera mig på den. Om någon person är i trängande svårighet, och den personen återkommer i mina tankar, använder jag ibland visualisering, något som alltid varit naturligt för mig, men tydligen inte för alla. Jag sträcker mig ut — min gudomliga natur sträcker sig ut — för att ta kontakt med deras gudomliga natur. Då har jag en känsla av att lyfta dem och jag har en känsla av att jag ger dem Guds ljus. Jag försöker föreställa mig dem badande i Guds ljus, och till sist ser jag dem stå och räcka ut armarna som badar i det gyllene ljuset. Vid det laget lämnar jag dem i Guds händer.

*

Jag ser Gudagnistan inom alla människor jag möter — även om några styrs av den självupptagna naturen och inte alls känner sin potential — och det är den jag koncentrerar mig på. Alla människor är vackra i mina ögon, jag ser dem som skinande ljus. Jag känner mig alltid tacksam över dessa vackra människor som vandrar på jorden tillsammans med mig.

Så man kan säga att en del av min bön är en känsla av tacksamhet och naturligtvis också en känsla av äkta kärlek till alla Guds barn och hela Guds skapelse. Bönen är en koncentration av positiva tankar. Detta var litet om bön.

Sätt att bedja

Du kan visualisera Guds ljus varje dag och sända det till någon som behöver hjälp. Din gudomliga natur måste räckas ut och röra vid någon annans gudomliga natur. Inom dig finns världens ljus och det måste delas med världen.

Visualisera ett gyllene sken inom dig och sprid ut det. Först till dem som finns runt omkring — din krets av vänner och släktingar — och sedan gradvis ut till världen. Fortsätt att visualisera Guds gyllene ljus som omsluter vår jord.

Om du har ett problem, tag det i bönen till Gud och visualisera det i Guds händer. Glöm det sedan i förvisning om att det är i de bästa möjliga händer, och rikta din uppmärksamhet mot andra saker.

Detta är inte den enda bönen du kan be, men jag har upptäckt att denna visualiseringsbön hjälpte några som hade mycket stora bekymmer.

Det finns också en ständig bön som uttrycker tacksamhet. — Jag är ständigt tacksam. Världen är så vacker och

jag är tacksam. Jag har en ousinlig energi, så jag är tacksam. Jag är ansluten till universums förråds-källa, så jag är tacksam. Jag är ansluten till källan för den universella sanningen, så jag är tacksam. Jag har denna ständiga känsla av tacksamhet, som är en bön.

*

När du håller på att lära dig, är det sant att det kan vara värdefullt att göra det på speciella tider, ja till och med under speciella former... det har jag förstått.

Flera gånger har folk skrivit till mig och sagt: "Peace, vill du be för mig klockan fyra på eftermiddagen eller nio på kvällen." Jag skriver och säger till dem: "Du behöver inte alls räkna ut allt det där åt mig — anslut dig *när som helst*, så kommer du att bedja med mig och jag kommer att bedja med dig, för jag ber hela tiden."

*

Att be hela tiden är ingen ritual, det finns inte ens några ord. Det är ett ständigt tillstånd av att vara medveten om att man är ett med Gud, det är ett uppriktigt sökande efter det goda och det är en koncentration på det man söker efter, i den tron att det är möjligt att uppnå. Självfallet har bönen en god verkan, och om man ger hela sitt liv åt bönen, mångfaldigar man dess kraft. . . . Ingen känner helt och fullt bönens sanna kraft. Det finns naturligtvis ett samband mellan bön och handling. *Emottagande bön* resulterar i ett inre emottagande, som motiverar en till att handla rätt.

*

Låt mig få berätta en historia om hur en bön blev besvarad. Jag plockades upp sent en natt av en ung polis när jag vandrade längs en ödslig landsväg. Jag tror han tänkte

i beskyddande termer. Han sade till mig: "Ingen i den här stan skulle gå ensam på den här vägen så här sent på natten."

Jag sade till honom: "Men jag vandrar helt utan fruktan, därför drar jag inte till mig saker som inte är goda. Det heter: *"Det jag fruktar, drar jag till mig.* Men jag är inte rädd för någonting och väntar mig bara gott."

Han tog mig med i alla fall och jag hamnade i en cell. Golvet var nerlortat med gamla tidningar och cigarettfimpar och allt möjligt skräp. Bekvämligheterna bestod av en enda madrass på golvet och fyra filtar. Det fanns två kvinnor som försökte sova tillsammans på den där enda madrassen. De berättade att det hade varit åtta kvinnor i den cellen natten innan med de här bekvämligheterna. Det var en ganska god stämning bland fångarna. De sade till mig: "Du behöver två filtar eftersom du ska sova på golvet." Så jag tog en tidning och röjde en plats på golvet, lade sedan ner en filt och den andra drog jag över mig och sov rätt bekvämt.

Det var inte första gången jag hade sovit på ett cementgolv och inte heller den sista. Är du avslappnad kan du sova var som helst. När jag vaknade på morgonen såg jag en man stirra genom gallret. Jag sade till honom: "Hur dags sammanträder domstolen?" Han sade: "Jag vet inte." Jag sade: "Är du inte polis?" "Nej", sade han "Jag tycker bara om att titta på flickorna." Det var ett av stadens nöjen. Vem som helst kunde komma rätt in från gatan och se vad som fanns där den dagen: "Låt oss gå och titta på flickorna!"

En av kvinnorna var medelålders och hade anhållits för fylla och störande uppträdande. Det var hennes sjunde förseelse, berättade hon för mig, så det var inte så svårt för henne. Men den andra var en arton år gammal flicka. Hon tyckte hela livet var förstört på grund av detta. Jag sade: "Det är andra gången för mig och jag tycker absolut inte att livet är förstört för det." Jag fick henne på bättre humör och vi pratade om vad hon skulle göra när

hon kom ut. Hon skulle släppas ut den dagen eller nästa.

Sedan bytte de vakter. Jag såg aldrig någon kvinnlig vakt. Den nye vakten fick syn på mig och sade: "Vad gör du där inne? Jag såg din bild i tidningen. Jag hörde dig på radion." Och så släppte de ut mig utan vidare.

Men innan jag gick fick jag en kvast av en man som städade där och jag gav den till flickorna så att de kunde snygga till i cellen. Jag gav dem en kam också, deras hår var alldeles tovtigt. De hade varit där ungefär en vecka utan att ha en kam.

Det som jag egentligen ville berätta för er var att den där artonåriga flickan var en djupt religiös människa. Hon hade bett desperat om hjälp. Jag tror att jag plockades upp den natten på landsvägen och placerades bakom lås och bom som ett svar på hennes böner.

*

Det viktigaste med bönen är vad vi *känner*, inte vad vi säger. Vi tillbringar en hel del tid med att tala om för Gud vad vi tror borde göras, och inte tillräckligt med tid att vänta i stillhet, så att Gud kan tala om för oss vad vi ska göra.

*

Förutom Guds lagar, som är lika för alla, finns också Guds vägledning och den är unik för varje mänsklig själ. Om du inte vet vad Gud menar med ditt liv, kan du söka svaret i mottaglig tystnad. Jag brukade vandra mottaglig och tyst mitt i naturens skönhet. Jag fick underbara insikter, som jag sedan praktiserade i mitt liv.

Du kanske föredrar att lyssna till vacker, upplyftande musik, läsa några vackra ord och fundera på dem. För min del inspirerades jag alltid mest av naturens skönhet, så det var också min stund ensam med Gud. Det varade inte mer än en timme, om ens så länge, och jag fick så

mycket ut av det.

Unga människor av idag pratar med mej om andningsövningar och meditationstekniker, vilket avgjort är religiösa övningar i somliga kulturer. Men jag säger, se vad jag fick ut av min tid ensam med Gud: Från skönheten runt omkring mig, min inspiration; från den tysta mottagligheten, min meditation; och från min vandring, inte bara min motion, utan också min andning. Fyra saker på samma gång! Jag tror på att göra gott bruk av min tid. Och man kan inte vara alltför påstridig när man gör fyra saker på samma gång!

Dåraktiga människor har ibland använt alltför påfrestande andningsövningar eller meditationstekniker som slitit dem itu och fått dem in i ett helt annat, icke önskvärt, tillstånd än det andliga. (Ja, det var långt före psyko-deliska droger!). Jag tänker alltid på en blomknopp. Om du ger den rätt förutsättningar öppnar den sig till en vacker blomma, men om du är otålig och försöker öppna kronbladen med våld, skadar du blomman varaktigt för hela dess livstid. Blomman kan liknas vid människans jordeliv. Ge det andliga växandet rätt växtförhållanden och det kommer att öppna sig till något vackert.

*

När du känner ett andligt behov av att bli upplyftad, försök då att lägga dig tidigt och stiga upp tidigt, för att få en lugn stund i gryningen. Och ta sedan den lugna känslan av att vara "i samklang", som du då upplever, med dig in i den dagen, oavsett vad du gör.

*

De av er som söker ett andligt liv, rekommenderar jag dessa fyra dagliga övningar: Tillbringa en stund ensam varje dag i mottaglig tystnad. När du blir arg eller påverkas av någon negativ känsla, ta dig tid att vara ensam

med Gud. (Prata inte med folk som är arga, de är irrationella och man kan inte resonera med dem. Om du eller de är arga är det bäst att gå sin väg och be). Visualisera Guds ljus varje dag och sänd det till någon som behöver hjälp. Träna kroppen, den är själens tempel.

Om fasta

Man har ställt frågor till mig om min fyrtiofemdagars böne- och fasteperiod. Jag företog mig den som en bönedisciplin, för att kunna koncentrera mig på min bön om fred. Det var det andra året av min pilgrimsfärd, när jag långsamt återvände tvärs över landet, och jag gick inte så långa sträckor.

Att fasta kan ha en stor andlig innebörd, och trots att jag redan funnit inre fred, kan det vara så att fastan lärde mig att be utan uppehåll.

Medan jag fastade var jag hos en chiropraktor som använde fasta som healing. Han ville se hur en frisk människa skulle reagera inför fasta, därför att han hade inte sett det förut. Jag pratade med honom som en vän, han bara observerade mig, han undersökte mig inte. (Många läkare, inklusive medicine doktorer är mina vänner — men ingen har någonsin behandlat mig eller ens undersökt mig. Fast ibland kan någon vän som är tandläkare laga ett gammalt hål, som beror på mina dåliga matvanor i yngre dagar). Det sista målet före fastan var en grapefrukt och två apelsiner, så jag var inte törstig. De första tre dagarna varken åt eller drack jag. Efter det drack jag destillerat vatten som hade rumstemperatur. Ingenting annat. Och jag bröt fastan på normalt sätt. Saften av en pressad apelsin varje timma första dagen. Saften av två nypressade apelsiner, alternativt saften av en grapefrukt varannan timme andra dagen. En grapefrukt och apelsiner tre gånger den tredje dagen och efter det ökade jag på lite i taget tills jag kunde äta hela portioner.

Det följde det vanliga faste-schemat. Jag lydde faste-ordinationerna: inga extrema ansträngningar. Jag gick inte så långt, fast jag gick en del. Jag skrev lite maskin åt läkaren. Jag skrev tills han tog bort skrivmaskinen efter ungefär en månads fasta. Han tyckte inte jag borde använda den längre, och då skrev jag för hand, vilket egentligen var jobbigare. Men jag gör så gott jag kan. Jag gick inte in och pratade med hans patienter så mycket som jag skulle önskat, för han ville inte jag skulle springa omkring för mycket. Ibland gick jag dit för att hjälpa dem att vara vid gott mod.

En gång under min fasta — jag minns att jag var mitt emellan sömn och vakenhet — såg jag upp och såg ett dystert kors ovanför mig. Det bara hängde där och jag visste att någon måste ta upp bördan. Jag sträckte mig upp för att motta det och jag lyftes genast upp ovanför korset, och där var allt ljus och skönhet, allt som krävdes var att acceptera bördan — och sedan lyftes jag över den. Istället för vedermödor, erfor jag en underbar känsla av frid och glädje.

Om healing

Man måste vara mycket försiktig när man ber för andra, så att man ber om att *orsaken* undanröjs och inte symptomen. En enkel bön om healing är den här:

"Få detta liv i harmoni med det gudomliga syftet, måtte detta liv komma i harmoni med Guds vilja. Må du leva så att alla som möter dig känner sig upplyftade, att alla som välsignar dig blir välsignade, att alla som tjänar dig känner största tillfredsställelse. Om någon skulle försöka skada dig, måtte de få kontakt med din Gudstanke och helas."

Ivriga och flitiga psykiska helare är de som arbetar på att ta bort symptomen och inte orsaken. När du efter-

strävar fenomen, så får du fenomen, du får inte Gud. Låt oss tänka oss att jag är en psykisk helare som bor granne med dig, och du har valt att leva det här livet för att konfronteras med någon sorts psykiska problem, tills du har avlägsnat orsaken. Nåväl, när symptomen visar sig, tar jag bort dem. Och då visar sig symptomen igen, och jag lyckas hålla symptomen på avstånd.

När du går över till den okroppsliga sidan av livet, så kommer du, i stället för att välsigna mig för att ha avlägsnat symptomen, att säga: "Den där lade sin näsa i blöt! Jag kom för att lösa det här problemet, men hon tog hela tiden bort symptomen och därför löste jag det aldrig själv."

Det är det jag menar när jag pratar om någon som är nöjd med att avlägsna symptomen. När man lägger sig i andras liv, orsakar det inte bara att symptomen återkommer, utan också att man tar med sig dem till nästa liv. De flesta helare vet inte detta och de fortsätter glatt att avlägsna symptomen.

Jag tillstår att jag, innan jag riktigt visste vad jag gjorde tröstade människor genom att lägga händerna på deras nacke och panna. Det skulle jag absolut inte göra idag. Jag förstod inte att jag gjorde något annat än att trösta. Nuförtiden placerar jag varje problem i mitt bönemedvetande. Jag lägger det i de bästa av händer — Guds händer — och vänder min uppmärksamhet mot andra saker.

Tankens makt

Är du slav under din självupptagna natur eller låter du din gudomliga natur styra ditt liv? Känner du till att i varje ögonblick av ditt liv skapar du med tankens kraft? Du skapar ditt eget inre tillstånd, du hjälper till att skapa tillståndet runt omkring dig.

Kristendomen lär oss: "*Som en människa tänker i sitt hjärta, sådan är hon.*" Detta uttrycker klart att vi skapar betingelserna runt omkring oss. Om vi kunde se lite

djupare in i livet skulle vi se att fysiska svårigheter är återspeglningar av andliga svårigheter, och att negativa tankar och känslor är mycket skadligare än sjukdomsbakterier.

Om du insåg hur mäktiga dina tankar är, skulle du aldrig tänka en defaitistisk eller negativ tanke. Eftersom vi skapar genom tanken, behöver vi koncentrera oss mycket starkt på positiva tankar. Om du tror att du inte kan klara av en sak, så gör du det inte. Men om du tror att du gör det, kanske du blir förvånad över att du kan. Det är viktigt att vi alltid tror det bästa möjliga i en situation — på de goda saker vi önskar skulle hända.

Jag mötte några "new age"-människor som hade hört någon förutsägelse om en katastrof och som de faktiskt koncentrerade sig på. Så förskräckligt att göra på det sättet! För vi skapar ju varje ögonblick i vårt liv genom tanken. Och vi hjälper till att skapa det som händer runt omkring oss.

När du hör förutsägelser om någon katastrof finns det en anledning till det. Anledningen är att du ska lägga hela tyngden av din positiva tanke i motsatt riktning.

När det till exempel förutsades ett dussintal gånger att halva Kalifornien skulle glida ut i havet på grund av en jordbävning, planerade jag medvetet att befinna mig i den delen av Kalifornien då. Det kom inte en darrning. Men jag saknade några av mina vänner som tog det säkra före det osäkra och befann sig på östkusten.

*

Kommer du ihåg det ställe i bibeln som säger att det kommer att ställas profetior, men att de inte kommer att slå in. Hur kan det komma sig? Därför att allt du kan förutsäga är själva *tendensen*. Du kan aldrig förutsäga resultatet, därför att vi hela tiden kan vända förutsägelsen i en annan riktning, i en positiv riktning, om vi hjälps åt.

*

Allt gott du gör, allt gott du säger, allt gott du tänker, åstadkommer vibrationer som aldrig upphör. Det onda stannnar bara kvar tills det övervunnits av det goda, men det goda stannnar kvar för alltid.

*

Koncentrera dig bara på att tänka, leva och handla i harmoni med Guds lagar och inspirera andra att göra likadant.

Varje gång du möter någon, tänk ut något uppmuntrande att säga — ett vänligt ord, ett hjälpsamt förslag, ett uttryck av beundran. Tro aldrig att en välmenad ansträngning är fruktlös. Alla välmenade ansträngningar bär frukt, vare sig vi ser resultaten eller ej.

*

Var en ljuv melodi i den stora kören, istället för en falsk ton. Den medicin vår sjuka värld behöver är kärlek. Hat måste ersättas med kärlek och fruktan med en tro på att kärleken segrar.

*

Det finns en rad i en sång som säger: *Kärleken flödar som en flod, flödar ut från dig och mig. Den sprider sig ut i öknen och befriar alla fångar.*

Ja, fångar är de som inte vet vilka de är, de som inte vet att de är Guds barn.

*

Kom ihåg detta: *Var stilla och vet att jag är Gud. Glöm*

aldrig vem du är! Du kan inte vara där Gud inte är.

Förändringen som kallas död

Livet är en serie prövningar, men om du klarar dina prov kommer du att se tillbaka på dem som goda erfarenheter. Jag ser tillbaka på alla mina prövningar som goda erfarenheter, inklusive den natt då jag stod öga mot öga med döden i en förblindande snöstorm. Det var det första året på min pilgrimsfärd och den vackraste upplevelse jag någonsin har haft.

Jag vandrade i en mycket isolerad del av de höga bergen i Arizona, där det inte fanns någon mänsklig boning på flera kilometers avstånd. Den kvällen kom det en överraskande snöstorm, som inte alls passade in på årstiden. Jag har aldrig sett en sådan storm. Om snön hade varit regn hade du kallat det för ett skyfall. Jag hade aldrig sett snön vräka ner på det sättet!

Plötsligt gick jag i djup snö och kunde inte se framför mig. Plötsligt märkte jag att bilarna slutat köra. Jag antog att de fastnat på motorvägen och inte kunde fortsätta. Så blev det mörkt. Det måste ha funnits ett tungt molntäcke. Jag kunde inte urskilja handen framför ansiktet och snön blåste mig i ansiktet och förblindade mina ögon. Det började bli kallt. Det var den sortens kyla som tränger genom märg och ben.

Om jag någonsin skulle förlora hoppet och känna fruktan, så var det den här gången, för jag visste att det inte fanns någon mänsklig hjälp att få. Istället tycktes upplevelsen av kyla, snö och mörker som något overkligt. Bara Gud tycktes verklig... ingenting annat. Jag identifierade mig fullständigt — inte med det kroppsliga höljet, som är förgängligt — utan med den verklighet som aktiverar kroppen och är oförstörbar.

Jag kände mig så fri; jag kände att allt skulle bli bra, antingen jag stannade kvar för att tjäna i det här jordelivet eller om jag gick vidare för att tjäna i ett annat och friare

liv bortom. Jag blev vägledd att vandra vidare och gjorde så, även om jag inte kunde säga om jag vandrade längs motorvägen eller ute på något fält. Jag kunde inte se någonting. Mina fötter i mina låga tygskor var som isbitar. De kändes så tunga när jag plumsade fram. Min kropp började förlora känslan på grund av kylan. Sedan kände jag mer domning än smärta, jag fick något som vissa skulle kalla en hallucination — och andra en vision. Det var som om jag blev medveten, inte bara om den kroppsliga sidan av livet, där allt var kolmörkt, iskallt och snöyra — utan också om den *okroppsliga* sidan av livet, där allt var varmt och ljus och det kändes så nära att jag kunde klivit rakt in där. Det var så underbart vackert. Det började med bekanta färger, men blev mer än så. Det började med välbekant musik, men blev mer än så.

Sedan såg jag varelser. De var mycket långt borta. En av dem rörde sig hastigt mot mig. När hon kom tillräckligt nära, kände jag igen henne. Hon såg mycket yngre ut nu än hon gjorde när hon gick över till den andra sidan.

Jag tror att när förändringen som kallas döden börjar, kommer de närmaste och mest kära för att välkomna oss. Jag har varit tillsammans med döende vänner som passerat gränsen och jag minns väl hur de pratade med sina kära på bägge sidor..... som om de alla befann sig just där i rummet tillsammans.

Så jag trodde min stund var kommen att gå över gränsen och jag hälsade henne. Jag antingen sa eller tänkte: "*Du kommer för att hämta mig?*" Men hon skakade på huvudet! Hon tecknade åt mig att vända om! Och i samma ögonblick sprang jag på ett broräcke. Visionen försvann.

Därför att jag kände mig vägledd att göra så, trevade jag mig fram längs den snöiga vallen och kom in under bron. Där hittade jag en stor pappkartong med omslagspapper i. Mycket långsamt och klumpigt i mitt domnade tillstånd, lyckades jag placera mig i kartongen och på

något sätt lyckades mina domnade händer dra omslagspappret runt mig. Jag sov i snöstormen, där under bron. Till och med där fick jag beskydd — men jag fick också denna upplevelse.

Om du hade sett mig där, mitt i snöstormen, hade du antagligen sagt: "Vilken fruktansvärd upplevelse den där stackars kvinnan måste gå igenom." Men när jag ser tillbaka på det, kan jag bara säga: "*Vilken underbar upplevelse, när jag mötte döden och inte kände någon fruktan, bara att Gud hela tiden var närvarande. Det är den känslan man tar med sig.*"

Jag tror att jag hade det stora privilegiet att få uppleva början av den förändring som kallas döden. Så nu kan jag glädjas med mina kära när de genomgår den härliga förvandlingen till ett friare liv. Jag kan se fram emot den förändring som kallas döden som livets sista stora äventyr.

*

Man har frågat mig vad jag menar när jag säger att jag har påbörjat den process vi kallar döden. Naturligtvis är den förändring vi kallar döden en process. Först börjar du urskilja inte bara den här sidan av livet utan också den okroppsliga sidan av livet. Sedan börjar du urskilja dina kära på den okroppsliga sidan, när de kommer mot dig och du upptäcker att du kan kommunicera med bägge sidor. Så långt kom jag. Nästa steg är att "silvertråden" bryts — och så avskärs kommunikationen med dem som är på den här sidan, fastän du fortfarande kan se och höra dem. Du befinner dig på den "allmänna mötesplatsen" i ett underbart återförenande med dina okroppsliga kära, och senare går du till den nivå där du ska lära dig och även tjäna, om du har utvecklats tillräckligt långt.

Den okroppsliga sidan av livet finns *mitt ibland oss i en annan dimension*. De två världarna blandas i varandra. Vi är medvetna om vår värld, men de är vanligtvis

medvetna om bägge världarna. En del kommunikation är möjlig, så vi kan till exempel be för dem och de kan be för oss.

*

Döden är en underbar befrielse in i ett friare liv. Det begränsande fysiska höljet, kroppen, läggs åt sidan. Den självupptagna naturen följer dig för att lära och växa på den okroppsliga sidan av livet och återvänder sedan hit i en lämplig kroppslig skepnad och under lämpliga omständigheter för att lära de läxor vi behöver lära. Om vi bara kunde se lite djupare in i livet, skulle vi sörja när någon föds och glädjas när någon dör. Om vi bara förstod hur kort jordelivet är i jämförelse med det hela, skulle vi vara mindre bekymrade över jordelivets svårigheter än vi nu är bekymrade över svårigheterna under en enda dag.

*

Minnesgudstjänsten borde vara ett glädjefyllt farväl, när man erinrar sig det goda personen har gjort och läser älsklingsdikter och sjunger älsklingsånger. Om vi gjorde så, skulle den befriade kunna glädjas med oss.

*

Liksom jag accepterade att mitt gyllene barndomshår blev rödbrunt i tonåren, accepterar jag också mitt silverhår — och jag är redo att acceptera den stund när mitt hår och resten av mitt kroppsliga skal åter blir till det stoft det kom ifrån, medan min ande fortsätter till ett friare liv. Nu är den tid då mitt hår är silverfärgat, och var tid har sin läxa att lära. Varje levnadsålder är underbar om du lärt läxorna från den föregående. Det är bara när man går vidare, utan att ha lärt sig läxorna, som man önskar att gå tillbaka.

Om religion

Religion är inte ett självändamål. Att bli ett med Gud är det slutliga målet. Att det finns så många olika religioner beror på att omogna människor har en tendens att betona triviala olikheter i stället för viktiga likheter. Skillnader mellan trossamfund ligger i trossatser och ritualer snarare än i religiösa principer.

Ibland tycks de många vägarna så olika, men strålar de inte till slut allihopa samman på samma bergstopp? Strävar de inte alla efter samma sak?

Om du leds till en slags religion, använd den som en språngbräda till Gud, inte som en barriär mellan dig själv och Guds andra barn eller som ett torn där du sitter högt ovanför andra. Om du inte blir ledd till någon speciell trosinriktning (och även om du blir det), sök Gud i tystnaden — sök i ditt inre.

När vi försöker isolera andra, isolerar vi bara oss själva. Vi är alla Guds barn och det finns inga favoriter. Gud uppenbarar sig för alla som söker, Gud talar till alla som lyssnar. Var stilla och lär känna Gud.

*

Jag är en djupt religiös person, men jag tillhör inget samfund. Jag följer andan i Guds lag, inte lagens bokstav. Man kan bli så fäst vid religionens utvändiga symboler och struktur att man glömmer dess ursprungliga mening — att den ska föra oss närmare Gud. Vi kan bara komma in i Guds rike när vi förstår att det finns inuti oss liksom inuti hela mänskligheten. Man måste inse att vi alla är celler i oändlighetens ocean, där var och en bidrar till den andres välbefinnande.

*

Jag läste "King James" version av Nya testamentet i sin helhet och några utdrag ur Gamla testamentet strax efter det att jag påbörjat min pilgrimsfärd. De är betydelsefulla böcker för ett stort antal människor, och jag kände ett behov av att undersöka deras innehåll för att kunna nå ut till andra på ett fullständigt sätt. Ja, Bibeln innehåller många sanningar, men för det mesta förstår man inte riktigt dessa sanningar. Folk ersätter lagens anda med bokstavens anda och sanningen förvanskas till falskhet. Om du eftersträvar bekräftelse på en sanning är det bäst att söka den *i ditt inre* och inte på en tryckt sida.

Lägg märke till att Jesus säger: "Varför kallar ni mig 'Herre, Herre' och gör inte som jag säger?" Han uttrycker den tanken mer än en gång. Därför tycks det mig att en sann kristen borde leva efter de Guds bud som Jesus lärde ut. Jesus sa också: "Säg inte, 'Si här' eller 'Si där', för se, Guds rike är inuti dig." Han åskådliggör på många sätt vad människor kan utföra. Sanna kristna borde låta sina liv styras av Guds rike i sitt inre — av den Guds-medvetna naturen — som ibland kallas den *inneboende Kristus*.

*

Många människor bekänner sig till Kristendomen. Mycket få lever som kristna — knappast någon. Och om du lever som en kristen, så tror folk att du är tokig. Det är sant det man säger att världen blir lika chockad av någon som förkastar kristendomen som av någon som lever som en kristen.

Jag tror Jesus skulle acceptera mig eftersom jag gör det han sa till människorna att de skulle göra. Men detta innebär inte att alla som kallar sig själva för kristna, skulle acceptera mig. Givetvis älskar och uppskattar jag Jesus och jag önskar att de kristna skulle lära sig att lyda hans bud. Då skulle vi få en alldeles underbar värld.

Kärlekens väg

Ondska kan inte besegras med mer ondska. Ondska kan bara besegras med godhet. Det är vad kärleken lär oss. Idag är världen kluven mellan det gamla sättet att försöka besegra ont med ont — vilket med de moderna vapnen skulle leda till fullkomligt kaos — eller att övervinna ont med gott, något som skulle leda till ett fantastiskt och moget liv.

Vi behöver egentligen inte anstränga oss för att bryta ner det onda, ty ingenting som bryter mot Guds bud kan bestå. Alla icke-goda saker i världen är förgängliga, de innehåller i sig själva fröet till sin egen undergång. Vi kan hjälpa till så att de försvinner fortare, bara i den mån vi lyder Guds bud som säger att ont måste övervinnas med gott. De som skapar något ont för att besegra något ont, mångfaldigar bara det onda.

Guds bud fullbordas ständigt, för allt som saknar harmoni är på väg bort. Hur kan någon tvivla på att Gud slutligen skall segra? *Hur fort* det sker, beror bara på oss. Och hur mycket våld vi ska bruka för att fördriva det onda beror också på oss. I den mån vi är villiga att låta det onda försvinna, blir det mindre våld — i den mån vi kan bygga upp det nya inom det gamla, kommer det att behövas mindre våld, så låt oss arbeta på detta. Låt oss hjälpa fågel Fenix att resa sig ur askan, låt oss hjälpas åt att lägga grunden till en pånyttfödelse. Låt oss hjälpas åt att påskynda det andliga uppvaknandet tills det lyfter oss in i den gyllene tid som då skall komma!

För att hjälpa till med att bebåda den gyllene tidsåldern måste vi se det goda i människorna. Vi måste förstå att det finns där, hur djupt det än ligger begravt. Ja, apatin finns där och själviskheten finns där — men det goda finns också där. Det goda kan inte nås genom att vi dömer andra, utan genom kärlek och tilltro.

Ren kärlek är en vilja att ge utan en tanke på att få

något i gengäld. Kärleken kan rädda världen från en kärnvapenkatastrof. *Älska Gud*, vänd dig till Gud med mottaglighet och lyhördhet. *Älska dina medmänniskor*: vänd dig till dem med vänlighet och givmildhet. Gör dig förtjänt av att kallas ett Guds barn genom att leva ett liv i kärlek.

*

Känner du Gud? Vet du att det finns en kraft som är större än vi själva och som visar sig både i oss och i hela universum? Detta kallar jag Gud. Vet du vad det vill säga att känna Gud, att ständigt var vägledad av Gud, ständigt känna Guds närvaro? Att känna Gud är att återspegla kärlek till alla människor och allt skapat. Att känna Gud är att ha inre fred – att vara lugn, stilla och orubblig så att man kan möta vilken situation som helst. Att känna Gud är att vara så fylld av glädje att det bubblar över och sprids för att välsigna världen.

Jag har bara en önskan nu; att göra det Gud vill med mig. Det finns ingen konflikt. När Gud vägleder mig att göra en pilgrimsfärd gör jag det med glädje. Om det jag gör möter kritik, tar jag emot den med upprätt huvud. Om det jag gör möter lovord, skickar jag dem genast vidare till Gud, för jag är bara redskapet genom vilket Gud arbetar. När Gud vägleder mig att göra någonting, får jag styrka, får jag stöd, visar han mig vägen, får jag ord att tala. Antingen vägen är lätt eller svår går jag den i ljuset av Guds kärlek, frid och glädje och jag vänder mig till Gud med lovsånger, som tackar och prisar. Så är det att känna Gud. Och att känna Gud är inte enbart för stora människor. Det är för små människor som du och jag. Gud söker oss ständigt — var och en av oss.

Du kan finna Gud om du bara söker — genom att lyda gudomliga lagar, genom att älska människor, genom att ge avkall på egoism, bindningar, negativa tankar och känslor. Och när du finner Gud är det i stillheten. Du finner Gud i ditt inre.

Tankar att begrunda

MAN KAN INTE SKYMTA LJUSET utan att vandra vägen. Du kan inte få det från någon annan, du kan inte heller ge det till någon annan. Ta bara de steg som verkar lättast för dig, och när du tagit några steg, blir det lättare för dig att ta några till.

*

När man förstår sin roll i tingens ordning, i den Gudomliga Planen, känner man sig aldrig otillräcklig. Man får alltid resurser i varje situation, till att övervinna varje hinder. Det är inte ansträngande, man känner sig alltid trygg.

*

Få finner inre frid, men inte därför att de försöker och misslyckas, utan därför att de inte försöker.

*

Ingenting händer av en slump i vårt universum. Allting utvecklas i enlighet med högre lagar — allting bestäms av den gudomliga ordningen.

*

Jag insåg att det fullständigt självupptagna livet inte var värt att leva. Om det man gör bara gagnar en själv, är det inte mycket att ha.

*

Många människor är andligen undernärda — fastän allt de behöver finns inom dem och runt omkring dem.

*

Den gudsinriktade vägen är ett av de få enkla rättesnören som till och med ett barn kan förstå. Sanningen är enkel — den är emellertid inte så enkel att leva upp till. Därför har omogna människor en tendens att gömma sig bakom komplicerade tolkningar, för att undvika att leva den enkla sanningen.

*

Mänskligheten har bara skrapat på ytan av sin verkliga förmåga. Vem som helst kan ansluta sig till den Gudomliga Strömmen genom att upptäcka det sanna i vad Jesus och andra profeter lärde — att *Guds Rike är i vårt inre*.

*

Två saker fördriver fruktan ur vårt liv. Den ena är sann kärlek mot våra medmänniskor. Man kan inte frukta det man verkligen älskar. Den andra är ständig medvetenhet om Guds närvaro.

*

När man står i ständig förbindelse med Gud, ständigt tar emot inifrån, finns aldrig några tvivel, man vet sin väg. Man blir till ett redskap genom vilket ett arbete uträttas, därför har man aldrig någon känsla av att själv ha åstadkommit någonting.

*

Gud är det enda i universum som är oföränderligt.

*

Gud är i dig, du är i Gud.

*

Gud älskar oss genom att alltid skänka oss välsignelser bortom vår förmåga att förstå — om vi bara lever i harmoni med det gudomliga syftet.

*

Naturen talar ett mycket kraftfullt språk — och lockar oss alla till Gud.

*

Om vi skänker vårt liv som en bön, intensifieras bönen bortom alla mått.

*

Det andliga livet är det verkliga livet, allt annat är illusion och självbedrägeri. Endast de som är fullständigt fästa vid Gud, är fria i ordets sanna bemärkelse. Bara de som lever upp till sitt högsta ljus, lever i harmoni. Alla som handlar med de ädlaste motiven, blir till en kraft för det goda. Det är inte viktigt att andra blir märkbart berörda — man ska aldrig söka efter eller eftersträva något resultat. Vet blott att varje gång du handlar rätt — varje gång du säger ett vänligt ord — varje gång du tänker en positiv tanke — så har det en god verkan.

*

Små människor tenderar att vara hårda — mogna människor tenderar att handla på ett kärleksfullt sätt. Att handla utan aggression på grund av fruktan, gör en inte till en mogen person. Att handla så på grund av en princip, gör det däremot.

*

Att ha själviska ambitioner är till förfång för andlig tillväxt — men om din strävan är att hjälpa människor, hjälper det dig andligen.

*

Livet är en blandning av framgångar och misslyckanden. Måtte du bli uppmuntrad av framgången och stärkt av motgångarna. Så länge som du inte förlorar din tro på Gud, kommer du att gå segrande ur varje situation du möter.

*

Om du vill undervisa människor, gamla eller unga, måste du vara där de är och på deras nivå — och använda ord de begriper. När du har fångat deras uppmärksamhet, kan du föra dem så långt de har förmåga att gå. Om du ser att de redan har kommit längre än du, låt dem undervisa dig. Eftersom steg i andlig utveckling tas i så olika ordning, har de flesta av oss något att lära av varandra.

*

Det finns många läxor att lära och vågskålar att balansera. Universums lagar kan inte ändras för vår bekvämlighet. Mänskligheten måste lära sig att acceptera allt som

livet erbjuder som en möjlighet att lära. Det är av denna orsak som andligt omogna människor inte kan matas av andra. Sökaren måste vandra ensam — med Gud.

*

Även om andra tycker synd om dig, så tyck *aldrig* synd om dig själv — det har en mördande effekt på andligt välbefinnande. Inse att alla problem, hur svåra de än är, utgör möjligheter till andlig växt, och gör det bästa av dessa möjligheter.

*

För att uppnå inre frid måste man i själva verket ge sitt liv, inte bara sina ägodelar. När man till sist överlåter sitt liv — bringar sina trosföreställningar i samklang med sitt dagliga liv — då, och bara då, kan man börja finna inre frid.

*

Det allra viktigaste, om man vill finna inre frid, är att man lever i harmoni med de lagar som styr detta universum (som är lika för alla) och att man finner och passar in i sin speciella uppgift i världen — sitt arbete i den gudomliga planen.

*

Ur de mörka tiderna kom renässansen. Och ur vår egen tidsålder, i vilken det finns mycket mörker, kan en ny renässans komma.

*

Närhelst man har gjort något för att förbättra sitt liv,

som att göra sig kvitt sin vrede, sin fruktan och oro — alla dessa ting som plågar människors liv — närhelst man har förbättrat sitt eget liv, har man givit ett bidrag till den totala fredsbilden.

*

Ju fridsammare ens eget liv är, ju mer kan man åter-
spegla till sin omgivning och slutligen till hela världen.

*

Livsglädje är att ge. Man blir aldrig lycklig om man inte ger.

*

Lev i nuet. Gör de saker som behöver göras. Gör så mycket gott du kan varje dag. Det kommer att visa sig i framtiden.

*

Att döma andra gagnar dig inte det minsta utan skadar dig andligen. Bara om du kan inspirera andra att döma sig själva, har du utträttat något av värde.

*

Man behöver inte besegra en fiende, en fiende kan förvandlas.

*

När du ser känslomässigt på saker, ser du dem inte klart — när du ser andligt på saker, kommer du att förstå.

*

Tro aldrig att en rättmätig gärning är fruktlös — *alla* goda gärningar bär frukt, vare sig vi ser resultatet eller ej.

*

I en konfliktsituation måste man hitta en lösning som är rättvis mot alla parter, i stället för en som är till ens egen fördel.

*

Bara en lösning som är rättvis för alla parter fungerar i det långa loppet.

*

Om det finns något bra som du alltid velat göra, börja att göra det.

Kapitel 8

Fredens väg

DETTA ÄR FREDENS VÄG: *Besegra ont med gott, falskhet med sanning och hat med kärlek.*

Det är svårt för folk att förstå att alla krig är dåliga och självdestruktiva. Människor försöker i sin omogenhet övervinna ont med mera ont och mångfaldigar därigenom ondskan. Ont kan bara övervinnas med gott.

Mitt enkla fredsbudskap är tillräckligt — egentligen bara det budskapet att fredens väg är kärlekens väg. Kärlek är den största kraften på jorden. Den besegrar allt. Den som är i harmoni med Guds kärlekslag har större kraft än en armé, för man behöver nämligen inte besegra en fiende, en fiende kan förvandlas.

En dag när jag vandrade vägen fram, började jag sjunga en text om fred till en välbekant melodi och jag tror orden sammanfattar världssituationen i ett nötskal:

*Världen rustar febrilt för krig,
Världen förbereder förstörelse av okänd art
Jag hör hur man förbannar fienden,
och har fler och fler argument
Men, oh, världen längtar efter, trängtar efter
Ber om fred — fred!*

Atombomben säger till oss: "Slut fred eller gå under!" Vi inser att vi inte längre kan tänka i termer av en militär seger, att ett kärnvapenkrig skulle innebära ömse-sidig förintelse. Många bemöter den här kritiska situatio-

nen med apati, många känner sig maktlösa. Bara ett fåtal bemöter den konstruktivt.

Behovet av ett konstruktivt fredsarbete är mycket stort. Vi lever i en mänsklighetens kristid, och vi som lever idag måste fatta ett mycket ödesdigert beslut: Ett val mellan kärnvapenkrig, som leder till total utplåning eller en gyllene tid av fred. Alla som lever idag hjälper till att göra detta val, för världen driver nu i riktning mot krig och förintelse. Så alla som inte gör någonting i den här krissituationen, väljer att låta saker och ting ske. De som önskar fred, måste *handla på ett meningsfullt sätt* för fred, och bli till en del av den rörelse och det uppvaknande som har börjat och som nu påskyndas. Och vi måste hjälpa till att påskynda det fort nog för att kunna vända strömmen. I den här krissituationen är fred verkligen allas angelägenhet! Det är tid att verka för fred *nu*.

Ytterst börjar freden inom oss, när vi finner frid i vårt inre blir det inte fler konflikter, inga fler orsaker till krig. Om det är detta slags fred du söker, rena då din kropp genom förståndiga levnadsvanor, rena ditt sinne genom att fördriva alla negativa tankar, rena dina motiv genom att rensa bort all girighet och självförhärligande, och genom att sträva efter att tjäna dina medmänniskor, rena dina begär genom att eliminera alla önsknningar om materiella ägodelar eller självförhärligande och genom att längta efter att lära känna Guds avsikt med dig. Inspirera andra att göra likadant.

Somliga föredrar att arbeta för en provisorisk fred — och att skapa mekanismer för att lösa konflikter i en värld som fortfarande har konflikter — så att även om det fortfarande finns ett psykiskt våld, ska det inte längre finnas något fysiskt våld. Om det är detta slags fred du söker, arbeta då för en global nedrustning och återuppbyggnad, för en världsregering som omfattar alla folk, och arbeta för ett globalt tänkande — som placerar hela den mänskliga familjens välbefinnande över de separata nationerna. Arbeta nationellt för en förändring av det så

kallade försvarsdepartementet från att vara destruktivt till att vara konstruktivt. Det behövs så mycket konstruktivt arbete bland de sämre gynnade folken i världen och för att anpassa vår ekonomi till en fredssituation. Här finns det massor av problem att lösa. Entusiasmera andra att arbeta med dig.

*

Vi kan arbeta för inre fred och världsfred samtidigt. Å ena sidan har människor funnit inre fred genom att gå upp i en större sak, som världsfred, därför att finna inre fred innebär att gå från det självupptagna livet till att leva för helhetens bästa. Å andra sidan är en av vägarna att nå världsfred att arbeta för inre fred, därför att världsfreden aldrig kommer att kunna bestå förrän tillräckligt många av oss funnit den inre fred som gör att den yttre kan stabiliseras.

*

Min inre fred består oavsett yttre omständigheter. Bara så länge som jag själv lever i harmoni kan jag förmedla harmoni åt andra, och det behövs mycket, mycket mer harmoni innan världen kan få fred. Detta innebär inte att jag inte bryr mig om vad som händer i världen. En tid som denna kräver många böner om fred och många ansträngningar för fred. Allt gott arbete och alla goda böner ger resultat, alla goda ansträngningar bär frukt, vare sig vi ser det eller ej. Trots det mörka världsläget, känner jag mig inte modfälld. Jag vet att precis som ett människoliv går mot större harmoni via höga berg och djupa dalar, så har även världen sina upp- och nergångar i sin strävan efter fred.

I människors hjärtan finns en djup önskan om fred på jorden och de skulle förorda fred om de inte hindrades av apati, okunnighet och fruktan. Det är fredsmäklarnas

arbete att rycka upp dem ur deras apati, att skingra deras okunnigheten med sanning, att lindra deras fruktan med tron att Guds lagar fungerar — och att arbeta för det goda.

Då vi vet att allt som är motsatt Guds lagar är förgängligt, skall vi undvika förtvivlan och utstråla hopp om en värld utan krig. Freden är möjlig, för tankar har en enorm kraft.

Ett fåtal verkligt hängivna människor kan uppväga den dåliga inverkan som mängder av oharmoniska människor har, så vi som arbetar för fred får inte vackla. Vi måste fortsätta att be om fred och arbeta för fred på alla sätt vi förmår, vi måste fortsätta att tala för freden och leva fredligt; för att inspirera andra måste vi fortsätta att tänka på fred och vara övertygade om att fred är möjlig. Det vi uppehåller oss vid, hjälper vi till att förverkliga. En enda liten människa, som ägnar all sin tid åt freden, är nyhetsstoff. Många människor, som ägnar lite av sin tid åt den, kan skriva historia.

*

En dag sa en dam till mig: "Peace, jag ber tillsammans med dig om fred, men jag tror naturligtvis inte att den är möjlig" Jag sa: "Tror du inte att det är Guds vilja att det blir fred?" "Åh jo," sa hon, "Det vet jag att det är." Jag sa: "Hur kan du då säga att det som Gud vill är omöjligt. Det är inte bara möjligt, det är oundvikligt, men hur *snart*, beror på oss."

*

Underskatta aldrig styrkan hos en löst hopfogad grupp som arbetar för en god sak. Alla vi som arbetar tillsammans för fred, alla vi som ber tillsammans för fred, utgör en liten grupp, men en mäktig andlig gemenskap. Vår kraft är bortom vårt antal.

De som förefaller att misslyckas, banar väg och bidrar

ofta mer än de som till slut har lyckas. Jag kan inte låta bli att känna tacksamhet över dem som var pionjärer inom fredsarbetet, som arbetade för fred när det var svårt och inte ledde till några synliga resultat.

*

En av de vanligaste frågorna jag får är: "Har din pilgrimsfärd gett några resultat?" Svaret är att jag har aldrig bett att få se några resultat — jag lämnar resultaten i Guds händer. De kanske inte ens visar sig under min livstid, men till slut kommer de att visa sig. Och tro mig eller ej, jag har sett resultat: Massor av brev från människor som visar att de blivit inspirerade att arbeta på något sätt för fred — allt från att skriva brev till kongressen, till att sluta fred med någon vän eller släkting. Och allt bidrar.

När jag nu ser tillbaka på helhetseffekten av alla fredsaktivister, kan jag se resultaten. När jag påbörjade min pilgrimsfärd, accepterade människor kriget som en nödvändig del av livet. Nu är fredsaktivisterna omtyckta! När jag startade, fanns det ringa intresse för något inre sökande. Jag kunde faktiskt ha gjort en gallupundersökning på något universitet och fått som resultat att två tredjedelar till tre fjärdedelar av studenterna vid den tidpunkten betraktade sig som icke troende eller som ateister. Nu kan jag knappast finna någon student eller person som inte är intresserad av det djupaste slaget av sökande. För mig är detta det mest hoppfulla tecknet av alla.

*

Å ena sidan kan man säga: *Så tragiskt att våra materiella framsteg har kommit så långt före våra andliga framsteg att vi står på randen till att förstöra allt liv på jorden.* Å andra sidan kan man säga: *Så bra att vi till slut inser att en militär seger är omöjlig, så att omogna människor och till och med illa-sinnade människor nu uppmuntras att*

lägga ner sina vapen. Bägge påståendena är sanna.

*

Det finns inget större hinder för världsfred eller inre fred än fruktan. Den har fått oss att tillverka massförstörelsevapen. Vi tenderar att utveckla ett oresonligt hat till det vi fruktar — så grips vi av hat och fruktan. Detta inte bara skadar oss psykiskt och förvärrar spänningen i världen, utan vi drar också till oss det vi fruktar genom en sådan negativ koncentration. Om vi inte fruktar något och utstrålar kärlek, kan vi förvänta oss att det händer goda saker. Den här världen är i stort behov av kärlekens och trons budskap och exempel!

*

Fred och frihet! Detta skall ske! Hur snart det sker — nu eller efter en stor förintelse och en ny början efter årtusenden — detta är upp till oss!

*

Man behöver forska och experimentera mycket i fredliga konfliktlösningar. Vi kan arbeta i grupper eller som individer precis där vi befinner oss, starta särskilda fredsprojekt och lovorda och stärka det goda varhelst vi möter det.

*

Du kan bara räkna med att förändra en nation — din egen. Sedan din nation har ändrat sig, kan exemplet inspirera andra nationer till förändring. Om någon inflytelserik nation hade den andliga styrkan att lägga ned sina vapen och träda fram med rena händer inför världen, skulle världen förändras. Jag ser inget tecken på att någon

inflytelserik nation har en sådan andlig styrka och mod. Därför kommer nedrustning att bli en långsam process, motiverad av önskan att överleva.

*

Det mörker vi ser i världen idag, beror på upplösningen av saker som inte är i harmoni med Guds lagar. Den grundläggande konflikten är inte mellan nationer, den är mellan två motsatta trosåskådningar. Den ena är att ont kan övervinnas med mer ont, att ändamålet helgar medlen. Denna övertygelse överväger i världen idag. Det är *krigets väg*. Den är varje självständig nations officiella ståndpunkt.

Sedan har vi den andra vägen, den som lärdes ut för tvåtusen år sedan — om att besegra ont med gott, som är min väg, den väg Jesus lärde. Förlora aldrig tron — Guds väg kommer alltid att segra i slutändan.

*

För att världen ska bli fredligare, måste människorna bli fredligare. Om människorna vore mogna skulle krig aldrig utgöra något problem — det skulle vara omöjligt. I sin omogenhet vill folk på samma gång ha fred och det som åstadkommer krig. Men människor kan mogna precis som barn växer upp. Ja, våra institutioner och ledare återspeglar vår omogenhet, men efter hand som vi mognar, kommer vi att välja bättre ledare och inrätta bättre institutioner. Det faller alltid tillbaka på detta som så många av oss vill undvika — att arbeta på att förbättra oss själva.

Fredens helgedom dväljs i vårt inre. Finn den så skall allt det andra också tillfalla dig. Vi kommer närmre och närmre den stund när tillräckligt många av oss har funnit den inre fred som kan påverka våra institutioner till det bättre. Och när detta inträffar kommer institutio-

nerna i sin tur att påverka de omogna till det bättre.

*

Freden kommer antagligen i världen på samma sätt som den har kommit till vårt land. Efter inbördeskrigets kaos, indiankrigen och strider för hundratals år sedan har ordningen återupprättats. Lagar har stiftats för att undvika fysiskt våld, medan psykiskt våld fortfarande existerar. De mindre enheterna, delstaterna, har överlåtits åt den större enheten, Amerikas Förenta Stater, rätten att föra krig. Ja, jag tror att den tid ska komma, när de mindre enheterna, nationerna, kommer att överlåta åt den större enheten, Förenta Nationerna, en enda rättighet: rätten att föra krig.

Jag tror inte att nationer skall eller bör ge upp andra rättigheter. Folk har bäst kontroll över sina egna affärer på gräsrotsnivå. Allt som kan hanteras rättvist och effektivt på gräsrotsnivå, bör avgöras där, och bara hänskjutas till en högre auktoritet när så krävs.

Förenta Nationerna borde ha som uppgift att bevara ett fredlig tillstånd i världen. Så länge som vi fortfarande är omogna borde FN ha en polisstyrka som tar itu med sådana som individuellt kränker världsfreden — genom att avlägsna dem, förhoppningsvis till återanpassning. Man skulle också ha en obeväpnad fredsstyrka för att förebygga krig. Medan vår nation kan hantera problem som matbrist, skulle FN kunna hantera problem som gäller ett land som strävar efter frihet — och frihet är vad alla människohjärtan önskar nu.

*

Jag sa en gång till en kvinna som trodde på krig och kristna värden: "Å ena sida talar du om kristna värden, å andra sidan säger du 'Är inte krig det enda avskräckningsmedel man respekterar?' Detta har varit vårt

problem i alla tider — vi har blott givit en läpparnas be-
kännelse åt kristna värden och levt efter djungelns lag
att äta eller ätas. Vi har citerat *'Låt dig inte överväldigas
av det onda, utan besegra det onda med gott'* och sen har
vi försökt besegra det onda med ännu mera ont, och däri-
genom mångfaldigat det onda. Vi dyrkar Gud, men hyser
ingen tilltro till att Guds kärlekslagar fungerar. Världen
väntar på att kärlekens lag ska kunna *levas*, något som
kommer att nå det gudomliga inom alla människor och
omvandla dem."

*

En präst i ett stort kanadensiskt kyrkosamfund, som
nyligen återvänt från ett besök i Orienten, berättade att
buddhisterna håller på att sända ut två tusen missionärer
för att omvända de kristna till icke-våldets väg!

*

Under andra världskriget hade en amerikansk söndags-
skollärare som var stationerad någonstans i Stilla Havet,
tagit en japansk soldat till fånga. När amerikanen förde
soldaten till lägret, upptäckte han att hans fånge talade
engelska. "Vet du vad", sa den japanske soldaten, "Jag var
en gång kristen." Amerikanen övervägde ett ögonblick
och sa sen: "Varför gav du upp kristendomen?" Den
japanske soldaten såg förvånad ut och svarade förbryllat:
"Hur kan jag vara soldat och fortfarande vara kristen?"

*

Vad folk inte inser är att icke-våld kan tillämpas i alla
situationer, inklusive andra världskriget. Jag mötte fyra
danskar som brukade icke-våld och kärlek under andra
världskriget, och det var en underbar historia.

När tyskarna ockuperade Frankrike, dödade fransmän-

nen ofta den tyske soldat som patrullerade och då kunde tyskarna radera ut ett helt kvarter som vedergällning. När tyskarna marscherade in i Danmark, började det danska folket med ett icke-samarbetsprogram. Ni vet, man säger att vägen till mannens hjärta går genom magen — många danskar använde just den vägen. De kunde säga till den tyske soldaten som patrullerade: "Som representant för nazistytret har du lika lite rätt att vara här som vi skulle ha att vara i ditt land, men du är också en ung man som är långt hemifrån. Du har kanske hemlängtan och om du vill ta av dig gevärsbältet och komma in som en medmänniska och dela vår kvällsmat, så är du välkommen." De behövde oftast bara försöka en gång. Efter det började den tyske soldaten tänka: "Jösses, det här är trevliga människor. Vad gör vi här?"

Danskarna använde också icke-våldsmetoder för att skydda det judiska folket i Danmark.

*

Jag mötte en judisk kvinna, som hade varit gift och bott med sina föräldrar i Tyskland vid tiden för andra världskriget. Hon gifte sig när hon var sexton. Hennes första barn föddes när hon var sjutton och det andra när hon var arton. Hon var nitton år när tre saker hände henne. För det första: hennes hem förstördes och hennes föräldrar dödades av en engelsk bomb. Jag förmodar de trodde att de befriade henne. Det andra var: hennes man fördes bort av nazisterna och hon förmodade att han var död eftersom hon aldrig hörde av honom mer. Det tredje var: hon sårades och hennes två små barn dödades av en amerikansk bomb. När jag träffade henne bar hon fortfarande spåren av sin skada. Jag upprepar: vi 'befriade' henne.

I sitt skadade tillstånd vandrade hon runt, runt med flyktingarna. Ibland kan förmildrande omständigheter få en att göra ett andligt språng. Hon började tänka: "De har

sårat och till och med förstört våra kroppar, men de har skadat sina egna själar och det är värre". Hon lyckades att känna medlidande och be för alla de inblandade, de som dödades och de som dödade. Hon orkade bibehålla en sådan inställning att hon blev vän med tyskar, som riskerade sina egna liv och fick i väg henne till England, där hon fick engelska vänner och slutligen kom till USA.

Detta är uppenbarligen den mest förvånansvärda andliga seger under de svårast tänkbara omständigheter man kan föreställa sig. Den illustrerar också något annat. Vem eller vad var denna kvinnas fiende?. Var det engelsmännen som förstörde hennes hem och dödade hennes föräldrar eller tyskarna, som dödade hennes man eller amerikanerna som skadade henne och dödade hennes två små barn? Svaret är förvånansvärt självklart — *kriget* var hennes verkliga fiende. Det var den falska tron att våld kan åstadkomma något gott, att ont kan övervinnas med mera ont. *Detta* var hennes verkliga fiende och det är hela mänsklighetens verkliga fiende.

*

Just så som en människa som möter stora svårigheter också får stora möjligheter att växa andligen, så får ett samhälle, som möter förstörelse också möjlighet att genomgå en pånyttfödelse. Jag tror att, om ingen olycka inträffar, önskan om överlevnad kommer att avhålla oss från ett kärnvapenkrig. Och jag tror att båda sidor kommer att ändra sig. Vi kommer att gå mer mot en ekonomisk och social demokrati, och de kommer att gå mot en större politisk och individuell demokrati. Den ideala staten återstår fortfarande att bygga — en som på ett fint sätt balanserar kollektivt och individuellt välbefinnande.

Berättelser om icke-våld

En dag när jag satt och drömde bredvid en gammal

fästning, undrade jag vad den skulle säga till världens folk om den kunde tala, och jag skrev följande artikel:

EN GAMMAL FÄSTNING TALAR

När jag byggdes använde man mycket tid och mycket pengar på mig, för man tänkte att jag skulle försvara staden mot alla inkräktare. Nu står jag här ensam och övergiven, eftersom man inte behöver vara särskilt klok för att förstå att jag är föråldrad. Men jag är inte det enda materiella försvar som är föråldrat. Till och med de modernaste av dem är gammalmodiga nu, fast ni i er fruktan och förvirring fortfarande klamrar er fast vid dem. Men medan ni i er omogenhet slösar er tid och era rikedomar på dem, vet ni i era hjärtan att de inte kan försvara er mot någonting. Ni vet att ni står, till synes försvarslösa inför en ny tid, medan atombomben säger till er: "Slut fred eller gå under!" Men är ni verkligen försvarslösa på grund av att allt materiellt försvar har fallit sönder, så som det var förutbestämt att göra? Har ni glömt det försvar som inte kan falla sönder, det försvar som hörsammar en högre lag? Under alla tider har era bästa lärdomar och era bästa lärare talat om för er att ont bara kan övervinnas med gott, och erfarenheten har visat er att om ni vill få vänner måste ni vara vänliga. När blir ni tillräckligt visa för att överge förintelsens väg och använda det försvar som är tidlöst och oföränderligt? Jordens folk, ni måste bestämma er! Ni kan fortfarande välja livet, men ni måste välja snabbt!

DEN UNDERLIGA VARELSE SOM KALLAS MÄNNISKA

En utomjordisk varelse skulle kunna betrakta den underliga varelse som kallas människa på följande sätt:

En varelse från en annan värld landade sitt rymdskepp på en isolerad plats. Nästa morgon gick han förbi ett mili-

tärläger där han såg män som stack knivar, fastsatta vid egendomliga störrar, i halmsäckar. "Vad är det här?" frågade han en uniformerad yngling. "Bajonettövning", svarade ynglingen. "Vi övar på dockor. Vi måste lära oss att använda bajonetten på ett särskilt sätt för att döda en människa. Naturligtvis dödar vi inte många med bajonett. Vi dödar de flesta med bomber." "Men varför skulle ni vilja lära er döda människor?", utropade varelsen bestört. "Det vill vi inte", svarade ynglingen bittert. "Vi har sänts hit mot vår vilja och vi vet inte vad vi ska göra åt det."

Den eftermiddagen passerade varelsen genom en stor stad. Han la märke till en folksamling på ett torg som såg på när en yngling tilldelades en medalj. "Varför tilldelas han en medalj?", frågade varelsen. "Därför att han dödade hundra män i en strid", sa mannen bredvid honom. Varelsen tittade med skräck på ynglingen som hade dödat hundra män och gick sin väg.

I en annan del av staden hörde varelsen att radion högt annonserade ut att en viss man snart skulle avrättas. "Varför ska han avrättas?" frågade varelsen. "Därför att han har dödat två män", sade mannen bredvid honom. Varelsen gick förundrad sin väg.

Den kvällen, efter det att han tänkt över saken, öppnade varelsen sin anteckningsbok och skrev: *Det verkar som om alla ynglingar tvingas att lära sig att på ett skickligt sätt döda människor. De som lyckas döda ett stort antal män belönas med medaljer. De som visar sig vara dåliga på att döda och bara lyckas döda några få, bestraffas genom att man avrättar dem.*

Varelsen skakade sorgset på huvudet och lade till ett postscriptum: *Det verkar som om denna egendomliga varelse som kallas människa kommer att utrota sig själv mycket snart.*

En vision om hopp om fred

Vid slutet av min fyrtiofemdagars böne- och fasteperiod, när jag låg mellan sömn och vaka, fick jag en underbar vision . . . en hoppfull vision. Jag såg hur världens nationer rustade för krig. Jag talade till dem, men de ville inte lyssna. Jag grät för dem, men de tog ingen notis om detta. Jag bad för dem, och då, när jag såg mig omkring, såg jag att världens folk bad tillsammans med mig. Det nästa jag la märke till var att ett lysande töcken steg upp ovanför oss, medan vi bad och det tog gradvis form. En strålande skepnad trädde fram och hans vita klädnad var full av ljus och ansiktet var så ljust att jag knappast kunde titta på det. När skepnaden talade hade den milda rösten åskans kraft. "Lägg era svärd åt sidan", sade gestalten. "De som tar till svärdet skall förgås av svärdet!" Och världens nationer tittade förvånat upp och lade ner sina vapen, och världens folk gladdes tillsammans.

Fler tankar om fred och nedrustning

Jag skulle än en gång vilja understryka att riktig bön leder till riktig handling, att "tro utan handling är död". Ett utmärkt sätt att omvandla tankar till handling är att skriva ett brev som vädjar om fred.

*

Nedrustningen går långsamt fram — delvis på grund av att rädslan är så stor, delvis på grund av att det finns fåfänga hopp om att vapnen fortfarande kan åstadkomma något eftersträvansvärt och även därför att vissa ekonomiska intressen tydligen gör stora vinster på att förbereda krig.

*

Den nya tiden kräver högre värderingar. De som talade om fred, kallades en gång för idealister, men i denna kärnvapenålder är idealisterna de enda realisterna. Vi har alltid själva trott att vi har höga ideal. Låt oss tillämpa några av dem i denna krissituation.

*

Eftersom jag tror att krig strider mot Guds vilja och mot det sunda förnuftet och känner att fredens väg är kärlekens väg, ska jag arbeta för fred genom att själv använda kärlekens väg, genom att hjälpa alla grupper jag deltar i att använda den, genom att hjälpa den nation jag är medborgare i att använda den, genom att hjälpa Förenta Nationerna att använda den, och genom att bedja om att kärlekens väg ska användas i hela världen.

*

Jag skulle vilja säga till militären: ja, vi behöver ett försvar, ja, vi behöver er. Flygvapnet kan göra luften ren, marinen kan rädda de skövlade skogarna, flottan kan rena haven, kustartilleriet kan ta hand om floderna och armén kan användas till att uppföra tillräckliga dräneringsanläggningar för att förhindra katastrofala översvämningar och till annat som gagnar mänskligheten.

*

Vi begränsar oss själva genom att tänka att det inte går att genomföra saker och ting. Många tror att fred i världen är ogenomförbar — många tror att det är omöjligt att uppnå inre fred. Det är de som inte vet att det är omöjligt, som gör det!

*

Den grundläggande orsaken till alla våra svårigheter är omogenhet. Det är därför jag talar så mycket om att fred i vårt inre är ett av stegen mot fred i världen. Om vi vore mogna, skulle krig inte vara möjligt och freden säkrad. I vår omogenhet känner vi inte till universums lagar och vi tror att vi kan besegra ont med mera ont. Ett symptom på vår omogenhet är girighet, som gör det svårt för oss att lära den enkla läxan att dela med oss....

Jag inser nu att ibland kan symptomen bli så akuta att om vi inte arbetar på dem, överlever vi kanske inte så att vi kan ta itu med orsaken, så under Vietnamkriget deltog jag i några fridsamma fredsdemonstrationer. Det var en förunderlig tid. Folket här i landet stoppade Vietnamkriget, trots regeringen. Det visar vilken makt folket har i det här landet.

Sen finns det symptom på symptomen, så som en utbredd hungersnöd. Jag skulle vilja ge alla tillgång till ren föda, rent vatten och ren luft. Jag skulle önska jag kunde sörja för alla materiella behov och även ge dem tillgång till näring för tanken, vackra omgivningar och allt som inspirerar. Man behöver inte vara särskilt duktig i matematik för att kunna räkna ut att om världens nationer slutade tillverka förstörelsevapen, skulle betingelserna för ett mycket gott liv kunna tillhandahållas alla människor.

*

Vi måste vandra enligt det högsta ljus vi äger och kärleksfullt bemöta dem som är oharmoniska och försöka inspirera dem att följa en bättre väg. Närhelst man tillför harmoni i en svår situation, bidrar man till fredens sak. När man uträttar något för världsfreden, fred mellan grupper, fred mellan individer eller sin egen inre fred, förbättrar man den totala fredsbilden.

*

Även om människor till slut lär sig av sina egna misstag, får vi aldrig glömma att ohörsamhet gentemot Guds lagar bringar olycka.

*

Men låt oss nu titta på vår värld. En stackars krigstrött värld. Vad är det för fel med oss? Vi är så fruktansvärt materialistiska — att även om det är något vi inte har, önskar vi oss det. Vi har sådana brister på den andliga sidan — att så snart vi upptäcker de teknologiska framstegen så är det första vi gör att bruka dem till vapen och använda dem till att döda folk. Detta beror på att vårt andliga välbefinnande kommit så långt på efterkälken. Framtidens viktigaste forskning ligger på det andliga planet. Vi behöver få balans mellan de två, så att vi förstår att rätt utnyttja det materiella välstånd vi redan har.

*

Under Vietnamkriget pågick en intensiv fredsaktivitet. När kriget slutade blev det en avmattning och det kom en period av likgiltighet. Jag antar att detta var oundvikligt. Det händer efter varje krig.

Efter varje krig kommer också en period av våld. Jag såg det både efter första och andra världskriget. Jag kommer ihåg att efter andra världskriget hade en man från Camden, New Jersey, just dödat fem människor på gatan och när de grep honom sa han: "Ni lärde mig att döda." Militären lärde honom. Den man som sköt från tornet i universitetet i Texas och dödade femton människor och sårade andra lärde det i det militära under Vietnamkriget.

Fredens pris

Vi tycks alltid vara beredda att betala krigets pris. Nästan med glädje ger vi vår tid och våra pengar — våra lemmar och till och med våra liv — för kriget. Men vi tror att vi ska få freden gratis. Vi tror att vi flagrant kan missbruka Guds lagar och få fred ändå. Men vi får inte freden gratis — och vi får inte fred genom att missbruka Guds lagar. Vi får fred först när vi är villiga att betala priset för fred. Och för en värld som är maktberusad, korrumperad av girighet, vilseledd av falska profeter, kan fredens pris sannerligen verka högt. För priset för fred är att vi lyder de högre lagarna — ont kan bara övervinnas med gott och hat med kärlek; bara ett gott medel kan åstadkomma ett gott resultat.

Priset för fred är att överge fruktan och ersätta den med tro — tron på att om vi lyder Guds lagar får vi Guds välsignelse. Priset för fred är att sluta hata och tillåta kärleken att regera enväldigt i våra hjärtan — kärleken till alla våra medmänniskor i hela världen. Priset för fred är att vi slutar vara arroganta och börja känna ånger och ödmjukhet, genom att komma ihåg att fredens väg är kärlekens väg. Priset för fred är att upphöra med girighet och ersätta den med givmildhet, så att ingen tar andlig skada av att äga mer än de behöver, medan andra i världen fortfarande har mindre än de behöver.

Människor på jorden, det brådskar att ta ett beslut. Vi har inte mer än några få år på oss. Valet är vårt om vi vill betala priset för fred eller inte. Om vi inte är redo att betala det, kommer allt vi håller kärt att förgås i krigets eld. Mörkret i världen idag beror på upplösningen av allt det som sätter sig upp mot Guds lagar. Låt oss aldrig uppgivet säga att detta är mörkret före stormen, låt oss hellre trosvisst säga att detta är mörkret före den gyllene fredsålderns gryning, som vi nu inte ens förmår föreställa oss. Låt oss hoppas, arbeta och be för detta.

Kapitel 9

Utvidgning av pacifismen

MÅNGA MÄNNISKOR KÄNNER TILL den enkla andliga lagen att ont bara kan övervinnas med gott. Pacifister känner inte bara till den, de försöker också leva upp till den. I sina försök att leva upp till den, vägrar de att använda eller sanktionera fysiskt våld. De som motsätter sig krig, men som kan använda fysiskt våld i sina privata liv skulle jag kalla för *krigsmotståndare* men inte pacifister. De som brukar icke-våldsmetoden bara därför att de tror att den är den effektivaste metoden, skulle jag kalla *icke-vålds-motståndare*, men inte pacifister. Pacifister brukar icke-våldsvägen, därför att de tror att det är den rätta vägen och under inga som helst omständigheter skulle de använda eller sanktionera nyttjandet av någon annan väg.

Den djuriska naturen tänker i termer av djungelns lag — att äta eller ätas — för att eliminera allt motstånd. Men denna lag löser inga mänskliga problem, den kan bara uppskjuta lösningar och i det långa loppet förvärrar den bara allt.

Några nationer erkänner, till och med när de använder sig av djungelns lag i förhållande till andra nationer — och befinner sig i krig — att pacifister inte kan agera på detta sätt, så man befriar dem från militärtjänst. I stället får de antingen vapenfri tjänst eller tillbringar viss tid i fängelse. De kallas ofta för samvetsvägrare. Det finns emellertid väldigt få samvetsvägrare, därför att väldigt få har uppnått tillräcklig inre mognad vid en så tidig ålder.

När jag talar om en utvidgning av pacifismen, inser jag att jag talar bara till andra pacifister, en mycket liten grupp i ett modern samhälle. Med denna lilla grupp som jag beundrar och respekterar högt, skulle jag vilja diskutera tre slags utvidgningar av pacifismen som jag gjort.

Jag har utvidgat min pacifism till att omfatta icke-användandet av såväl psykiskt som fysiskt våld. Därför blir jag inte längre arg. Jag låter inte bara bli att säga ilska ord, jag tänker inte ens arga tankar! Om någon gör något ovänligt mot mig, känner jag bara medlidande i stället för harm. Jag ser med djupt medlidande till och med på dem som åstadkommer lidande, eftersom jag känner till den sorgens skörd som väntar dem. Om det fanns sådana som hatade mig, skulle jag återgälda dem med kärlek, eftersom jag vet att hat bara kan besegras med kärlek och då jag vet att det finns något gott hos varje människa som kan nås med ett kärleksfullt bemötande. De som använder icke-våldsmetoden utan kärlek, kan få svårigheter. Om man tvingar människor att göra saker på sitt eget sätt utan att söka hjälpa till att förändra dem, är problemet i själva verket inte löst. Om man kan komma ihåg att *vi egentligen inte är åtskilda från varandra*, så kan det öka ens önskan att förändra i stället för att kuva och att utvidga ens pacifism till att omfatta icke-användandet av psykiskt våld såväl som icke-användandet av fysiskt våld.

Jag skulle inte rekommendera civil olydnad annat än som en sista utväg. Vanligtvis kan människor uträtta mycket mer utanför fängelset än bakom galler. Jag skulle inte heller uppmuntra någon hotfull handling som förespråkar psykiskt våld som en problemlösning. Det vi gör mot en enda människa påverkar oss alla.

Jag har utsträckt min pacifism till att innefatta icke-betalning till krig såväl som icke-deltagande i krig. Därför betalar jag mig veterligt inte längre någon skatt till staten. I över fyrtiotre år har jag levt under taxeringsnivån. Jag tillstår naturligtvis att det finns en andra orsak till detta: Jag kan inte acceptera mer än jag behöver, medan andra i

världen har mindre än de behöver. Naturligtvis har jag aldrig betalt skatt på sprit eller tobak, därför att jag aldrig använt dem, men jag betalar heller inte någon lyxskatt, då jag inte använder lyxvaror och jag betalar inte heller någon nöjesskatt, då jag inte gynnar nöjeställningar.

Staten understödjer måhända några saker av värde, men tyvärr är det inte idag möjligt att betala för dem och inte för krig. En pacifist måste svara *nej* om regeringen säger: "Om du bara använder hälften av din tid på krigsaktiviteter, kan du få använda den andra hälften av din tid till att uträtta det goda." Ändå finns det pacifister som svarar *ja*, när det är en fråga om pengar i stället för tid. Jag inser att människor har en tendens att vara inkonsekventa på ett eller annat sätt, men eftersom jag känner att jag måste vara så konsekvent som jag förmår, har jag utvidgat min pacifism till att omfatta icke-betalning för krig såväl som icke-deltagande i krig.

Jag har utvidgat min pacifism till att omfatta icke-skadande av djur såväl som icke-skadande av människor. Därför har jag inte ätit kött på många år — eller fågel eller fisk. Jag använder inte heller päls eller fjäder, läder eller ben. Jag inser att en del människor är vegetarianer enbart av hälsoskäl och inte nödvändigtvis är motståndare till krig. Somliga saknar kött, men jag gör det inte. Jag har inte behov av djurkött, mer än vad genomsnittsmänniskan behöver människokött. Jag tror inte att de flesta pacifister — inte ens de flesta moderna människor — skulle äta kött om de måste döda djuren själva. Jag tror att om du besökte ett slakteri, skulle det uppmuntra dig att utvidga din pacifism till att omfatta icke-skadandet av djur såväl som icke-skadandet av människor.

Ett uppvaknande sker idag vilket mycket väl kan åstadkomma en pånyttfödelse. Kanske driver önskan att överleva oss i den riktningen... kanske är det så att vi inser att något måste göras åt vårt nuvarande usla tillstånd, som motiverar oss. Grupper som av tradition brukat våld pratar om passivt motstånd. Människor som

entusiastiskt deltagit i krigsaktiviteter, börjar bli motståndare till krig. Ett ständigt ökande antal människor håller på att bli pacifister. Jag förväntar mig därför att pacifisterna går ännu längre och utvidgar sin pacifism.

*

Följande citat var bland de få anteckningar Pilgrim för fred bar i sina tunikafickor:

General Omar Bradley: "Krig kan förhindras lika säkert som de kan frammanas, och den som misslyckas med att förhindra dem är delaktig i skulden över de döda."

General Douglas MacArthur: "Jag känner kriget bättre än de flesta andra nu levande. Den förödelse det innebär, för såväl vän som fiende, har visat hur meningslöst det är som medel att lösa internationella konflikter.

Påven Johannes XXIII: "Om civila myndigheter lagstiftar om eller tillåter någonting som strider mot Guds vilja, kan varken de instiftade lagarna eller bemyndigandet vara bindande för medborgarnas samvete, eftersom Gud har större rätt att bli åttlydd än människorna."

Dwight D. Eisenhower: "Varje gevär som tillverkas, varje krigsfartyg som sjösätts, varje raket som avfyras är i yttersta bemärkelse en stöld från dem som är hungriga och inte får mat, från dem som fryser och inte får kläder." Han talade som en man som hade bevittnat krigets fasor och sorgliga följder — som en som vet att ännu ett krig fullständigt skulle kunna förgöra mänskligheten och han varnade för det militär-industriella komplexet.

John F. Kennedy: "Mänskligheten måste sätta punkt för krig annars sätter kriget punkt för mänskligheten. . . Krig kommer att existera fram till den avlägsna dag då den

som medvetet protesterar åtnjuter samma goda rykte och prestige som soldaten gör idag.”

Lyndon B. Johnson: ”Kanoner, bomber, raketer och krigsfartyg symboliserar alla mänskligt misslyckande.”

Påven Johannes Paulus II : ”Ansikte mot ansikte med den av människohänder tillverkade katastrof som varje krig utgör, måste man om och om igen förfäkta att det *inte* är oundvikligt att föra krig — att det går att ändra på situationen. Mänskligheten är inte förutbestämd att förinta sig själv. Ideologiska konflikter, strävanden och behov kan och måste regleras och lösas med andra medel än krig och våld.”

Herman Göring, vid Nürnberg-rättegångarna: ”Folk vill förstås inte ha krig. Varför skulle någon stackars klåpare på en gård vilja riskera sitt liv i ett krig, när det bästa han kan få ut av det är att komma helskinnad tillbaka till gården? Naturligtvis vill gemene man inte ha krig, varken i Ryssland eller i England, eller ens i Tyskland. Det är självklart. Men när allt kommer omkring är det ledarna i ett land som bestämmer politiken och det är alltid en enkel sak att dra med sig folket, vare sig det är en demokrati, en fascistisk diktatur, ett parlament eller en kommunistisk diktatur. Med eller utan röst — folket kan alltid förmås att följa ledarnas befallningar. Det är lätt. Allt man behöver göra är att tala om för folket att de har blivit anfallna och att anklaga pacifisterna för bristande patriotism och för att utsätta landet för fara. Det fungerar på samma sätt i alla länder.”

*

Jag har aldrig träffat någon som byggde ett skyddsrum och kände sig skyddad av det. Jag har aldrig träffat en modern militär som inte inser att en militär seger blev en

föråldrad term efter kärnkraftsålderns inträde, och de flesta civila inser det också. Visheten kräver att vi slutar upp med att föra krig som skulle utrota mänskligheten — och att vi i stället börjar med att eliminera krigets *frön*.

Kapitel 10

Barnen och fredens väg

JAG TRÄFFADE ETT PAR som hade beslutat sig för att de skulle träna sina barn i att gå fredens väg. Varje kväll när de åt höll de en regelrätt predikan om fred. Men en kväll hörde jag fadern skrika åt den äldste sonen. Nästa kväll hörde jag den äldste sonen skrika åt den yngre med samma ton. Vad föräldrarna sagt hade inte gjort något intryck alls — vad de *gjorde* var vad barnen följde.

Att inpräglade andliga ideal i barn är mycket viktigt. Många människor lever hela sitt liv enligt de begrepp som präglades in i dem i barndomen. När barnen lär sig att de får mest uppmärksamhet och kärlek när de gör konstruktiva saker, tenderar de att upphöra med att göra destruktiva saker. Och det viktigaste av allt, kom ihåg att barn lär genom föredömet. Det spelar ingen roll vad du säger, det är vad du gör som påverkar dem.

Detta är ett mycket utmanande område för föräldrar. Tränar du ditt barn att gå kärlekens väg, som är framtidens väg?

*

Det berör mig när jag ser ett litet barn som ser hjälten skjuta skurken på TV. Det är att lära barn att det är hjältemodigt att skjuta människor. Hjälten gjorde det ju och det fungerade bra. Det var godtagbart och man tänkte väl om hjälten efteråt.

Om tillräckligt många av oss finner en sådan inre fred

att vi kan påverka televisionen, kommer det lilla barnet att se hjälten omvandla skurken och ändra hans liv till det bättre. Han kommer att få se hjälten göra någonting betydelsefullt för att tjäna sina medmänniskor. Så kommer små barn att inse att om man vill bli hjälte, måste man hjälpa människor.

*

En minister jag känner vistades en tid i Ryssland. Han såg inga ryska barn leka med pistoler. Han besökte den stora leksaksaffären i Moskva och upptäckte att där inte fanns några leksakspistoler eller andra krigsleksaker till salu.

Träning i fred ges i några få små kulturer inom våra stora kulturer. Jag kände ett par som levde tio eller tolv år bland hopi-indianerna. De sa till mig: "Peace, det här är häpnadsväckande — de skadar aldrig någon."

Jag har själv vandrat bland amish-folket. De har ansenliga samhällen. Fredliga, säkra samhällen utan våld. Jag pratade med dem och jag förstod att det beror på att de hela tiden lär från det de är små, att det vore otänkbart att skada någon mänsklig varelse. Därför gör de det aldrig. Detta kan åstadkommas genom uppfostran.

*

En gång tog en kvinna med sig sin fyra, fem år gamla dotter till mig och sa: "Peace, kan du förklara för min dotter vad som är gott och vad som är ont?" Jag sa till barnet: "Ont är något som skadar någon. När du äter skräpmat skadar det dig, så det är dåligt." Hon förstod. "Det som hjälper någon är gott. När du plockar upp dina leksaker och lägger tillbaka dem i din leksakslåda hjälper det din mamma, så det är bra." Hon förstod. Ibland är den enklaste förklaringen den bästa.

*

När mina föräldrar la mig till sängs brukade de säga några mycket kloka ord till mig: "Det håller på att bli mörkt, så det blir skönt för dig att få sova. Somna nu i det trevliga, vänliga, vilsamma mörkret." Därför har mörker alltid varit något vänligt och vilsamt för mig. Och antingen jag vandrar hela natten för att bli varm eller sover vid sidan om vägen, så befinner jag mig i det trevliga, vänliga, vilsamma mörkret.

*

Barn behöver rota sig någonstans medan de växer upp, och föräldrar gör klokt i att välja den plats där de vill att barnen ska växa upp innan de får dem.

Kapitel 11

Att förändra vårt samhället

MAN HAR FRÅGAT MIG om jag har några idéer om fredliga lösningar på några av världens eller nationens problem. En sak tror jag skulle vara ett stort steg mot världsfred, nämligen att införa ett världsspråk.

Första gången jag stötte på språksvårigheter var i det spansktalande Mexiko, där jag bara kunde prata med människor genom mitt översatta budskap och mitt leende. Sen stötte jag på det igen i provinsen Quebec i Kanada. Kanada är ett tvåspråkigt land. Skolorna i Quebec undervisar på franska och många människor i Quebec kan inte prata engelska. Jag hade ett översatt budskap och jag erbjöds mat och husrum via teckenspråk. Men där var det nästan slut på vidare kommunikation. Det fick mig att på nytt inse det stora behovet av ett världsspråk.

Jag tror att en expertkommitté tillsatt av Förenta Nationerna så snart som möjligt borde besluta om vilket språk som skulle passa bäst. Så snart man har beslutat om ett världsspråk kan det läras ut i alla skolor jämsides med det egna språket, så att varje läs- och skrivkunnig person i världen inom en snar framtid kan prata med varje annan läs- och skrivkunnig person. Jag tror att det vore det största steg vi kunde ta mot förståelse i världen och ett stort steg mot världsfred. När vi kan prata med varandra, kommer vi att inse att likheterna är så mycket större än olikheterna, hur stora olikheterna än må se ut.

Om demokrati och samhälle

Jag definierar demokrati som en folkets kontroll. Slavar är de som tillåter andra att kontrollera deras liv. I den mån människor lyckas med att lösa sina problem rättvist och effektivt på gräsrotsnivå, behåller de kontrollen över sina egna liv. I den mån de överlåter sin problemlösning till en högre auktoritet, förlorar de kontrollen över sina liv.

Vi har ganska mycket individuell demokrati — till exempel rätten för en enmansminoritet att fortsätta att tala. Och vi har mycket politisk demokrati. Vi gör framsteg vad gäller *social* demokrati. Om vi hade social demokrati skulle varje människa värderas efter förtjänst, inte efter grupptillhörighet. Vi har lagstiftat i den riktningen; vi har fortfarande en lång väg att gå, men vi närmar oss.

Där vi kommer mest till korta är i frågan om ekonomisk demokrati. Där har vi inte mycket kontroll och det bekymrar mig. Kom ihåg att om vi vill föregå med gott exempel inför världen, måste vi förbättra oss själva. Jag ska berätta en sorglig historia:

Jag gick igenom någons vardagsrum. Två komiker på TV skämtade inför publik och en av dem sa: "Jag fick en utmärkelse av mitt bolag." — "Varför?" — "Jag hittade på ett sätt att slita ut deras produkt snabbare!" Och alla i publiken skrattade.

Detta är inget att skämta om. Det är ont om råmaterial och energin håller på att sina. Kommande generationer kommer att betrakta oss som idioter för att vi tillverkar slit- och slängvaror. Ja, alla vet vad vi håller på med och man skrattar till och med åt det. Detta behöver uppenbarligen åtgärdas.

Det andra som måste rådås bot för är arbetslösheten. Jag är fruktansvärt bekymrad över den. Sju till åtta miljoner av våra medmänniskor här i landet är arbetslösa. Och

vad har det för inverkan på människor? De bryts ner rent psykiskt därför att samhället talar om för dem att de inte behövs, att det inte finns någon plats för dem. Arbetslöshet är någonting fruktansvärt. Vi behöver åtgärda detta och vi behöver göra det omedelbart.

Jag skulle vilja föreslå att efter en viss tidsperiod kunde alla de sysslolösa ansöka om kommunalt arbete, finansierat på samma sätt som välfärden. Arbetet behövde inte ens vara på heltid, men de skulle då göra rätt för det de erhöll.

Det finns ingen psykiskt frisk person som inte önskar ha en meningsfull sysselsättning. Jag inser att det finns ett fåtal psykiskt sjuka — särskilt sådana som varit arbetslösa länge och som har brutits ned fruktansvärt. Men detta gäller inte flertalet. De flesta skulle bokstavligen kasta sig över en chans att få göra något.

*

Ur andlig synvinkel är det bästa sättet att klara av någonting som inte är i harmoni, som till exempel kommunismen som den utövas idag, att aldrig känna rädsla — ty fruktan ger den makt. Försök påverka det med gott istället, var ett gott exempel. Försök aldrig besegra det genom att anamma dess falska filosofi. Till exempel så sägs en del av en kommunistisk regerings filosofi vara att: *'Ändamålet helgar medlen'* — vilket faktiskt är den filosofi som används av alla länder som nyttjar krig som ett medel. Anamma i stället den andliga filosofin som säger: *'Medlen bestämmer målet,'* och kom ihåg att bara ett gott medel kan leda till ett gott mål.

*

Vi kan bara förändras genom exemplets makt. Därför skulle jag, om jag hade makten i det här landet, utgöra ett

mycket milt och gott exempel. Jag skulle inrätta ett fredsdepartement i vår regering. Det skulle ha mycket nyttigt arbete att utföra. Det skulle forska efter fredliga vägar att lösa konflikter, vidta åtgärder för att förebygga krig och anpassa ekonomin till fred. Inrättandet skulle ske med pompa och ståt och vi skulle be alla andra nationer att inrätta liknande departement och hjälpa oss med fredsarbetet. Jag tror många nationer skulle vara villiga att göra så. Kommunikation mellan dessa fredsdepartement skulle bli ett steg mot världsfred.

*

Under Vietnamkriget ställde jag samma fråga till mina brevvänner i hela världen: "Vilket land anser dina landsmän vara det största hotet mot världsfreden?" Svaret var enhälligt. Det var inte Ryssland, det var inte Kina. Det var vi! Jag frågade "Varför?" Svaren varierade en smula. Österlänningarna svarade: "Därför att ni är den enda nation som använde atombomben för att döda människor och det finns inget som pekar på att ni inte skulle göra så igen." I Sydamerika och Latinamerika hade man en benägenhet att svara: "Idag är det Vietnam — imorgon är det vi." I Europa och på andra ställen svarade man mestadels: "Er ekonomi arbetar som bäst under krig eller under krigsförberedelser" eller: "I ert land kan man göra stora pengar på krig eller krigsförberedelser."

Jag gillar inte att behöva återge det här, det är något negativt, men jag tror att vi behöver inse att världens länder inte alltid ser vårt goda hjärta, när de ser tvärs över havet. I stället är de ängsliga inför våra handlingar.

*

Jag skulle vara roligt att få se att vi inte bara tar alla steg vi kan i riktning mot nedrustning och fred i världen, utan också att vi blir ett bättre och bättre föredöme i världen.

Under de senaste åren har ett antal av mina utländska vänner sagt till mig: "Ryssland skrev under SALT-II avtalet, varför skrev inte ni också under? Är ni mindre intresserade av nedrustning än ryssarna?" Jag kunde inte ge dem något svar. Jag önskar vi hade undertecknat det. Det var ett vackert steg, inte tillräckligt, men vi borde ha undertecknat det. Och sedan arbetat hårt på SALT III och varje överenskommelse vi kunde få.

*

Under min pilgrimsfärd i Kanada inbjöds jag att tala vid ungdomens körkonsert under det förenade kyrkomötet, känt som Doukhobors, en pacifistisk grupp som utvandrade från Ryssland under det senaste århundradet. Jag sa till dem: "Ni har ett speciellt budskap till den här världen, speciellt i Ryssland. Eftersom många av er talar ryska, varför inte sända en fredsdelegation till Ryssland? Den här kören till exempel. Ni har ett unik möjlighet att prata med dem på deras eget språk, mer än vad de vanliga delegationerna förmår. Den sortens utbyte är nödvändig i den nuvarande historiska krisen."

*

Förenta Nationerna behöver förbättras. Vi folk i världen behöver lära oss att prioritera hela den mänskliga familjens välfärd framför någon enskild grupps välfärd. Hungersnöd och lidande behöver lindras. Ett större utbyte av människor mellan nationerna i världen skulle vara till stor nytta.

Några nationella problem i samband med fredsarbete måste lösas för att skapa fred mellan grupper. Vårt nationella problem nummer ett är emellertid att anpassa ekonomin till en fredssituation.

Lokala fredsaktiviteter

I den här krisperioden borde varje stad ha en fredskommitté. En sådan grupp kan börja med en handfull engagerade människor.

Jag har föreslagit att kommunala fredskommittéer startar med en *fredsbönegrupp* för att söka fredens väg. Begrunda inre fred under det första mötet. Be om fred och diskutera den. Om ni blir medvetna om något inre hinder som ligger i vägen för er andliga utveckling, koncentrera er mellan mötena på att avlägsna det. På det andra mötet kan ni ta upp harmoni mellan individer. Om ni inser att ni har ett oharmoniskt förhållande med någon person, ändra på det mellan mötena. På det tredje mötet kan ni ta upp harmoni mellan grupper. Försök mellan mötena att göra något som grupp för att visa vänlighet mot eller hjälpa någon annan grupp. På det fjärde mötet kan ni ta upp fred mellan nationer. Se till att mellan mötena berömma någon som gjort något bra för freden. Vid nästa möte kan ni börja om från början igen.

På några platser har man använt det jag skrivit i bönegrupperna, eftersom det handlar om fred ur en andlig synvinkel. Läs ett stycke, begrunda det i mottaglig tystnad, prata sedan om det. Ha så många bönemöten som behövs för att gå igenom litteraturen. Var och en som kan förstå och känna de andliga sanningar som finns däri, är andligen redo att arbeta för fred.

Sedan borde följa en *fredsstudiegrupp*. Vi behöver få en klar bild av hur världssituationen ser ut och vad som behövs för att vända den till en fredlig världssituation. Alla pågående krig måste givetvis upphöra. Uppenbarligen behöver vi finna ett sätt att tillsammans lägga ner vapen. Vi behöver skapa mekanismer för att undvika *fysiskt* våld i den värld där psykiskt våld fortfarande existerar.

När ni blivit klara över världsproblemen och sätten att lösa dem, är ni och era vänner redo att gradvis bli till en

fredsaktionsgrupp, och agera i någon situation ni har lärt er att förstå. En fredsaktion borde alltid ha som sin form att leva på ett fredligt sätt. Den kan också ske i form av att man skriver brev till lagstiftare om lagstiftning som är av intresse, till chefredaktörer om fredsämnen, till vänner om vad man lärt om fred. Det kan formas som offentliga möten, med talare som talar om fred och delar ut litteratur om fred, att prata med människor om fred, att ordna en fredsvecka, en fredsmarknad, en fredspromenad, eller en fredsparad. Man kan rösta på dem som arbetar för freden.

Man har mycket mer kraft när man arbetar *för* det rätta än när man arbetar *emot* det orätta. Och naturligtvis kommer det orätta att dunsta bort av sig själv om det goda segrar. Fredsarbete på gräsrotsnivå är av vital betydelse. Alla som arbetar för fred tillhör en särskild fredsgemenskap — antingen vi arbetar tillsammans eller för oss själva.

*

Några av de steg mot fred som jag talade om när jag började har nu tagits eller åtminstone påbörjats. Ett vidsträckt närmande mellan folken är på väg, med studentutbyten och kulturella utbyten. Man forskar nu om fredliga vägar att lösa konflikter på ett antal av våra universitet och kurser i ämnet ges av vår granne, Kanada.

*

Jag tror det är mycket möjligt för oss att uppnå yttre fred nu. Ur historisk synpunkt är människor benägna att välja en förändring när de står inför valet av förstörelse eller förändring och det är ungefär det enda som får dem att välja förändring. Så vi har en möjlighet för närvarande att styra världen i en annan riktning — möjligheten finns.

*

Kära små människor i världen, låt oss aldrig känna oss hjälplösa igen. Låt oss komma ihåg att om vi begär det tillsammans så kan vi till och med genomföra mycket stora saker som nedrustning och världsfred. *Låt oss begära det tillsammans!*

Kapitel 12

En pilgrims väg

EN GÅNG BLEV JAG TILLFRÅGAD: "Vad gör en fredspilgrim?" En fredspilgrim ber och arbetar för inre såväl som yttre fred. En fredspilgrim accepterar kärlekens väg som fredens väg och avviker man från kärlekens väg så avviker man också från fredspilgrimens väg. En fredspilgrim lyder Guds lagar och söker genom mottaglig tystnad Guds vägledning i livet. En fredspilgrim möter livet på ett renhårigt sätt, löser problemen och gräver under ytan för att upptäcka livets sanning och realitet. En fredspilgrim söker inte en mångfald materiella ting, utan en förenkling av det materiella välståndet med det slutliga målet att bara äga vad man behöver. En fredspilgrim renar det kroppsliga templet, tankarna, begären och motiven. En fredspilgrim överger så snart som möjligt egoism, känslan av att vara åtskild, alla bindningar samt alla negativa känslor.

Av tradition vandrar en pilgrim med hjälp av sin tro utan någon synlig yttre hjälp. Jag vandrar tills jag får husrum. Jag fastar tills jag får mat. Den måste ges mig, jag ber aldrig om något att äta. Men maten ges mig!

Allt ges till mig och jag ger det vidare. Du måste ge om du vill få. Låt det innersta i ditt väsen vara en som ger, ger och åter ger. Du kan inte ge för mycket och du kommer att upptäcka att du inte kan ge utan att få. Denna sorts liv är inte reserverat för helgon, utan det är tillgängligt för små människor som du och jag — om vi bara sträcker oss ut och ger till alla.

Det är min mission som pilgrim att vara ett sändebud som uttrycker andliga sanningar. Det är en uppgift jag accepterar med glädje, och jag vill inte ha något i gengäld, varken ära eller berömmelse, glittrande silver eller guld. Jag bara fylls av glädje över att kunna följa vad en Högre Vilja viskar till mig.

Jag har mycket att erbjuda: Jag lever först och främst efter Guds lagar. Jag visar andra hur mystikern närmar sig Gud, den inre fridens konungarike. Det är gratis, det kostar ingenting.

*

Det fanns en tid — när jag uppnådde inre frid — när jag dog, i högsta grad dog ifrån mig själv. Sedan dess har jag avstått från min gamla identitet. Jag ser ingen anledning att dröja kvar vid mitt förflutna, det är dött och borde inte återuppväckas. Gör inga efterforskningar om mig — fråga efter mitt budskap. Det är inte viktigt att komma ihåg budbäraren, kom bara ihåg budskapet.

*

Vem jag är? Det saknar betydelse att du vet vem jag är — det betyder så lite. Den här stofthyddan tillhör en utfattig pilgrim som reser i fredens namn. Det är det du inte kan se som är så väldigt viktigt. Jag är en som drivs av trons kraft. Jag badar i ljuset av evig vishet, jag hålls uppe av universums ändlösa energi, det är den jag i verkligheten är!

*

Jag har alltid en känsla av vördnad och förundran över vad Gud kan åstadkomma — genom att använda mig som ett redskap. Jag tror att vem som helst som överlämnat sig helt och fullt åt Guds vilja kan användas på ett

underbart sätt — och verkligen kommer att förstå en del saker — och förmodligen kommer att kallas för självgod. Du kommer att kallas självgod om du är så självisk att du tror dig vet allting — men du kommer också att kallas självgod av de omogna om du är tillräckligt Guds-medveten att verkligen förstå en del saker.

*

Min önskan är att sträva mot fullkomning: att vara så mycket som möjligt i harmoni med Guds lagar, att leva upp till mitt högsta ljus. Jag är naturligtvis fortfarande inte perfekt, men jag växer dagligen. Om jag vore perfekt skulle jag veta allt och förmå göra allt, jag skulle vara lik Gud. Jag kan emellertid göra allt jag *kallas till* att göra och jag vet vad jag behöver veta för att uträtta min del i den Gudomliga Planen. Och jag erfar förvisso lyckan av att leva i harmoni med Guds vilja med mig.

*

När jag får beröm ändrar det inte mig, för jag skickar det genast vidare till Gud. Jag vandrar därför att Gud ger mig styrkan att vandra, jag lever för att Gud ger mig mitt uppehälle, jag talar därför att Gud ger mig orden. Allt jag gjorde var att överlåta min vilja i Guds händer. Hela mitt liv har förberett mig på detta. Detta är min kallelse. Detta är mitt yrke. Detta är vad jag måste göra. Jag skulle inte kunna vara lycklig om jag gjorde något annat.

*

När jag började min pilgrimsfärd lämnade jag Los Angeles-området utan ett öre, i förvissning om att Gud skulle förse mig med allt jag behövde. Fastän jag aldrig har bett om någonting, har Gud sett till att jag fått allting på min vandring. Utan att ens behöva be om det, har jag fått det.

Jag är förvissad om att Gud kommer att dra försorg om mig och Gud sörjer förvisso för mina behov. Jag känner mig inte det minsta otrygg bara för att jag inte vet var jag ska sova på kvällen, när eller var jag kommer att äta nästa gång. När du upplever andlig trygghet, har du inte längre någon känsla eller något behov av materiell trygghet. Jag känner ingen som känner sig tryggare än jag — och folk tror naturligtvis att jag är den fattigaste av de fattiga. Jag vet bättre, jag är den rikaste av de rika. Jag har hälsa, lycka, inre frid — saker du inte skulle kunna köpa ens om du vore mångmiljonär.

*

Jag utför mitt arbete lätt och glatt. Jag ser det vackra runt omkring mig och jag ser skönheten i varje människa jag möter, för jag ser Gud i allting. Jag vet min del i livsmönstret och jag blir harmonisk genom att glädjefyllt utföra min uppgift. Jag känner min enhet med hela mänskligheten och min enhet med Gud. Min lycka flödar över i kärlek och givande åt allt och alla.

För att få ljus går jag direkt in i ljusets Källa, inte till någon återspeglning. Jag gör det också möjligt att få mera ljus genom att leva efter mitt högsta ljus. Du kan aldrig ta miste på det ljus som kommer från Källan, för det kommer med fullständig förståelse, så att du kan förklara och diskutera det. Jag rekommenderar denna väg till alla som kan klara av den. Och stora välsignelser väntar dem som är visa nog att i praktiken snabbt omsätta det högsta ljus som kommer till dem.

*

Det som kommer utifrån kan jämföras med kunskap. Det leder till en tro som sällan är stark nog att motivera till handling. Det som bekräftas inifrån, efter att det kontaktats utifrån, eller det som direkt uppfattas inifrån

(vilket är min väg) kan jämföras med vishet. Det leder till en djup insikt som åtföljs av handling.

*

I mitt umgänge med människor straffar jag inte, kommer jag inte med påbud eller någon klartext. Syftet med mitt arbete är att väcka den gudomliga naturen i människors inre. Det är min kallelse, att öppna sanningens dörrar och få människor att tänka, att väcka andra ur deras apati och slöhet, samt förmå dem att själva söka den inre frid som finns inom oss alla. Detta är innebörden i mitt arbete, jag kan inte göra mera. Resten lämnar jag åt en högre makt.

*

Tro är en övertygelse om sådant som dina sinnen inte har erfarit och ditt sinne inte förstår, men du har kommit i kontakt med det på annat sätt och accepterat det. Det är lätt att tala om tro, svårare att leva enligt sin tro. För mig innebär *tro* att människor genom sin egen fria vilja kan sträcka sig utåt och kontakta Gud, och *nåd* innebär att Gud alltid sträcker sig mot människorna. För mig är det mycket viktigt att jag är i ständig kontakt med Gud eller det gudomliga syftet.

Människorna har blivit tvungna att kompensera sin andliga fattigdom genom att samla på sig materiella saker. När du får andlig välsignelse, blir materiella saker oviktiga. Men vi blir inte andligt välsignade förrän vi åstundar det och frigör oss från längtan efter materiella saker. Så länge som vi eftersträvar materiella saker, är det allt vi får, och vi förblir fattiga i anden.

*

De som har övervunnit sitt egensinne och blivit redskap som uträttar Guds vilja, kan fullfölja uppgifter som verkar fullständigt omöjliga, men de upplever ingen känsla av självtillräcklighet. Jag vet mig nu vara en del av det oändliga kosmos, inte skild från andra själar eller Gud. Mitt illusoriska jag är dött; mitt verkliga jag kontrollerar min kroppshyddan och använder den till att uträtta Guds arbete.

*

När jag började, hade håret stänk av silver. Mina vänner trodde jag var tokig. Jag fick inte ett enda uppmuntrande ord från dem. De trodde att jag gick mot en säker död, eftersom jag skulle vandra omkring överallt. Men det besvärade mig inte. Jag gick bara min väg och gjorde det jag skulle göra. De visste inte att jag tack vare den inre fred jag kände, var ansluten till den aldrig sinande universella energikällan. Man försökte ivrigt, att rucka på min övertygelse, men jag lät mig inte övertalas. Kärleksfullt upplyste jag mina välmenande vänner om existensen av två vitt skilda vägar i livet och att alla har den fria viljan att välja.

Det finns den väl utslitna vägen, som tilltalar sinnena och tillfredsställer världsliga begär, men som inte leder någonstans. Och där finns den mindre beresta vägen, som kräver att man renar sig och avstår från saker, men som resulterar i obeskrivlig andlig lycka.

*

Det finns en gnista av gott i alla människor, hur djupt den än ligger begravd. *Den är ditt verkliga jag.* När jag säger 'du' vad tänker jag då egentligen på? Tänker jag på stofthyddan, kroppen? Nej, det är inte ditt riktiga jag. Tänker jag på den själviska naturen? Nej, det är inte ditt riktiga jag. Ditt riktiga jag är den där gudomliga gnistan.

Somliga kallar denna den Guds-centrerade naturen, andra den gudomliga naturen, och Guds Rike inom dig. Hinduerna känner det som nirvana; buddisterna menar att det är den uppväckta själen; kväkarna ser det som det Inre Ljuset. På andra ställen är det känt som Kristus inom dig, Kristusmedvetandet, salighetens hopp eller den inneboende anden. Till och med några psykologer har namngivit det som det övermedvetna. Men allt är samma sak uttryckt på olika sätt. Det viktiga att komma ihåg är att det finns inom dig!

*

Det spelar ingen roll vad man kallar det, men ditt medvetande måste stiga till den punkt där du ser universum med din Guds-centrerade natur. Den känsla som ledsagar denna upplevelse är att man går fullständigt upp i universums helhet. Man sjunker in i en känsla av lyckalighet över att vara ett med allt liv, med mänskligheten, med alla varelser på jorden, träden och växterna, luften, vattnet, till och med själva jorden. Denna Guds-medvetna natur väntar ständigt på att få fylla ditt liv med glädje. Du har din fria vilja att antingen låta den styra ditt liv eller inte låta dig påverkas av den. Detta val är alltid ditt!

Ta vara på det som är gott i allt du läser, i alla människor du möter och låt resten vara. För att få vägledning och finna sanningen är det mycket bättre att leta efter Källan genom din egen inre lärare än att fästa avseende vid böcker eller människor. Bara om någonting i ditt inre säger dig: *"Detta är sanningen. Detta angår mig"*, blir det till en del av din erfarenhet. Efter att ha läst alla böcker och lyssnat till alla föreläsningar, måste du fortfarande själv avgöra vad som passar dig. Böcker och människor kan bara inspirera dig. Om de inte väcker upp något inom dig, har inget av värde uppnåtts. Men om du ska läsa böcker, läs många böcker så att du tar del av så många

olika åsikter som möjligt. På det sättet måste du i alla fall bilda dig en egen uppfattning.

Tänk på allt det goda i ditt liv. Tänk aldrig på svårigheterna. Glöm dig själv och koncentrera dig på att tjäna så mycket du kan här i världen, och sedan, när du lämnat ditt lägre jag för något som är större än du själv, finner du ditt högre jag, ditt verkliga jag.

Det jag pratar om är inte lätt genomfört, men jag kan försäkra er att slutet av er andliga resa kommer att vara väl värt priset. Det finns många berg och dalar. Kampen är lik en klättring, med varje bergstopp lite högre upp än den föregående.

*

Några har frågat om jag accepterar "lärjungar". Naturligtvis gör jag inte det. Det är inte hälsosamt att följa en annan mänsklig varelse. Varje människa måste finna sin egen mognad. Denna process tar tid och utvecklingsperioden är olika lång för olika individer.

Varför ser ni på mig? Titta på er själva i stället. Varför lyssnar ni på mig? Lyssna på er själva. Varför tror ni på det jag säger? Tro inte på mig eller någon annan lärare, lita hellre på din egen inre röst. *Den* är din ledsagare, den är din lärare. Din lärare är inom dig, inte utanför. Lär känna dig själv, inte mig!

Vandra tillsammans med mig, men följ mig inte blint. Håll fast vid sanningen, inte vid min skepnad. Min kropp är bara stoft, idag är den här, i morgon är den borta. Om ni fäster er vid mig i dag, vad ska ni göra i morgon när jag inte längre är med er? Fäst er vid Gud, fäst er vid mänskligheten, bara så kommer ni närmre mig.

*

Sökarens väg är full av fallgropar och frestelser och sökaren måste vandra den ensam tillsammans med Gud.

Jag skulle rekommendera er att ha fötterna på marken och tankarna på höga höjder, så att ni bara drar till er gott. Koncentrera er på att ge, så att ni öppnar er själva för att ta emot; koncentrera er på att leva i enlighet med det ljus ni har, så att ni kan öppna er för mera ljus; få så mycket ljus ni kan genom den inre kanalen. Om det verkar svårt att ta emot det, bli då inspirerad av en vacker blomma eller ett vackert landskap, av vacker musik eller vackra ord. Men det man får kontakt med utifrån, måste bekräftas inifrån, innan det verkligen blir till en del av en själv.

*

Kom ihåg att den som gör en ovärdig handling i själva verket är psykiskt sjuk och borde bemötas med lika mycket medkänsla som en som är fysiskt sjuk. Kom ihåg att ingen kan skada dig utom du själv. Om någon gör något elakt mot dig, skadas den personen. Du skadas i realiteten inte, om det inte är så att du blir bitter eller arg och kanske i gengäld svarar med något elakt.

*

Jag betraktar mig själv som en tjänare som arbetar på *orsaken* till svårigheter: *Vår omogenhet*. Men bara ett fåtal är villiga att arbeta med orsaken. För varje person som arbetar med orsaken går det tusentals som arbetar med symptomen. Jag välsignar dem som arbetar på det yttre planet med att avlägsna symptomen, men jag arbetar först och främst på det inre planet för att avlägsna orsaken.

Att människor upplever smärtsam disharmoni inom bords beror på att de varken funnit syftet eller funktionen i sina liv, och därför går mänsklighetens kropp mot kaos. De flesta av oss kommer till korta mera på grund av passivitet än på grund av aktivitet: "*Medan världen går under går vi vår väg fram; utan syfte, utan engagemang, dag efter dag.*"

*

Jag har valt det positiva närmandet i mitt arbete. Jag tänker aldrig på mig själv som en som protesterar mot något, utan snarare som en som *vittnar om* ett harmoniskt liv. Folk som vittnar, erbjuder lösningar. De som protesterar gör det vanligtvis inte — de dröjer kvar vid det som är felaktigt, och tar sin tillflykt till att döma och kritisera och nämner ibland till och med namn.

Givetvis har det negativa tillvägagångssättet en skadlig verkan på den som brukar det, medan det positiva tillvägagångssättet har en god verkan. När något ont angripes, mobiliseras det onda, även om det varit svagt och oorganiserat dessförinnan, och därför förlänar attacken styrka och kraft åt det onda. När det inte angrips, utan gott inflytande får verka på situationen istället, så är det inte bara så att det onda vissnar bort, utan den som gör ont brukar också bli förvandlad.

Det positiva tillvägagångssättet inspirerar, det negativa tillvägagångssättet väcker vrede. När man gör människor arga, handlar de i enlighet med sina lägre instinkter, ofta häftigt och irrationellt. När man inspirerar människor, handlar de i enlighet med sina högre instinkter, förnuftigt och rationellt. Dessutom är vrede övergående, medan inspiration ibland har livslång verkan.

*

Det finns ett kriterium enligt vilket du kan avgöra om de tankar du tänker och de saker du gör är rätt för dig. Kriteriet är: *Har de givit dig inre frid?* Om de inte har det, är det något som är fel — så fortsätt att söka! Om det du gör ger dig inre frid, så fortsätt med det du anser är rätt.

*

När du finner inre frid, blir du en person som kan leva i fred med andra. Inre frid finner man inte genom att stanna kvar på livets yta eller genom att försöka fly från livet. Inre frid finner man genom att ärligt möta livet och lösa dess problem och genom att forska så långt som möjligt under dess yta för att upptäcka dess sanningar och realiteter. Inre frid uppstår genom att strikt hålla sig till de redan välkända lagarna för mänskligt uppträdande, såsom lagen om att medlet formar målet; att bara goda medel någonsin kan åstadkomma ett gott mål. Inre frid kommer av att göra sig av med självrådighet, bindningar, negativa tankar och känslor. Inre frid kommer av att arbeta för allas bästa. Vi är alla celler i mänsklighetens kropp — alla vi över hela världen. Var och en har sitt bidrag att ge, och kommer i sitt inre att få veta vilket detta bidrag är, men ingen enda kan finna inre frid utan att arbeta, inte på ett själviskt sätt, men för hela den mänskliga familjen.

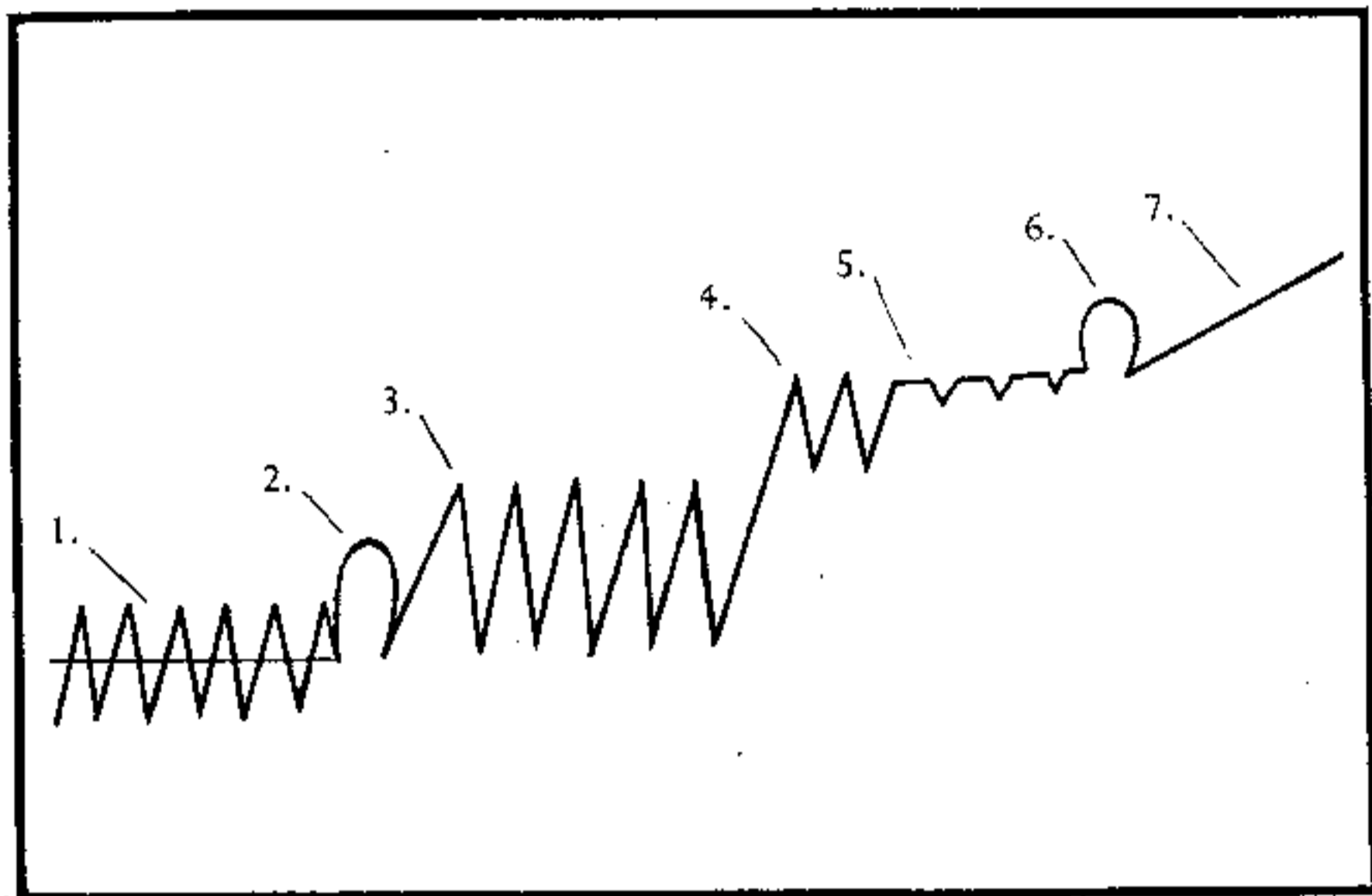
BILAGA 1

Kort sammanfattning av Peace Pilgrims liv

- 1908: Föddes i östra USA
- 1938: Förberedelserna börjar. "Att leva för att ge i stället för att få."
- 1953: 1:sta januari: Antar namnet Peace Pilgrim: påbörjar sin första pilgrimsresa tvärs över landet från Pasadena, Kalifornien.
- 1954: 45 dagars fasta
- 1955: Andra pilgrimsresan utgår från San Francisco, Kalifornien. Går minst 17 mil i varje stat och besöker alla staternas huvudstäder. Vandrar också i Mexiko och Kanada.
- 1957: Vandrar 170 mil i Kanada — 17 mil i var och en av de kanadensiska provinserna.
- 1964: Fullbordar 4.000 mil till fots för freden i Washington D.C. Slutar räkna mil, men fortsätter att vandra tvärs över landet som pilgrim.
- 1966: Påbörjar den fjärde pilgrimsresan.
- 1969: Påbörjar den femte pilgrimsresan.
- 1973: Påbörjar den sjätte pilgrimsresan.
- 1976: Besöker Alaska och Hawaii för första gången.
- 1978: Påbörjar den sjunde pilgrimsresan.
- 1979: Juni: Undervisnings- och inspirationstur till Alaska.
- 1980: Augusti: Undervisnings- och inspirationstur till Hawaii.
- 1981: Den 7:e juli: Går vidare till "ett friare liv" nära Knox Indiana under sin sjunde vandring tvärs över landet.

BILAGA II

Peace Pilgrims diagram över andlig utveckling

1. Hur känslorna svänger hos den själviska naturen
2. Den första punkten utan återvändo: Fullständig villighet att utan reservationer ge livet för att tjäna en högre vilja.
3. Strid mellan den Gudsmedvetna naturen och den själviska naturen.
4. Första erfarenhet av att ha nått toppen: En glimt av inre fred.
5. Längre och längre platåer av inre fred.
6. Fullständig inre fred.
7. Fortsatt utveckling på en ständigt uppåtstigande väg.

"Detta är jag och alla mina jordiska ägodelar. Tänk så fri jag är. Om jag vill resa, reser jag mig bara upp och går min väg."

PEACE PILGRIM

PILGRIM FÖR FRED

Hennes liv och arbete med hennes egna ord.

"Jag är en pilgrim, en vandrare. Jag skall förbli en vandrare tills mänskligheten lärt sig fredens väg..."

Hon vandrade mer än 25.000 engelska mil, iklädd sin blå tunika som sin enda ägodel. Hon vandrade över Amerika i nästan trettio år, och bar på det enkla budskapet: *Detta är fredens väg — Övervinn ont med gott, falskhet med sanning och hat med kärlek.*

Peace Pilgrim talade om fred mellan nationer, mellan folk, och kanske allra viktigast — den inre friden.

Utan ett öre på fickan vandrade hon, utan något stöd från någon organisation. Pilgrim för fred berörde tusentals amerikaners liv och hjärtan. Många tyckte om hennes enkla men glädjerika närvaro, många andra inspirerades mycket djupt av hennes budskap och hennes unika livsstil.

Läs den här klassikern och bli även du en vandrare
för freden på Jorden!

En bok från
Regnbågsförlaget AB